

30Si 134 2021

Okresní soud v České Lípě
ID dat. schr. 9ddabq5

23. 7. 2021

Vážení,

ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, bych si Vás dovolil požádat o zaslání kopií **všech rozsudků Vašeho soudu ve věcech ochrany osobnosti, kde bylo žalobci přiznáno přiměřené zadostiučnění v penězích za zásah do osobnostních práv** (podle § 2951 odst. 2 zákona č. 89/2012, občanský zákoník), avšak **mimo věci týkajících se náhrady nemajetkové újmy na zdraví (o jejichž poskytnutí nežádám)**, a to **v rámci řízení zahájených od 1. 1. 2014 včetně**.

Zároveň bych si Vás dovolil požádat i o **kopie meritorních rozhodnutí odvolacího soudu ve výše zmíněných věcech**, pokud jsou součástí spisů vedených Vaším soudem.

Požadované informace (kopie rozhodnutí Vašeho soudu a kopie rozhodnutí odvolacího soudu, **včetně čitelných částek přiznaných náhrad nemajetkové újmy**) prosím zašlete ve strojově čitelném formátu (pokud je to možné) do mé datové schránky, ID dat. schr. [REDACTED]

Za vyřízení předem děkuji.

S pozdravem

[REDACTED]

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Okresní soud v České Lípě

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 35071 / 2021 Ev. číslo: 7220ec31-e727-46e0-9291-018da96e2437
 Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 931136179
 Věc: Žádost dle zákona č. 106/1999 Sb.

Odesílatel:

ID schránky:
Osoba:

Typ datové schránky:
Adresa:

Dodáno do DS dne: 23.07.2021 13:23:16 **Odesláno do DS dne:** 23.07.2021 13:23:16
 Č.j. příjemce: Č.j. odesílatele:
 Sp.zn. příjemce: Sp.zn. odesílatele:
 Lhůta končí: K rukám: Ne
 Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky:

Podpis je platný
 Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 4
 Sériové číslo certifikátu: 0155c724 Platnost: 21.05.2021 - 10.06.2022
 Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK
 Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 23.07.2021 13:23:16)
 Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 23.07.2021 12:43:28
 Datum a čas autom. ověření: 23.07.2021 13:26:08

Počet podaných příloh: 1

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		Zadost. dle InfZ.pdf										
Podpis není připojen (žádný podpis).					A	N	N					

Čas ověření příloh: 23.07.2021 13:26:08 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaheno vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude
 Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí
 Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést
 Stav "**" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry – velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 134/2021

ID dat.schr.

DNE: 22. července 2021

VE VĚCI: žádost o poskytnutí informací podle zákona č.106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 23.7.2021

Vážen

k Vaší žádosti doručené soudu dne 23.7.2021 zasíláme požadovaná rozhodnutí v anonymizované formě, ve kterých bylo žalobci přiznáno přiměřené zadostiučinění v penězích za zásah do osobnostních práv, mimo věcí týkajících se náhrady nemajetkové újmy na zdraví, včetně rozhodnutí odvolacího soudu. Konkrétně se jedná o následující rozhodnutí:

- rozsudek Okresního soudu v České Lípě č.j.15C 25/2017-114, včetně rozhodnutí odvolacího soudu č.j.83Co 328/2017-155
- rozsudek Okresního soudu v České Lípě č.j.15C 83/2018-134, včetně rozhodnutí odvolacího soudu č.j.35Co 72/2019-179
- rozsudek Okresního soudu v České Lípě č.j.37C 45/2015-89, včetně rozhodnutí odvolacího soudu č.j.29Co 303/2017-151
- rozsudek Okresního soudu v České Lípě č.j.36C 247/2015-31

S pozdravem

Mgr. Roman Kot'átko v.r.
předseda okresního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Zuzana Koppánová

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Horákové a soudců JUDr. Petry Kořínkové a JUDr. Lenky Rutové ve věci

žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně]
zastoupená obecným zmocněncem
[údaje o zástupci]

proti

žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti,
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o zaplacení 75 000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě č.j. 37 C 45/2015-89 ze dne 23. 06. 2017

takto:

- I. **Rozsudek okresního soudu se mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na odškodnění nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup v řízení zahájeném u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 8 C 310/2004 a navazujících řízeních o mimořádných opravných prostředcích až po řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 65 C 5/2011 do stavu ke dni 8.11.2018 částku 19 750 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 16.12.2014 do zaplacení a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku a v části zamítající žalobu o částku 55 250 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 14.6.2014 do zaplacení, jakož i o úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 19 750 Kč od 14.6.2014 do 15.12.2014 se potvrzuje.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud rozhodl výrokem I., že se žaloba, jíž se žalobce domáhá zaplacení částky 75 000 Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z částky 75 000 Kč od 14.6.2014 do zaplacení, zamítá. Výrokem II. rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 300 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

2. Rozsudek je odůvodněn tak, že žalobkyně se domáhala ve shora uvedené výši náhrady nemajetkové újmy způsobené žalobkyni nesprávným úředním postupem soudů v řízení vedeném v prvním stupni u Okresního soudu v České Lípě pod spisovou značkou 8 C 310/2004 Okresní soud shledal, že žalobkyně uplatnila nárok u žalované dne 13.6.2014 a její žádosti o odškodnění nebylo vyhověno. Žalovaná připustila existenci průtahů v počátku řízení, avšak bylo zdůrazněno, že na délce řízení se podílela žalobkyně, rovněž zde byl shledán nízký význam předmětu řízení pro žalobkyni.

3. Okresní soud se podrobně zabýval obsahem spisového materiálu v řízení vedeném u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 8 C 310/2004 a shledal, že předmětem řízení byla částka 520 Kč, která představovala nárok z náhrady škody, která měla být způsobena s ohledem na neplatné rozvázání pracovního poměru porušením povinnosti zaměstnavatele [anonymizováno] odvádět za zaměstnance zdravotní pojištění, když k úhradě částky 500 Kč byla žalobkyně vyzvána zdravotní pojišťovnou, 20 Kč představovalo náklady poštovní poukázky. Řízení bylo zahájeno 29.9.2004 a skončeno právní mocí rozsudku č.j. 8C 310/2004-130 ze dne 26.8.2008, která nastala dne 3.9.2008, a to zamítnutím žaloby pro nedostatek pasivní legitimace žalovaného, kterým v řízení byla ČR- Ministerstvo financí. Průtahy v řízení vznikly v jeho počátku, kdy po odstranění vad žaloby podáním z 24.11.2004 byla až dne 13.1.2006 žalobkyně vyzývána k zaplacení soudního poplatku, po té již byla řešena poplatková povinnost, kdy žalobkyně neúspěšně žádala osvobození od soudních poplatků, řízení bylo zastaveno pro neplacení soudního poplatku usnesením, které bylo následně rušeno dne 10.11.2006 s ohledem na dodatečnou úhradu poplatku. Žalobkyně v mezidobí v červnu 2006 podala návrh na spojení věcí a návrh na vstup nových účastníků na místo dosavadního účastníka. Žalobkyně podala stížnost na průtahy a na návrh na určení lhůty. K rozhodnutí o návrhu nového účastníka nebylo po odstranění jeho nedostatků vyhověno usnesením ze dne 20.7.2007, ve spojení s rozhodnutím krajského soudu ze dne 4.4.2008. Jednání ve věci proběhlo dne 20.7.2007. Podáním doručeným soudu dne 9.4.2008 požádala žalobkyně o vrácení soudního poplatku. Následně byla VZP ČR vyzvána k předložení listin usnesením ze dne 15.5.2008. Žalobkyně podáním doručeným soudu dne 24.7.2008 požádala o odročení jednání nařízeného na den 26.8.2008 a podáním ze dne 5.8.2008 učinila návrh na záměnu účastníků. Dne 26.8.2008 bylo soudem ve věci jednáno, usnesením vyhlášeným na tomto jednání byl návrh žalobkyně na záměnu účastníků zamítnut (usnesení č.j. 8 C 310/2004-128, ze dne 26.8.2008) a ve věci byl vyhlášen rozsudek č.j. 8 C 310/2004-130, ze dne 26.8.2008. Proti usnesení ze dne 26.8.2008 bylo žalobkyní dne 11.9.2008 podáno odvolání a dne 12.9.2008 byl soudu doručen další návrh žalobkyně na záměnu účastníků na straně žalované. Dne 18.9.2008 pak žalobkyně podala odvolání i proti rozsudku ve věci dne 26.8.2008 vydaného a dne 19.9.2008 návrh na opravu odůvodnění rozsudku. Návrh na opravu odůvodnění rozsudku byl usnesením soudu ze dne 23.9.2008 zamítnut. Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pak bylo s ohledem na bagatelnost požadované částky usnesením č.j. 35 Co 634/2008-161, ze dne 6.10.2008 rozhodnuto o odmítnutí odvolání žalobkyně proti rozsudku soudu prvního stupně a usnesením č.j. 35 Co 634/2008-163 ze dne 1.12.2008 rozhodnuto o odmítnutí odvolání proti usnesení soudu ze dne 26.8.2008.

4. Žalobkyně uplatnila v řízení množství mimořádných opravných prostředků. Dne 29.9.2008 bylo soudu doručeno blanketní dovolání žalobkyně proti rozhodnutí krajského soudu ze dne 4.4.2008. Dovolací řízení bylo zastaveno usnesením Nejvyššího soudu ČR č.j. 25 Cdo 1300/2009-221 ze dne 21.4.2009, pravomocným 2.6.2009, když žalobkyně si ne zvolila

advokáta. Během tohoto řízení byla žalobkyně usnesením ze dne 30.9.2008 vyzvána ke zvolení advokáta pro dovolací řízení a žalobkyně podáním ze dne 13.10.2008 požádala o jeho ustanovení soudem. Žalobkyně byla usnesením ze dne 15.10.2008 vyzvána k odstranění nedostatku jejího podání (zastoupení) a vyzvána k vyplnění příslušného formuláře ke svým majetkovým a výdělkovým poměrům. Podáním doručeným soudem dne 29.10.2008 žalobkyně navrhla opravu rozsudku ze dne 26.8.2008 a podáním doručeným soudem dne 10.11.2008 požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro dovolací řízení. Návrh na opravu rozsudku byl usnesením ze dne 12.12.2008 zamítnut a po důkladném prošetření poměrů žalobkyně bylo usnesením ze dne 18.12.2008 rozhodnuto o nepřiznání osvobození od soudních poplatků a zamítnutí žádosti žalobkyně o ustanovení zástupce pro dovolací řízení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 13.1.2009 odvolání, o němž bylo rozhodnuto krajským soudem usnesením ze dne 9.2.2009 (změna znění výroku, potvrzení rozhodnutí). Žalobkyně byla proto usnesením ze dne 11.3.2009 a ze dne 12.3.2009 znovu vyzvána ke zvolení advokáta pro dovolací řízení a zaplacení soudního poplatku za podané dovolání.

5. Dne 1.12.2008 podala žalobkyně návrh na obnovu řízení (vedeno původně pod sp.zn. 15 Nc 4273/2008) směřující proti rozsudku okresního soudu ze dne 26.8.2008 O žalobě na obnovu řízení bylo rozhodnuto zamítavým usnesením č.j. 8 C 310/2004-444 ze dne 21.11.2013, které nabylo právní moci dne 31.12.2013. Žalobkyně byla v průběhu řízení o obnově soudem opakovaně vyzvána k doložení řádné plné moci k zastupování. Žalobkyně byla usnesením ze dne 22.1.2010 vyzvána k odstranění vad podané žaloby na obnovu řízení, na což žalobkyně dne 15.2.2010 reagovala žádostí o ustanovení zástupce z řad advokátů. Podáním doručeným soudem dne 17.3.2010 navrhla žalobkyně spojení řízení ve věci žaloby pro zmatečnost a žaloby na obnovu řízení. Žádost o ustanovení zástupce byla usnesením ze dne 30.4.2010 zamítnuta, proti čemuž se žalobkyně odvolala dne 31.5.2010 Krajský soud pak usnesením ze dne 15.9.2010 rozhodnutí soudu prvního stupně vyhověl. Dne 20.10.2010 podala žalobkyně další žádost o osvobození od soudního poplatku, o které bylo, stejně jako o žádosti o ustanovení zástupce, rozhodnuto usnesením ze dne 21.2.2011. Žalobkyně podáním doručeným dne 19.6.2011 reagovala na výzvu soudu o odstranění vad podané žaloby na obnovu řízení (viz výše). Po odstranění vad žaloby bylo řízení nadále vedeno pod sp.zn. 8 C 310/2004 a žalobkyně byla vyzvána k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobou usnesením ze dne 24.8.2011. Žalobkyně dne 1.9.2011 podala návrh na osvobození od placení soudního poplatku, o čemž bylo rozhodnuto usnesením ze dne 3.10.2011, proti kterému žalobkyně dne 31.10.2011 (resp. následně dne 1.3.2012) podala odvolání. Žalobkyně byla usnesením ze dne 13.12.2011 vyzvána k odstranění vad podaného odvolání, na které reagovala podáním doručeným soudem dne 3.1.2012. Usnesení soudu prvního stupně bylo potvrzeno rozhodnutím krajského soudu ze dne 29.3.2012. Proti usnesení krajského soudu žalobkyně dne 17.4.2012 podala dovolání, byla vyzvána ke zvolení zástupce pro dovolací řízení (usnesení ze dne 18.4.2012), načež požádala o jeho ustanovení soudem podáním ze dne 24.5.2012. Žádost žalobkyně o ustanovení zástupce byla zamítnuta usnesením ze dne 22.2.2013.

6. Žalobkyně podala celkem tři žaloby pro zmatečnost. Dne 16.1.2009 bylo žalobkyní učiněno podání označené jako žaloba pro zmatečnost směřující proti usnesení krajského soudu č.j. 35 Co 605/2008-163 ze dne 1.12.2008, uvedené řízení bylo vedeno pod sp.zn. 15 Nc 4254/2009. Dne 21.1.2009 učinila žalobkyně podání označené jako žaloba pro zmatečnost směřující proti usnesení krajského soudu č.j. 35 Co 634/2008-161 ze dne 6.10.2008. Žalobkyně byla na základě pokynů Vrchního soudu v Praze (dále jen vrchní soud) vyzvána k upřesnění - opravě podaných žalob pro zmatečnost, na což reagovala podáním doručeným soudem dne 8.7.2010, a byla vyzvána k doložení řádné plné moci k zastupování v těchto řízeních. Žalobkyně pak uvedla, že žaloba pro zmatečnost podána dne 21.1.2009 směřuje jak proti rozhodnutí soudu prvního stupně (rozsudek ve věci vydaný), tak proti usnesení krajského soudu č.j. 35 Co 634/2008-161, jímž bylo odvolání proti uvedenému rozsudku odmítnuto. Řízení o žalobě pro zmatečnost podané žalobkyní dne

21.1.2009 a směřující proti rozhodnutí krajského soudu bylo usnesením ze dne 13.10.2010 vyloučeno k samostatnému projednání. Žalobkyně byla následně usnesením ze dne 21.2.2011 vyzvána k odstranění vad žaloby pro zmatečnost doručené soudu dne 16.1.2009. Usnesením ze dne 11.5.2011 byla žaloba z důvodu neodstranění vad odmítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 22.5.2011 odvolání. Krajským soudem byla pak žalobkyně usnesením ze dne 23.8.2011 vyzvána k odstranění vad zastoupení a vad podaného odvolání. Usnesení soudu prvního stupně ze dne 11.5.2011 bylo rozhodnutím krajského soudu ze dne 26.9.2011 zrušeno a věc vrácena zpět k novému projednání. Řízení o podané žalobě pro zmatečnost ze dne 16.1.2009 pak bylo vyloučeno k samostatnému projednání usnesením ze dne 27.12.2011, ve znění usnesení ze dne 7.3.2013 a ze dne 29.3.2013. V řízení vedeném pod sp.zn. 15 Nc 4254/2009 žalobkyně taktéž podala žádost k žalované o poskytnutí zadostiučinění v uvedené věci. Žalobkyně byla usnesením ze dne 14.3.2012 vyzvána k odstranění vad podané žaloby pro zmatečnost směřující proti rozsudku vydanému ve věci sp.zn. 8 C 310/2004, následně bylo toto rozhodnutí zrušeno (k odvolání žalobkyně, s ohledem na procesní nejednoznačnosti) a žalobkyně byla k odstranění vad podané žaloby vyzvána znovu usnesením ze dne 16.5.2012. Žalobkyně reagovala podáním doručeným soudu dne 3.6.2012. Žalovaná se ve věci vyjádřila podáním ze dne 18.1.2013. Usnesením soudu ze dne 22.2.2013 byly ke společnému projednání spojeny žaloba na obnovu řízení a žaloba pro zmatečnost, obě směřující proti rozsudku téhož soudu ze dne 26.8.2008. Podáním ze dne 17.3.2013 požádala žalobkyně o ustanovení zástupce z řad advokátů a o odročení jednání nařízeného na den 21.3.2013. Jednání bylo odročeno a usnesením ze dne 29.3.2013 byl zamítnut návrh na ustanovení zástupce. Krajský soud na základě žalobkyní podaného odvolání rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil, a to usnesením ze dne 14.5.2013. Dne 6.6.2013 učinila žalobkyně návrh na záměnu žalovaného a 17.6.2013 vznesla námitku podjatosti soudce věc projednávajícího. Po doplnění a opravě vznesené námítky na základě usnesení ze dne 26.8.2013 podáním ze dne 5.9.2013 bylo krajským soudem o vznesené námitce usnesením ze dne 30.9.2013 rozhodnuto tak, že příslušný soudce není z projednání a rozhodnutí věci vyloučen. O procesních návrzích žalobkyně ze dne 6.6.2013, 18.11.2013 a 19.11.2013 (změna/záměna účastníků) bylo rozhodnuto usnesením ze dne 21.11.2013. Ve věci proběhlo dne 21.11.2013 jednání, při němž bylo vyhlášeno usnesení č.j. 8 C 310/2004-444, ze dne 21.11.2013, jímž mj. byla žaloba na obnovu řízení a žaloba pro zmatečnost směřující proti rozsudku okresního soudu, zamítnuta. Proti oběma usnesením ze dne 21.11.2013 bylo žalobkyní dne 28.11.2013 podáno odvolání, o kterých bylo po jejich doplnění rozhodnuto krajským soudem usnesením ze dne 28.4.2014 a 26.5.2014.

7. Po právní stránce postupoval okresní soud podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen, „OdpŠk“, podle kterého se dle § 14 odst. 1 a 3 nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6. Uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. Podle ustanovení § 13 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě (odst. 1). Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda (odst. 2). Podle ust. § 15 odst. 2 OdpŠk se může poškozený domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. Podle ust. § 31a odst. 1,2,3 OdpŠk, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytuje v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možné nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke

konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti případu, k jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, k postupu orgánů veřejné moci během řízení a k významu předmětu řízení pro poškozeného.

8. Na základě uvedeného dospěl k okresní soud k závěru, že k určitým průtahům ze strany soudu v úvodu řízení došlo, konkrétně pak k průtahům způsobeným prodlevou v postupu soudu po doplnění žaloby ze strany žalobkyně (podání doručené soudu dne 24.11.2004) a výzvou k zaplacení soudního poplatku a k vyjádření žalované strany (usnesení ze dne 13.1.2006). Dále bylo ve věci soudem postupováno v intervalech do čtyř měsíců (rozhodnutí o žádosti o osvobození od soudních poplatků, opětovná výzva k zaplacení) a následně v intervalech výrazně kratších (do listopadu roku 2006). Na uvedený postup soudu reagovala žalobkyně stížností na průtahy řízení a následně návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Od této doby pak soud postupoval řádně, tj. v přiměřených lhůtách, kdy směřoval k rozhodnutí ve věci samé, při současném postupně reagoval i na množství žalobkyní činěných procesních úkonů. K celkové délce řízení okresní soud uvedl, že řízení bylo zahájeno žalobou podanou k soudu dne 29.9.2004. Rozhodnutí ve věci bylo soudem prvního stupně vydáno dne 26.8.2008, které nabylo právní moci dne 3.9.2008 (odvolání podané proti uvedenému rozsudku bylo odvolacím soudem odmítnuto). Následně byly žalobkyní podané mimořádné opravné prostředky směřující jak proti rozhodnutí vydaném soudem prvního stupně, tak proti rozhodnutím soudu odvolacího. Postupně tak bylo žalobkyní podáno dovolání, žaloba na obnovu řízení i žaloby pro zmatečnost směřující proti rozhodnutím ve věci i rozhodnutím procesním. Soud v řízení o podaných mimořádných opravných prostředcích postupoval v přiměřených lhůtách, přičemž případné prodlevy vnímané žalobkyní byly způsobeny nejednoznačností množství učiněných podání. V tomto stádiu řízení soud tedy již zásadní nedostatky ze strany soudu neshledal. Celková délka řízení pak byla ovlivněna i jednáním samotné žalobkyně, která v průběhu celého řízení činila značné množství nedůvodných návrhů (opakované žádosti o ustanovení zástupce), a neúplných či nesrozumitelných podání (zejména opravné prostředky, nedostatky v zastoupení atd.), které bylo třeba opravovat a doplňovat. Okresní soud přihlédl i ke složitosti řízení. Ačkoliv se po hmotné stránce v daném případě nejednalo o věc složitou, byla složitost řízení dána po procesní stránce, tj. nastalými procesními komplikacemi způsobenými zejména již uváděným množstvím žalobkyní činěných návrhů, ne vždy úplných a jednoznačně určitých. S přihlédnutím k předmětu řízení a jeho významu pro žalobkyni okresní soud uzavřel, že zkoumané řízení nespadlo mezi řízení typově významné ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. a stanoviska Nejvyššího soudu sp.zn. Cjpn 206/2010 se závažným dopadem do života žalobkyně. Řízení se netýkalo omezení osobní svobody žalobkyně, ani žaloby na ochranu její osobnosti nebo rodině - právních vztahů ani osobního vztahu ani plnění poskytovaných na sociálních dávkách nebo důchodovém pojištění, podpory v nezaměstnanosti apod., netýkalo se nijak zvlášť důležité části života žalobkyně. Předmětem uvedeného řízení byla částka, která s ohledem na svou výši (520,00 Kč s přísl.) nemohla mít pro žalobkyni nijak zásadní význam, proto délka namítaného řízení nemohla pro žalobkyni dovodit žádné negativní důsledky. Nadto ani požadovaná výše odškodnění neodpovídá významu předmětu řízení pro žalobkyni. Požadovaná výše zadostiučinění žalobkyní rozhodně přesahuje částku odškodnění, která by měla kompenzovat stav nejistoty, ve kterém by mohla být žalobkyně nepřiměřeně dlouhým řízením udržována. Okresní soud tedy uzavřel, že ze strany Okresního soudu v České Lípě došlo k nesprávnému úřednímu postupu, když v úvodu řízení docházelo k jeho průtahům zapříčiněným soudem a i toto má za následek hodnocení dosavadní celkové délky řízení jako nepřiměřené. Po přihlédnutí ke všem okolnostem daného případu okresní soud shledal, že žalobkyni postačí forma odškodnění ve formě konstatování nesprávného úředního postupu ze strany soudu, což je pro žalobkyni zcela adekvátní a že není na místě poskytovat žalobkyni odškodnění v penězích. Takové konstatování soudu je totiž plnohodnotnou formou odškodnění v souladu s ust. § 31 odst. 2 zák.č. 82/1998 Sb., a daném případě se jeví jako plně dostačující. O nákladech řízení bylo rozhodnuto s ohledem na plný úspěch žalované dle §

142 odst. 1 o.s.ř. přiznáním nákladů jednoho úkonu podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve výši 300 Kč.

9. Rozsudek napadla včas podaným odvoláním žalobkyně, která namítala, že skutková zjištění okresního soudu jsou neúplná, právní hodnocení nesprávné, hrubě odporující judikatuře Nejvyššího soudu i Ústavního soudu. Žalobkyně prvotně upozorňovala na chybnou formulaci výroku, když okresní soud shledal v řízení zahájeném pod sp. zn. 8 C 310/2004, že došlo k průtahům řízení zaviněným státem a celková délka řízení byla i z tohoto důvodu nepřiměřená, dále že došlo k nesprávnému úřednímu postupu a že jako odškodnění postačí konstatování nesprávného úředního postupu. V takovém případě bylo ale třeba, aby konstatování nesprávného úředního postupu bylo uvedeno v samotném výroku rozsudku. Žalobkyně ale nesouhlasí s tím, že není namístě odškodnění v penězích a že postačí konstatování porušení práva. Evropský soud pro lidská práva vychází z vyvratitelné domněnky, že nepřiměřená délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu v zásadě nevyžaduje. Je pak věcí státu, zda se na základě okolností konkrétního případu pokusí danou domněnku vyvrátit a pokud tak učiní, výsledné odůvodnění musí být dostatečné. Žalobkyně se domnívá, že v daném případě nenastala zcela výjimečná okolnost, která by byla důvodem pro nepřiznání přiměřeného zadostiučinění v penězích.

10. K samotnému postupu okresního soudu má žalobkyně tyto námitky: Okresní soud uvádí pouze obecně, že k průtahům v řízení způsobeným soudem došlo v úvodu řízení. Není ovšem jasné, ke kolika a v jakém časovém konkrétním časovém období k průtahům došlo. Přitom je zjevné, že průtahy byly řádově několikaleté a opakované. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že se průtahy již neopakovaly po podání stížnosti na průtahy v řízení a návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu. I po skončení nalézacího řízení – po podání žaloby na obnovu řízení a žaloby pro zmatečnost došlo k několikaletým nečinnostem okresního soudu (tedy průtahům), což okresní soud zcela přehlíží. K celkové délce řízení okresní soud uvádí pouze, že řízení bylo zahájeno dne 29.9.2004. V textu odůvodnění rozsudku ovšem schází údaj o tom, kdy bylo vlastně řízení skončeno a není tedy jasné, jaká byla celková doba řízení. Nelze souhlasit se zjištěním okresního soudu, že soud po podání mimořádných opravných prostředků postupoval v přiměřených lhůtách. Např. na žalobu pro zmatečnost ze dne 16.1.2009, podanou proti usnesení OS ze dne 26.8.2008, č. j. 8 C 310/2004-128, reagoval okresní soud až po více jak dvou letech, a to usnesením ze dne 21.2.2011, č. j. 15Nc 4254/2009-16. Pokud okresní soud uvádí, že v daném případě je nepřiměřená délka řízení způsobena nepochybně částečně i chováním žalobkyně, pak jde opět o nesrozumitelné, nekonkrétní a nepřezkoumatelné zjištění. Není jasné, jakým konkrétním chováním žalobkyně měla způsobit částečně nepřiměřenou délku řízení. Konstatování, že nepřiměřená délka řízení nemohla mít pro žalobkyni žádné negativní důsledky, není dostačující. Pokud okresní soud zpochybnil výši požadovaného zadostiučinění, opět jen na základě obecných úvah o kompenzaci stavu nejistoty, pak postupoval v rozporu s judikaturou Ústavního soudu, která stanoví, že obecné soudy musí vždy konkrétně a jednoznačně uvést základní částku odškodnění včetně její procentní modifikace dle kritérií zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Okresní soud však těmto požadavkům nevyhověl. Neuvedl totiž základní částku zadostiučinění a pouze sdělil, že nárok je nulový. Označil pouze některá kritéria, ovšem pouze v obecné rovině. Pokud zjistil, že ze strany Okresního soudu v České Lípě došlo k nesprávnému úřednímu postupu, když docházelo k průtahům a potažmo k nepřiměřené délce řízení, měl se zabývat výši přiměřeného zadostiučinění při zhodnocení všech kritérií. Nelze pouze konstatovat porušení práva a sdělit, že konstatování porušení práva se jeví jako dostačující s ohledem na význam předmětu řízení a s ohledem na to, že žalobkyně sama částečně způsobila nepřiměřenost délky řízení. Je třeba určit základní částku pro přiznání přiměřeného zadostiučinění a tuto částku je možné poté korigovat např. významem předmětu řízení pro žalobkyni (tedy např. snižovat), na druhou stranu je třeba respektovat další korigující faktory – např. zohlednit to, že žalobkyně v průběhu řízení podávala stížnosti na průtahy v řízení, což musí

být vnímáno jako pozitivní úkon, tedy základní částku naopak zvýšit. Závěr, že není na místě poskytovat žalobkyni finanční odškodnění, pak je nesprávný a žalobkyně navrhuje, aby rozsudek okresního soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k novému projednání.

11. Krajský soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení jemu předcházející (§ 212, § 212a o.s.ř.) a shledal odvolání žalobkyně částečně důvodným.

12. Po skutkové stránce lze odkázat na skutková zjištění okresního soudu o procesním postupu Okresního soudu v České Lípě obsaženém ve spise sp.zn. 8 C 310/2004 Odvolací soud s ohledem na to, že shledal důvodnými námitky žalovaného vztahující se k objasnění celkové délky řízení, včetně trvání zmatečnostních řízení, provedl dokazování spisem Okresního soudu v České Lípě sp.zn. 15 Nc 4260/2012 a spisem Městského soudu v Praze sp.zn. 65 C 5/2011.

13. Ze spisu sp.zn. 15 Nc 4260/2012 bylo zjištěno, že byl veden na základě usnesení Okresního soudu v České Lípě vydaného pod č.j. 15 Nc 4254/2009-34 ze dne 27.12.2011, které nabylo právní moci dne 24.2.2012, kterým okresní soud rozhodl, že řízení o žalobě pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci č.j. 35 Co 605/2008-163 ze dne 1.12.2008 se vylučuje k samostatnému řízení (v usnesení nesprávně uvedeno č.j. 35 Co 634/2008-163 – opraveno usnesením č.j. 8 C 310/2004-395 ze dne 7.3.2013). Dne 14.3.2012 účastníkům oznámena věcná nepříslušnost s výzvou k vyjádření. Dne 4.5.2012 došlo k předložení věci Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o věcné příslušnosti. Vrchní soud spis 28.2.2013 vrací. Dne 3.5.2013 došlo k opětovnému předložení věci Vrchnímu soudu v Praze a ten rozhodl usnesením Ncp 1922 /2013-23 ze dne 28.11.2013 (právní moc 6.3.2014) ve spojení s opravným usnesením č.j. Ncp 1922/2013-32 ze dne 30.4.2014 (právní moc 12.5.2014) o postoupení věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Ze dne 3.6.2014 je výzva k úhradě soudního poplatku. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci č.j. 35 Co 605/2008-45 ze dne 27.6.2014 bylo řízení o žalobě pro zmatečnost zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Žalobkyně podala proti tomuto usnesení blanketní odvolání dne 14.7.2014, usnesením ze dne 16.7.2014 vyzvána k odstranění vad, toto doplnila podáním z 2.8.2014, dne 5.8.2014 bylo vydáno opravné usnesení, dne 15.9.2014 byla věc předložena Vrchnímu soudu v Praze, který ve věci rozhodl usnesením č.j. 4 Co 168/2014-63 ze dne 30.3.2015 tak, že se výrok o zastavení řízení potvrzuje, změněn byl pouze výrok o náhradě nákladů řízení. Rozhodnutí nabylo právní moci 17.4.2015.

14. Ze spisu Městského soudu v Praze sp.zn. 65 C 5/2011 bylo zjištěno, že spis obsahuje kopie zmatečnostních žalob ze dne 14.1.2009 (došlo 16. 2009) a 19.1.2009 (došlo 21.1.2009). Spis byl veden na základě usnesení Okresního soudu v České Lípě vydaného pod č.j. 15 Nc 4254/2009-15 ze dne 13.10.2010, které nabylo právní moci dne 18.10.2010, kterým okresní soud rozhodl, že řízení o žalobě pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci č.j. 35 Co 634/2008-161 ze dne 6.10.2008 se vylučuje k samostatnému řízení. Poté byl dne 14.12.2010 spis označený sp.zn. 7 C 128/2010 předložen Okresním soudem v České Lípě k Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o věcné nepříslušnosti. Tento rozhodl 14.4.2011, č.j. Ncp 2985/2010-26, že k projednání a rozhodnutí věci vedené u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 7 C 128/2010, jsou v prvním stupni příslušné krajské soudy a po právní moci usnesení bude věc postoupena k dalšímu řízení Městskému soudu v Praze. Právní moc nastala 9.5.2011 Městskému soudu v Praze došlo dne 24.5.2011, dále vedeno pod sp.zn. 65 C 5/2011. Od 30.5.2011 bylo průběžně Městským soudem vyžadováno zapůjčení spisu Okresního soudu v České Lípě sp.zn. 8C 310/2004. Dne 3.6.2011 okresním soudem sděleno, že nelze vyhovět, spis je u krajského soudu. Zaslána výzva k vyjádření žalované 29.6.2011, odpověď žalované došla 21.7.2011. Zaslána nová žádost o spis, okresním soudem sděleno 21.9.2011, že nelze spis poskytnout, že ve věci byla podána žaloba na obnovu řízení. Došlo zaslání kopií některých listin ze spisu. Následuje opět žádost o spis 30.11.2011, na to odpověď, že spis nelze zaslat, stále řešena obnova řízení. Další žádost 26.3.2012, sděleno, že nelze 28.3.2012. Následuje žádost 30.7.2012, žádost 13.9.2012, odpověď z 25.9.2012, že nelze, neboť se vede obnova a zmatečnost. Dále

žádost 8.3.2013, žádost 3.6.2013, odpověď 19.6.2013, že nelze, řízení neskončeno - vznesena námitka podjatosti. Další žádost 28.11.2013, odpověď 3.12.2013, že nelze, podáno odvolání, další žádost 31.3.2014, odpověď 15.4.2014, že nelze, neboť spis s odvoláním u krajského soudu, poslední žádost o spis 2.7.2014. Následně Městským soudem v Praze pod čj. 65 C 5/2011-95 ze dne 28.8.2014 vydáno usnesení o spojení řízení o žalobách pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci 35 Co 634/2008-161 a 35 Co 605/2008-163, řešeno vrácení spisu Okresnímu soudu v České Lípě za účelem jeho zapůjčení s ohledem na žádost o odškodnění. Zaslána výzva žalobkyni k odstranění vad žalob 16.10.2014. Žalobkyně odkazuje na svá podání u Okresního soudu v České Lípě 26.10.2014, předkládá totožný původní text žalob pro zmatečnost. Žádost o spis sp.zn. 8C 310/2004 ze dne 3.3.2015. Nařízení jednání dne 27.5.2015 na den 18.9.2015. Vydáno usnesení Městského soudu v Praze č.j. 65 C 5/2011-120 ze dne 18.9.2015 o zamítnutí žalob pro zmatečnost, konkrétně výrokem I. byla zamítnuta žaloba pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6.10.2008, č.j. 35 Co 634/2008-161 a proti usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 26.8.2008, č.j. 8 C 310/2004-130 a výrokem II. byla zamítnuta žaloba pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.12.2008, č.j. 35 Co 605/2008-163. Dne 20.10.2015 podáno blanketní odvolání žalobkyně, doplnění odvolání podáno 2.12.2015. Věc předložena Vrchnímu soudu v Praze dne 14.1.2016. Dne 17.8.2016 nařízeno jednání na 15.9.2016. Vydáno usnesení Vrchního soudu v Praze č.j. 4 Co 16/2016-141 ze dne 15.9.2016, kterým bylo usnesení Městského soudu v Praze potvrzeno ve správném znění výroku I., tak, že se zamítá žaloba proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6.10.2008, č.j. 35 Co 634/2008-161 a proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 26.8.2008, č.j. 8 C 310/2004-130. Právní moc nastala 24.10.2016. Dne 3.1.2017 přeposláno Nejvyšším soudem ČR blanketní dovolání žalobkyně proti usnesení Vrchního soudu v Praze 4 Co 16/2016-141 ze dne 15.9.2016. K doplnění došlo dodáním z 30.12.2016, doložena plná moc zmocněnce [příjmení] [příjmení]. Dne 30.1.2017 vydána výzva ke zvolení advokáta. Následuje žádost o ustanovení advokáta z 20.2.2017, dále usnesení o nepřiznání osvobození a neustanovení zástupce č.j. 65 C 5/2011-189 ze dne 26.4.2017, dne 15.5. blanketní odvolání do č.j. 65 C 5/2011-189, výzva odstranění vad ze dne 24.5.2017, doplnění podání je ze dne 8.6.2017. Následuje předložení odvolání Vrchnímu soudu v Praze dne 20.7.2017, vydáno usnesení Vrchního soudu v Praze č.j. 4 Co 178/2017-204 ze dne 13.11.2017, kterým byl výrok I. změněn, tak, že se nevydává a výrok II. o neustanovení zástupce byl potvrzen. Dne 23.12.2017 podáno blanketní dovolání proti č.j. 4 Co 178/2017-204, dne 2.1.2018 vydána výzva odstranění vad a poučení o zvolení advokáta, žádost o ustanovení advokáta z 24.1.2018, Městským soudem v Praze vydáno usnesení č.j. 65 C 5/2011-218 ze dne 11.4.2018, že se advokát neustanovuje. Na to dne 2.5.2018 podáno blanketní odvolání proti č.j. 65 C 5/2011-218, dne 9.5.2018 vydána výzva odstranění vad, předložení Vrchnímu soudu v Praze dne 14.6.2018, vydáno potvrzující usnesení Vrchního soudu v Praze č.j. 4 Co 145/2018-232 ze dne 17.7.2018, zaslána další výzva k odstranění vad dovolání do č.j. 4 Co 178/2017-204 a poučení o zvolení advokáta z 8.8.2018, opětovně podána žádost o ustanovení advokáta z 8.9.2018. Poté spis sp.zn. 65 C 5/2011 poskytnut zdejšímu odvolacímu soudu s ohledem na urgentnost daného řízení.

15. Z hlediska právní úpravy bylo okresním soudem postupováno správně dle zákona OdpŠk. Odvolací soud plně odkazuje na ustanovení citovaná shora a zdůrazňuje zejména ustanovení § 31a OdpŠk, které uvádí v odst. 1, že bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. V odst. 2, že zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V odst. 3, že v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se

při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k za a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

16. K výkladu uvedených kritérií odpovědnosti státu za škodu je třeba vycházet z poměrně rozsáhlé judikatury, jejíž základ tvoří zejména Stanovisko kolegia Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. Cpjn 206/2010, které především zdůrazňuje, že je třeba přihlížet k celkové době, po kterou řízení trvalo a přiměřené zadostiučinění lze přiznat i tehdy, jestliže řízení, v němž došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí a § 22 odst. 1 věty třetí OdpŠk, nebylo doposud pravomocně skončeno. Z uvedeného důvodu je třeba vymezit si celkovou délku zkoumaného řízení a tím předmět daného řízení. V daném případě je nutno připustit, že řízení zahájené u Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 8 C 310/2004 není typickým řízením, kde na sebe jednotlivé opravné prostředky navazují a zkoumá se prostá délka jednoho řízení. V daném případě uplatněním celé škály mimořádných opravných prostředků se řízení rozpadlo do více samostatných řízení vedených pod dalšími spisovými značkami, přičemž poslední řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 65 C 5/2011-120, je dosud neskončeno v důsledku napadení dalšími mimořádnými opravnými prostředky. S ohledem na rozpad řízení do více spisů, bylo třeba zohlednit i to, zda žalobce skutečně požaduje odškodnění za veškerá řízení a zda škoda byla takto uplatněna u žalované ve smyslu § 14 odst. 3 OdpŠk a dále vyřešit to, jak přistupovat k části řízení, která proběhla po podání žaloby dne 15.1.2015 a předmětem uplatnění žádosti o odškodnění tak být nemohla.

17. Odvolacím soudem nebylo shledáno, že by projednání všech navazujících řízení jako celku bránila nějaká překážka, tedy, že by žalobkyně vedla ohledně některého ze jmenovaných řízení o mimořádných opravných prostředcích samostatné odškodňovací soudní řízení. Žalobkyně sama uvedenou skutečnost vyloučila. V řízení před okresním soudem bylo prokázáno, že žalobkyně uplatnila u žalované dne 13.6.2014 nárok na újmu způsobenou v řízení u Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 8 C 310/2004. Žalovaná své zamítavé stanovisko ze dne 9.12.2014 vyjádřila s ohledem na průběh řízení vedených ve spise sp. zn. 8 C 310/2004 včetně tam řešené zmatečností žaloby až do rozhodnutí krajského soudu ze dne 28.4.2014. Žalobkyně v průběhu odvolacího řízení upřesnila, že uplatněnou žalobou žádá zohlednění všech průtahů v navazujících řízeních včetně řízení vedeného u Městského soudu v Praze až do doby vydání rozhodnutí zdejšího odvolacího soudu. Uvedené zároveň odpovídá i stanovisku Nejvyššího soudu sp.zn. Cpjn 206/2010, které uvádí, že není-li řízení, ve kterém došlo k porušení práva účastníka na projednání věci v přiměřené lhůtě, skončeno ke dni rozhodování soudu o tomto nároku, musí soud, a to prvního i druhého stupně, vyjít ze stavu řízení ke dni svého rozhodování (154 odst. 1 o. s. ř.), což pro odvolací soud v situaci, kdy v době rozhodování soudu I. stupně nebylo posuzované řízení skončeno, představuje nutnost doplnění dokazování ve směru zjištění stavu posuzovaného řízení, ustanovení § 212a odst. 3 o.s.ř. tím není dotčeno. Do celkové délky řízení pak judikatura (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2303/2011 ze dne 11.9.2012) zahrnuje i řízení o dovolání, stejně jako řízení o žalobě pro zmatečnost včetně doby, která případně uplynula od skončení řízení, jehož zmatečnost je tvrzena, a podáním této žaloby k soudu. Nezahrnuje naopak řízení o žalobě na obnovu řízení (to však v daném případě nehraje zásadní roli, neboť řízení byla spojena k společnému projednání). Odvolací soud proto hodnotil délku souhrnu všech řízení až ke dni vyhlášení tohoto rozhodnutí.

18. Z hlediska celkové doby řízení tedy odvolací soud shledal, že řízení vedené u Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 8 C 310/2004 bylo zahájeno dne 29.9.2004, skončeno bylo právní mocí zamítavého rozsudku ve věci samé (č.j. 8 C 310/2004-130), která nastala 3.9.2008. Na uvedené navázalo řízení o mimořádných opravných prostředcích. Dovolací řízení bylo zahájeno 29.9.2008, skončeno bylo právní mocí usnesení o zastavení dovolacího řízení (č.j.

25 Cdo 1300/2009-221), která nastala 2.6.2009. Řízení o žalobě na obnovu řízení bylo zahájeno 1.12.2008, skončeno bylo právní mocí usnesení o zamítnutí žaloby na obnovu řízení (č.j. 8 C 310/2004-444), která nastala 31.12.2013. Řízení o žalobě pro zmatečnost proti rozsudku Okresního soudu č.j. 8 C 310/2004-130 bylo zahájeno dne 21.1.2009, skončeno bylo právní mocí usnesení o zamítnutí žaloby pro zmatečnost proti rozsudku Okresního soudu č.j. 8 C 310/2004-130 (rozhodnutím č.j. 8 C 310/2004-444), která nastala 31.12.2013. Řízení o žalobě pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci č.j. 35 Co 634/2008-161 ze dne 6.10.2008 bylo zahájeno dne 21.1.2009, skončeno bylo právní mocí usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci, kterým bylo řízení o žalobě pro zmatečnost zastaveno (č.j. 35 Co 605/2008-45), právní moc nastala 17.4.2015. Řízení o žalobě pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci č.j. 35 Co 605/2008-163 ze dne 1.12.2008 bylo zahájeno dne 16.1.2009, skončeno bylo právní mocí usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla žaloba pro zmatečnost zamítnuta (č.j. 65 C 5/2011-120), právní moc nastala 24.10.2016. Toto řízení pokračuje dovolacím řízením, které doposud nebylo skončeno. Celková doba trvání řízení představuje od 29.9.2004 do data vyhlášení tohoto rozsudku celkem 170 měsíců.

19. K postupu soudů během řízení a k jeho složitosti bylo shledáno, že řízení před Okresním soudem v České Lípě do právní moci rozhodnutí ve věci samé trvalo 4 roky. Na počátku došlo k průtahům, kdy v období od listopadu 2004 do ledna 2006 se spisem nebylo pracováno, poté ještě v období od listopadu 2006 do dubna 2007, přičemž v této době žalobkyně upozorňovala na průtahy stížností a návrhem na určení lhůty. Poté již až do rozhodnutí ve věci samé včetně řízení odvolacího bylo rozhodováno v přiměřených lhůtách. Vliv na celkovou dobu trvání řízení mělo především podání množství paralelně žalobkyní podaných mimořádných opravných prostředků (dovolání, žaloba na obnovu, 3x žaloba pro zmatečnost). V této souvislosti je třeba poukázat na to, že je věcí státu, kolik opravných prostředků a v jakých věcech legislativně připustí, na druhou stranu, ale nelze klást státu k tíži zneužívání výkonu či zcela zjevně marné využívání práva účastníkem (k tomu blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3172/2012 ze dne 18.12.2013). Odvolací soud má za to, že dovolací řízení trvalo přiměřenou dobu od 29.9.2008 do 2.6.2009 a nebylo zatíženo průtahy. Během tohoto řízení v prosinci 2018 a v lednu 2009 byly podány zbývající mimořádné opravné prostředky, o těchto bylo rozhodováno po skončení dovolacího řízení. Od ledna 2010 do prosince 2011 postupně bylo řešeno odstraňování vad žaloby na obnovu i žalob pro zmatečnost, vady doložení plné moci, neúspěšná žádost o ustanovení advokáta, dále byla řešena věcná nepříslušnost u žalob podaných vůči rozhodnutí krajského soudu. V této době byl okresním soudem veden spis na obnovu řízení pod sp.zn. 15 Nc 4273/2008 a pro zmatečnostní žaloby pod sp.zn. 15 Nc 4254/2009. Dle zjištění odvolacího soudu postupně došlo k vyloučení věcně nepříslušných zmatečnostních žalob proti rozhodnutím krajského soudu k samostatným řízením (13.10.2010 a 27.12.2011), řízení se tak rozpadlo do dalších spisů 7 C 128/2010 a 15 Nc 4260/2012, ve zbytku však bylo následně sloučeno zpět do spisu sp. zn. 8 C 310/2004, když ke spojení zmatečnostní žaloby proti rozsudku okresního soudu a žaloby na obnovu řízení došlo 25.2.2013. Nutnost vedení souběžných řízení vyžadujících přezkum jednotlivých navazujících rozhodnutí v podstatě ze shodných námitek a s tím spojená potřeba přezkumu téhož spisu vyvolaly značnou složitost řízení, nepřehlednost situace a časové prodlevy vznikající předáváním spisu sp. zn. 8 C 310/2004. Uvedené pak bylo umocněno podáváním dalších procesních návrhů ze strany žalobkyně v jednotlivých spisech. Odvolací soud neshledal s přihlédnutím k uvedenému, že by v této fázi řízení docházelo k zásadním jednotlivým průtahům v řízení, odstraňování nejasností podání žalobkyně a procesního postupu však celkově přesáhlo přiměřenou dobu. Okresní soud ve věci žalob na obnovu řízení a pro zmatečnost rozhodl pravomocně k 31.12.2013, tedy cca po 5 letech od jejich podání. V řízení sp.zn. 15 Nc 4260/2012 je možno konstatovat, že do délky řízení se promítla nutnost vyřešení otázky věcné nepříslušnosti Vrchním soudem v Praze, která byla řešena od 4.5.2012 do 28.11.2013, přičemž věc byla vrácena po vydání rozhodnutí ze dne 28.11.2013

krajskému soudu až dne 13.3.2014, tuto dobu nelze považovat za přiměřenou, ve zbytku pak již bylo rozhodováno v přiměřených lhůtách, skončeno 17.4.2015, tj. po 6 letech a 3 měsících. K řízení vedenému po postoupení u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 65 C 5/2011 je třeba uvést, že podle názoru odvolacího soudu zjevně nedošlo ze strany Městského soudu v Praze k ujasnění toho, co je předmětem řízení, které mu bylo postoupeno a došlo k projednávání všech tří zmatečnostních žalob, řešených jak Okresním soudem v České Lípě, tak Krajským soudem v Ústí nad Labem pobočka v Liberci. Uvedená skutečnost však na délku řízení neměla zásadní vliv, neboť stejně bylo třeba rozhodnout o žalobě pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci č.j. 35 Co 605/2008-163 ze dne 1.12.2008. Celková délka tohoto řízení byla dána tím, že Městský soud v Praze neměl dlouhodobě k dispozici spis sp. zn. 8 C 310/2004, který od června 2011 do srpna 2014 v pravidelných intervalech vyžadoval, poté jej opět musel zapůjčit a teprve 18.9.2015 při jediném jednání o žalobách rozhodl. Uvedenou dobu před vydáním rozhodnutí nelze považovat za přiměřenou. Ač bylo zjevně komplikované spis získat a s ohledem na souvztažnost řízení nešlo vycházet pouze ze zaslaných kopií rozhodnutí, bylo však třeba vzhledem k plynutí doby trvat předložení spisu důsledněji. Do vydaného rozhodnutí zamítajícího žaloby pro zmatečnost následně bylo podáno odvolání, o němž bylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě, právní moc nastala 24.10.2016, tj. k tomuto datu se řízení od podání žaloby vedlo 7 let a 9 měsíců. Další vedení řízení je dáno podáním mimořádných opravných prostředků a řešením procesních návrhů ze strany žalobkyně, které brání věcnému rozhodnutí. V celkovém souhrnu je nutno i přes procesní složitost považovat celkovou dobu řízení za nepřiměřenou, zatíženou shora uvedeným nesprávným úředním postupem soudů.

20. K významu řízení pro poškozeného je třeba považovat za důležité, že žalobkyně vedla původní řízení o částku 520 Kč, přičemž tato částka jí byla dne 3.4.2008 ze strany VZP, a.s. vrácena, tj. ještě před vydáním rozsudku č.j. 8C 310/2004-130 ze dne 26.8.2008. To znamená, že žalobkyně mohla dále vést řízení důvodně pouze o 20 Kč. Význam předmětu řízení, i přes okolnost, že se se jednalo o pracovní právní spor, byl pro žalobkyni nepatrný. Významnými pro žalobkyni se staly až v další fázi řízení v podstatě jen náklady řízení uložené žalobkyni ve výši 8 435 Kč v důsledku neúspěchu ve sporu daného nedostatkem pasivní legitimace žalovaného, event. náklady vlastní, což žalobkyně potvrdila i při jednání odvolacího soudu. Žalobkyně žalovala dle obsahu žaloby svého zaměstnavatele, kterým byla [anonymizováno], žalobu však podala vůči České republice - Ministerstvu financí, která nebyla ve věci pasivně legitimována. Žalobkyně se snažila v průběhu řízení tuto okolnost napravit, postupovala při tom nesprávným způsobem. Konkrétně dne 5.8.2008 v době, kdy již bylo nařízeno jednání ve věci samé, navrhla, aby do řízení vstoupil na místo žalovaného Krajský úřad Libereckého kraje, a to přesto, že předcházejícím rozhodnutím odvolacího soudu č.j. 35 Co 810/2004 ze dne 4.4.2008 bylo konstatováno, že [anonymizováno] ještě před podáním žaloby nabyla k 1.1.2003 právní subjektivitu. Okresní soud v České Lípě při jednání návrhu na vstup s ohledem na nedostatek souhlasu žalované nevyhověl, nevyčkal však právní moci a rozhodl zároveň ve věci samé rozsudkem. Přestože proti rozsudku nebylo odvolání přípustné, podala žalobkyně proti oběma rozhodnutím odvolání, která byla odmítnuta. Nesprávnost tohoto postupu okresního soudu před vydáním rozsudku pak byla důvodem všech žalobkyní podaných mimořádných opravných prostředků, přičemž žádnému z nich (přihlíženo ke stavu řízení, o němž odvolací soud rozhoduje) nebylo vyhověno. Lze přitom říci, že žalobkyně se mimořádnými opravnými prostředky domáhala de facto návratu řízení do stavu, kdy by musela znovu žádat o záměnu účastníků na straně žalované. S takovou změnou by ovšem dosavadní žalovaná musela souhlasit. Ta však již v řízení před okresním soudem trvala na uhrazení dosud vynaložených nákladů řízení. S přihlédnutím k dále rozvedenému postupu žalobkyně v řízení o mimořádných opravných prostředcích, lze dovodit, že význam těchto řízení pro žalobkyni, již spočívá především v prodlužování doby řízení vedeného za účelem poskytnutí odškodnění.

21. K jednání žalobkyně podílejícím se na délce řízení. Z průběhu řízení lze dovodit, že se na délce řízení svoji měrou podílela rovněž žalobkyně. V řízení ve věci samé před okresním soudem se žalobkyně podílela na prodloužení délky řízení, tím že podala neúplnou žalobu, jejíž vady musely odstraňovány, nezaplatila soudní poplatek, ten zaplatila až poté co řízení bylo zastaveno. Dále nedoložila plnou moc svého zmocněnce a musela být vyzývána k jejímu doložení, podala neurčité podání ke vstupu nového žalovaného, jehož vady musely být odstraňovány. Na druhou stranu žalobkyně v této fázi řízení přispěla k urychlení řízení uplatněním stížnosti a návrhu na určení lhůty. V odvolacím řízení uplatnila žalobkyně, jak již bylo uvedeno nepřipustný opravný prostředek v rozporu s poučením soudu. V řízení o mimořádných opravných prostředcích, je pak částečně třeba přihlédnout k tomu, že uplatněním všech dostupných mimořádných opravných prostředků v zásadě ze shodného důvodu, nemohla být žalobkyně ze samotné podstaty ve všech případech úspěšná, když každý z opravných prostředků směřuje k řešení jiného typu procesních vad. Tímto postupem žalobkyně došlo k navýšení složitosti i prodloužení délky řízení. V dovolacím řízení ve věci samé žalobkyně nezaplatila soudní poplatek, nebyla zastoupena, žádost o ustanovení advokáta byla neúspěšná, když dovolací řízení bylo shledáno jako zjevně bezúspěšné uplatňování práva. Dovolací řízení pak bylo pro nedostatek zastoupení zastaveno. Žaloba na obnovu řízení byla blanketní, plná moc zmocněnce doložena až na výzvu, žádost o ustanovení advokáta byla neúspěšná pro neshledání nemajetnosti (č.l. 255), vzápětí podána další žádost pro změnu poměrů, opětovně neúspěšná (č.l. 260), po půl roce podána další žádost pro změnu poměrů, opětovně neúspěšná (č.l. 280), proti rozhodnutí podáno blanketní odvolání, nutná výzva k odstranění vad, usnesení potvrzeno (č.l. 314) s poučením o nepřipustnosti dovolání, podáno dovolání (č.l. 321) a opětovně žádáno o ustanovení advokáta, žádost zamítnuta (č.l. 309). Žaloby pro zmatečnost byly podány neurčitě, nebylo zřejmé, které rozhodnutí žalobkyně napadá. Zároveň došlo k podání u věcně nepřislušných soudů, což vyžádalo nutnost odstraňování vad, řešení věcné nepřislušnosti u Vrchního soudu v Praze, tedy prodloužení řízení. Upřesnění žaloby podáno zmocněncem bez doložení plné moci, na výzvu plná moc zmocněnce doložena (č.l. 393), opětovně žádáno o ustanovení advokáta, žádost zamítnuta (č.l. 406, potvrzeno č.l. 412 s ohledem na nedoložení poměrů), uplatněna námitka podjatosti blanketní, doplněna až na výzvu, neshledána důvodnou (č.l. 434), podán návrh na záměnu žalovaného, zamítnut (č.l. 440) s tím, že řízení o zmatečnost musí být vedeno s těmiž účastníky, zároveň rozhodnuto o zamítnutí žaloby na obnovu a pro zmatečnost rozsudku, odvolání podáno do obou rozhodnutí blanketní, doplněno na výzvu s tím, že do výroků I. a II. o žalobách již nebylo podáno. Obdobnost postupů žalobkyně v řízení sp.zn. 15 Nc 4260/2012 a 65 C 5/2011 byla již popsána shora.

22. V souhrnu lze konstatovat, že postup žalobkyně v počátku řízení konaného před okresním soudem i přes nutnost odstraňování některých vad se zásadním způsobem do celkové délky řízení nijak nepromítl, když průtahy v řízení byly způsobeny především postupem okresního soudu. Význam řízení byl však pro žalobkyni nepatrný a s ohledem na jeho nepřiměřenou délku by stačilo konstatování porušení práva žalobkyně (dané ve výroku rozsudku, jak správně uváděla odvolatelka). Judikatura však vyžaduje, aby řízení bylo hodnoceno jako celek, včetně řízení navazujících. Zde však v situaci, kdy řízení bylo zahájeno v roce 2004 a doposud jej nelze považovat za skončené, je nutno shledat jeho délku za nepřiměřenou. Za takovou délku řízení by žalobkyni ve smyslu § 31a odst. 3 písm. a) OdpŠk ve spojení s výkladem zastávaným judikaturou (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 3026/2009 ze dne 21.10.2010) náležela základní částka odškodnění ve výši 197 500 Kč (24 měs. po 625 Kč a 146 měs. po 1250 Kč). Uvedenou částku je ale nutno poměřit kritérii § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk. Odvolací soud má za to, že odškodnění v plném, ani v žalobkyni požadovaném, rozsahu by nebylo přiměřené, zejména významu řízení pro žalobkyni a jejímu chování uplatňovanému v daném řízení. Odvolací soud vychází z toho, že žalobkyně se po celou dobu zkoumaného řízení vedeného o bagatelní částku snažila zvrátit své základní pochybení založené již žalobou, spočívající v zažalování nesprávné osoby. Původní význam předmětu řízení pro žalobkyni de facto v roce 2008 odpadl a žalobkyně uplatněním všech mimořádných opravných prostředků se snaží dosáhnout změny nákladového

výroku. Z chování žalobkyně je patrná vědomost, že v konečném důsledku je taková okolnost značně nejistá, když by stejně nakonec závisela na souhlasu žalovaného se záměnou účastníků. Uvedené je patrné i z toho, že žalobkyně sice uplatnila mimořádné opravné prostředky, ale tam, kde byla vyzvána k povinnému zastoupení nebo hrazení soudního poplatku, již na toto nepřistoupila, což mění náhled na vážnost jejího podání opravného prostředku. Postup žalobkyně v řízení o mimořádných opravných prostředcích lze považovat za značně obstrukční, když je patrné opakované užívání postupů vedoucích k prodlužování řízení, za kterými lze shledávat spíše již jen zájem na získání odškodnění nikoli zájem na výsledku řízení. Nepřevažuje tak pocit újmy jako takové, řízení je spíše vedeno s cílem jej neskončit, nachytat a potrestat soudy za vzniklé chyby. Uvedené hodnotí soud i z praxe žalobkyně užívané v jiných řízeních, kde žalobkyně postupuje obdobným způsobem, jaký byl shora popsán v řízení o mimořádných opravných prostředcích. Odvolací soud eviduje kolem čtyř set záznamů o odvolacích řízeních, kde je žalobkyně účastníkem a odvolacímu soudu je známa opakovaná praxe žalobkyně shodná s postupy citovanými shora, kdy žalobkyně opakovaně uděluje namísto generální plné moci svému zmocněnci, kterým je její manžel, pouze plné moci pro jednotlivé stupně řízení, opravné prostředky pak podává bez řádného doložení zmocnění a zpochybňuje v tomto směru správnost doručování, byť je zcela zřejmé, že jedná se svým manželem ve shodě. Dále žalobkyně podává pravidelně blanketní podání, která je třeba doplňovat, podání opravných prostředků, které jsou nepřijatelné, opakovaně žádá o osvobození od soudních poplatků, i když nesplňuje podmínky. Žalobkyně tak zvyšuje zátěž na soudy, vytváří situace, které odklánějí soud od vyřešení věci samé a snižují přehlednost řízení, čímž je zvyšována míra chybovosti v postupu soudů. Takové jednání účastníka vedené navíc zjevně záměrem získat odškodnění si zadostiučnění nezasluhuje. Oproti tomu však stojí požadavek na profesionální přístup ze strany soudů, neboť je povinností státu, který by měl prostřednictvím procesních norem a úpravy postupu soudů takovým situacím zabránit a jsou to soudy jako odborné instituce, které by se měly s takovým přístupem účastníka pokud možno bez chyb vyrovnat, k tomu však v daném případě nedošlo. Porovnáním všech uvedených kritérií shledal odvolací soud důvodným přiznat žalobkyni přiměřené zadostiučnění ve snížené míře na 10%, tedy na částku 19 750 Kč, a to navýšením základní částky o 10% za neodůvodněné průtahy na straně soudu a jejím snížením o 20% za procesní složitost řízení, která se významnou měrou podílela na délce řízení, dále snížením 30% pro podíl žalobkyně na prodloužení doby řízení a dále o 50 % pro značně snížený význam předmětu řízení pro žalobkyni.

23. Odvolací soud tedy s ohledem na shora uvedené rozsudek okresního soudu částečně změnil (§ 220 odst. 1, písm. b) o.s.ř.) a částečně potvrdil (§ 219 o.s.ř.) tak, že uložil žalované zaplatit žalobkyni na odškodnění nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup v řízení zahájeném u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 8 C 310/2004 a navazujících řízeních o mimořádných opravných prostředcích až po řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 65 C 5/2011 do stavu ke dni 8.11.2018 částku 19 750 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 16.12.2014 do zaplacení a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. K přiznání nároku na úrok z prodlení došlo oproti žalobě z přiznané částky až od data 16.12.2014 ve zbývajících částech pak bylo potvrzeno zamítnutí žaloby. Důvodem je skutečnost, že podle ust. § 15 odst. 2 OdpŠk se může poškozený domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. Teprve poté se žalovaná dostává do prodlení. V řízení bylo přitom prokázáno, že žalobkyně uplatnila nárok u žalované dne 13.6.2014, splatnost nároku tak nastala 15.12.2014. Nárok žalobkyně na úrok z prodlení z přiznané částky se pak řídí § 1970 o.z., vyšší stanoví nařízením vlády č. 351/2013 Sb.

24. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o.s.ř., když žalobkyně byla sice s ohledem na nesprávný úřední postup žalované v základu řízení úspěšná. Jejím nároku na odškodnění však nebylo v převážné míře vyhověno, když újma žalobkyně byla zásadním způsobem snižována právě jednáním žalobkyně daným

nízkým významem předmětu řízení ve spojení se zájmem na prodloužení celkové délky řízení. V takové situaci odvolací soud přihlédl k důvodům zvláštního zřetele ve smyslu § 150 o.s.ř. a žádnému z účastníků náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolatel musí být již pro sepsání dovolání zastoupen advokátem, pokud není fyzickou osobou, která má právnické vzdělání, nebo právnickou osobou, za kterou jedná osoba s právnickým vzděláním.

Liberec 8. listopadu 2018

JUDr. Hana Horáková
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní Barborou Pelzlovou ve věci žalobkyně [údaje o účastníkovi], zastoupené obecným zmocněncem [údaje o účastníkovi] proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o zaplacení částky 75.000,00 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žaloba, jíž se žalobce domáhá zaplacení částky 75.000,00 Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z částky 75.000,00 Kč od 14.6.2014 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku 300,00 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou soudu doručenou dne 15.1.2015 (ve spojení s podáním ze dne 12.2.2015 a 19.2.2016) se žalobkyně domáhala, aby soud vydal rozhodnutí, jímž žalované uloží povinnost zaplatit žalobkyni částku 75.000,00 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené žalobkyni nesprávným úředním postupem soudů v řízení vedeném v prvním stupni u Okresního soudu v České Lípě pod spisovou značkou 8 C 310/2004. Na odůvodnění podané žaloby uvedla žalobkyně dále, že nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnila u žalované, která ve svém stanovisku ze dne 9.12.2014, č.j. MSP-1952/2014-ODSK-ODSK/12, konstatovala, že k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo a neshledala tak důvod pro poskytnutí, „odškodného“. Žalobkyně s názorem žalované nesouhlasí, má za to, že v řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, který je dán zjevně nepřiměřenou délkou řízení a neodůvodněnými průtahy. Poukazuje také rozpory ve stanovisku žalované, která uvádí, že k průtahům na straně soudu v úvodu řízení došlo, ačkoliv v závěru shrnuje, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, protože žalobkyně nemá na zadostiučinění nárok.

Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila s tím, že nadále setrvává na stanovisku ze dne 9.12.2014, že tedy nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu v tom směru, že by celková délka řízení nebyla přiměřená. Konstatuje, že k průtahům v řízení na straně soudu došlo v úvodu řízení, tento průtah byl řešen stížností na průtahy a následně již k průtahům řízení nedocházelo. Jednotlivý průtah tak lze tolerovat, pokud celková délka řízení není nepřiměřená. Poukazuje dále na přístup samotné žalobkyně a její podíl na délce uvedeného řízení, na velmi nízký význam předmětu řízení pro žalobkyni, jakož i na procesní složitost řízení, kdy se soudy musely vypořádat se značným množstvím často neúplných podání žalobkyně. Dodala, že otázku přiměřenosti délky řízení je třeba vždy zkoumat ve světle konkrétních okolností daného případu.

Soud zjistil ze spisu vedeného u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 8 C 310/2004, že žalobkyně se žalobou podanou k soudu dne 29.9.2004 domáhala proti žalované, „České republice“ náhrady škody vzniklé v souvislosti s porušením povinnosti zaměstnavatele odvádět za zaměstnance zdravotní pojištění. S ohledem na neúplnost podané žaloby byla žalobkyně usnesením ze dne 8.11.2004 vyzvána k opravě a doplnění jejího podání. Žalobkyně reagovala podáním doručeným soudu dne 24.11.2004 mj. uvedením, že se domáhá zaplacení částky 520,00 Kč zaplacené žalobkyní zdravotní pojišťovně (500,00 Kč + 20 Kč za poštovní poukázku), když po neplatném ukončení pracovního poměru neodváděl žalovaný – Česká republika – Ministerstvo financí za žalovanou pojistné na zdravotní pojištění. Následně soud až dne 13.1.2006 vyzval žalobkyni k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu a žalovaného k vyjádření k podané žalobě. Žalobkyně reagovala dne 27.1.2006 žádostí o osvobození od soudních poplatků, o které bylo rozhodnuto usnesením ze dne 25.5.2006 a žalovaná se ve věci vyjádřila podáním doručeným soudu dne 22.3.2006. Podáním doručeným soudu dne 6.6.2006 a 14.6.2006 učinila žalobkyně ve věci procesní návrhy (návrh na spojení věcí, návrh na změnu účastníků), soud žalobkyni vyzval opětovně k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu (referát z 4.9.2006) a usnesením ze dne 27.9.2006 řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku za podanou žalobu zastavil. Uvedené usnesení bylo rozhodnutím ze dne 10.11.2006 zrušeno, neboť žalobkyně svou poplatkovou povinnost dodatečně splnila. Dne 16.2.2007 byla soudu doručena Stížnost na průtahy v řízení ze dne 15.2.2007, na níž bylo reagováno místopředsedkyní okresního soudu ze dne 14.3.2007 (Spr. 9/2007; nečinnost soudce řešena pohovorem v lednu 2006 a písemným upozorněním a příslib přijetí dalších opatření a sledování spisu). Podáním ze dne 18.4.2007 učinila žalobkyně návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu- rozhodnutí o procesním návrhu ze dne 13.6.2006, soud s ohledem na nedoložení oprávnění k zastupování (činění podání) vyzval žalobkyni k doložení plné moci usnesením ze dne 20.4.2007, následně usnesením ze dne 3.5.2007 vyzval žalobkyni k odstranění neurčitostí jejího návrhu ze dne 13.6.2006 a věc byla téhož dne postoupena krajskému soudu s tím, že návrhu předcházela stížnost evidovaná pod sp. zn. Spr 9/2007. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen krajský soud) ze dne 22.5.2007 byl zamítnut návrh žalobkyně na záměnu účastníků. Dne 7.6.2007 bylo ve věci nařízeno jednání na den 20.7.2007 a dne 9.7.2007 byla soudu doručena tři podání žalobkyně obsahující procesní návrhy – návrhy na provedení procesního úkonu podle ust. § 107a o.s.ř. O těchto návrzích bylo rozhodnuto usnesením soudu ze dne 20.7.2007 a zároveň bylo v uvedený den soudem jednáno a jednání následně odročeno za účelem dalšího dokazování. Proti usnesení ze dne 20.7.2007 podala žalobkyně odvolání, o němž bylo po výzvě a doplnění odvolání rozhodnuto (potvrzením rozhodnutí soudu prvního stupně) usnesením krajského soudu ze dne 4.4.2008. Podáním doručeným soudu dne 9.4.2008 požádala žalobkyně opětovně o osvobození od soudních poplatků a žalovaný účastník byl soudem vyzván k doplnění tvrzení a předložení příslušných listin usnesením ze dne 15.5.2008. Žalobkyně podáním doručeným soudu dne 24.7.2008 požádala o odročení jednání nařízeného na den 26.8.2008 a podáním ze dne 5.8.2008 učinila návrh na záměnu účastníků. Dne 26.8.2008 bylo soudem ve věci jednáno, usnesením vyhlášeným na tomto jednání byl návrh žalobkyně na záměnu účastníků zamítnut a ve věci byl vyhlášen rozsudek (č.j. 8 C 310/2004-130, ze dne 26.8.2008). Proti usnesení ze dne 26.8.2008 bylo žalobkyní dne 11.9.2008 podáno odvolání a dne

12.9.2008 byl soudu doručen další návrh žalobkyně na záměnu účastníků na straně žalované. Dne 18.9.2008 pak žalobkyně podala odvolání i proti rozsudku ve věci dne 26.8.2008 vydaného a dne 19.9.2008 návrh na opravu odůvodnění rozsudku. Návrh na opravu odůvodnění rozsudku byl usnesením soudu ze dne 23.9.2008 zamítnut. Krajským soudem pak bylo usnesením ze dne 6.10.2008, č.j. 35 Co 634/2008-161 rozhodnuto o odmítnutí odvolání žalobkyně proti rozsudku soudu prvního stupně a usnesením ze dne 1.12.2008 rozhodnuto o odmítnutí odvolání proti usnesení soudu ze dne 26.8.2008.

Dne 29.9.2008 bylo soudu doručeno dovolání žalobkyně proti rozhodnutí krajského soudu ze dne 4.4.2008. Usnesením ze dne 30.9.2008 byla žalobkyně vyzvána ke zvolení advokáta pro dovolací řízení a žalobkyně podáním ze dne 13.10.2008 požádala o jeho ustanovení soudem. Žalobkyně byla usnesením ze dne 15.10.2008 vyzvána k odstranění nedostatků jejího podání (zastoupení) a vyzvána k vyplnění příslušného formuláře ke svým majetkovým a výdělkovým poměrům. Podáním doručeným soudu dne 29.10.2008 žalobkyně navrhla opravu rozsudku ze dne 26.8.2008 a podáním doručeným soudu dne 10.11.2008 požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro dovolací řízení. Návrh na opravu rozsudku byl usnesením ze dne 12.12.2008 zamítnut a po důkladném prošetření poměrů žalobkyně bylo usnesením ze dne 18.12.2008 rozhodnuto o nepřiznání osvobození od soudních poplatků a zamítnutí žádosti žalobkyně o ustanovení zástupce pro dovolací řízení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 13.1.2009 odvolání, o němž bylo rozhodnuto krajským soudem usnesením ze dne 9.2.2009 (změna znění výroku, potvrzení rozhodnutí). Žalobkyně byla proto usnesením ze dne 11.3.2009 a ze dne 12.3.2009 znovu vyzvána ke zvolení advokáta pro dovolací řízení a zaplacení soudního poplatku za podané dovolání. Dovolací řízení bylo zastaveno usnesením Nejvyššího soudu ČR (nejvyšší soud) ze dne 21.4.2009.

Dne 1.12.2008 podala žalobkyně návrh na obnovu řízení (vedené původně pod sp.zn. 15 Nc 4273/2008) směřující proti rozsudku soudu ze dne 26.8.2008. Žalobkyně byla soudem opakovaně vyzvána k doložení řádné plné moci k zastupování. Žalobkyně byla usnesením ze dne 22.1.2010 vyzvána k odstranění vad podané žaloby na obnovu řízení, na což žalobkyně dne 15.2.2010 reagovala žádostí o ustanovení zástupce z řad advokátů. Podáním doručeným soudu dne 17.3.2010 navrhla žalobkyně spojení řízení ve věci žaloby pro zmatečnost a žaloby na obnovu řízení. Žádost o ustanovení zástupce byla usnesením ze dne 30.4.2010 zamítnuta, proti čemuž se žalobkyně odvolala dne 31.5.2010 Krajský soud pak usnesením ze dne 15.9.2010 rozhodnutí soudu prvního stupně vyhověl. Dne 20.10.2010 podala žalobkyně další žádost o osvobození od soudního poplatku, o které bylo, stejně jako o žádosti o ustanovení zástupce, rozhodnuto usnesením ze dne 21.2.2011. Žalobkyně podáním doručeným dne 19.6.2011 reagovala na výzvu soudu o odstranění vad podané žaloby na obnovu řízení (viz výše). Po odstranění vad žaloby bylo řízení nadále vedeno pod sp.zn. 8 C 310/2004 a žalobkyně byla vyzvána k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobou usnesením ze dne 24.8.2011. Žalobkyně dne 1.9.2011 podala návrh na osvobození od placení soudního poplatku, o čemž bylo rozhodnuto usnesením ze dne 3.10.2011, proti kterému žalobkyně dne 31.10.2011 (resp. následně dne 1.3.2012) podala odvolání. Žalobkyně byla usnesením ze dne 13.12.2011 vyzvána k odstranění vad podaného odvolání, na které reagovala podáním doručeným soudu dne 3.1.2012. Usnesení soudu prvního stupně bylo potvrzeno rozhodnutím krajského soudu ze dne 29.3.2012. Proti usnesení krajského soudu žalobkyně dne 17.4.2012 podala dovolání, byla vyzvána ke zvolení zástupce pro dovolací řízení (usnesení ze dne 18.4.2012), načež požádala o jeho ustanovení soudem podáním ze dne 24.5.2012. Žádost žalobkyně byla zamítnuta usnesením ze dne 22.2.2013.

Dne 16.1.2009 bylo žalobkyní učiněno podání označené jako žaloba pro zmatečnost směřující proti usnesení krajského soudu ze dne 1.12.2008 (odmítnutí odvolání proti usnesení soudu ze dne 26.8.2008 – viz shora), uvedené řízení bylo vedeno pod sp.zn. 15 Nc 4254/2009. Dne 21.1.2009 učinila žalobkyně podání označené jako žaloba pro zmatečnost směřující proti usnesení krajského

soudu ze dne 6.10.2008 (odmítnutí odvolání proti rozsudku ve věci vydaného – viz shora). Žalobkyně byla na základě pokynů Vrchního soudu v Praze (dále jen vrchní soud) vyzvána k upřesnění - opravě podaných žalob pro zmatečnost, na což reagovala podáním doručeným soudu dne 8.7.2010, a byla vyzvána k doložení řádné plné moci k zastupování v těchto řízeních. Žalobkyně pak uvedla, že žaloba pro zmatečnost podána dne 21.1.2009 směřuje jak proti rozhodnutí soudu prvního stupně (rozsudek ve věci vydaný), tak proti usnesení krajského soudu, jímž bylo odvolání proti uvedenému rozsudku odmítnuto. Řízení o žalobě pro zmatečnost podané žalobkyní dne 21.1.2009 a směřující proti rozhodnutí krajského soudu bylo usnesením ze dne 13.10.2010 vyloučeno k samostatnému projednání. Žalobkyně byla následně usnesením ze dne 21.2.2011 vyzvána k odstranění vad žaloby pro zmatečnost doručené soudu dne 16.1.2009. Usnesením ze dne 11.5.2011 byla žaloba z důvodu neodstranění vad odmítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 22.5.2011 odvolání. Krajským soudem byla pak žalobkyně usnesením ze dne 23.8.2011 vyzvána k odstranění vad zastoupení a vad podaného odvolání. Usnesení soudu prvního stupně ze dne 11.5.2011 bylo rozhodnutím krajského soudu ze dne 26.9.2011 zrušeno a věc vrácena zpět k novému projednání. Řízení o podané žalobě pro zmatečnost ze dne 16.1.2009 pak bylo vyloučeno k samostatnému projednání usnesením ze dne 27.12.2011, ve znění usnesení ze dne 7.3.2013 a ze dne 29.3.2013. V řízení vedeném pod sp.zn. 15 Nc 4254/2009 žalobkyně taktéž podala žádost k MSPr o poskytnutí zadostiučinění v uvedené věci. Žalobkyně byla usnesením ze dne 14.3.2012 vyzvána k odstranění vad podané žaloby pro zmatečnost směřující proti rozsudku vydanému ve věci sp.zn. 8 C 310/2004, následně bylo toto rozhodnutí zrušeno (k odvolání žalobkyně, s ohledem na procesní nejednoznačnosti) a žalobkyně byla k odstranění vad podané žaloby vyzvána znovu usnesením ze dne 16.5.2012. Žalobkyně reagovala podáním doručeným soudu dne 3.6.2012. Žalovaná se ve věci vyjádřila podáním ze dne 18.1.2013. Usnesením soudu ze dne 22.2.2013 byly ke společnému projednání spojeny žaloba na obnovu řízení a žaloba pro zmatečnost, obě směřující proti rozsudku téhož soudu ze dne 26.8.2008. Podáním ze dne 17.3.2013 požádala žalobkyně o ustanovení zástupce z řad advokátů a o odročení jednání nařízeného na den 21.3.2013. Jednání bylo odročeno a usnesením ze dne 29.3.2013 byl zamítnut návrh na ustanovení zástupce. Krajský soud na základě žalobkyní podaného odvolání rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil, a to usnesením ze dne 14.5.2013. Dne 6.6.2013 učinila žalobkyně návrh na záměnu žalovaného a 17.6.2013 vznesla námitku podjatosti soudce věc projednávajícího. Po doplnění a opravě vznesené námitky na základě usnesení ze dne 26.8.2013 podáním ze dne 5.9.2013 bylo krajským soudem o vznesené námitce usnesením ze dne 30.9.2013 rozhodnuto tak, že příslušný soudce není z projednání a rozhodnutí věci vyloučen. O procesních návrzích žalobkyně ze dne 6.6.2013, 18.11.2013 a 19.11.2013 (změna/záměna účastníků) bylo rozhodnuto usnesením ze dne 21.11.2013. Ve věci proběhlo dne 21.11.2013 jednání, při němž bylo vyhlášeno usnesení, jímž mj. byla žaloba na obnovu řízení a žaloba pro zmatečnost směřující proti rozsudku ve věci vydaného, zamítnuta. Proti oběma usnesením ze dne 21.11.2013 bylo žalobkyní dne 28.11.2013 podáno odvolání, o kterých bylo po jejich doplnění rozhodnuto krajským soudem usnesením ze dne 28.4.2014 a 26.5.2014.

Žalobkyně podala dne 10.5.2007 další stížnost na průtahy v řízení s tím, že soud nepostupoval podle stanovených předpisů při vyřizování návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu. V odpovědi místopředsedkyně okresního soudu ze dne 3.5.2007 uvádí k této stížnosti, že spis se od 4.5.2007 nachází u krajského soudu k rozhodnutí o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, soudce tedy povinnost předložit spis KS splnil. S ohledem na to, že spis se nenacházel u okresního soudu, nebylo možné další námitky žalobkyně v danou chvíli posoudit. Uvedené podání a odpověď nejsou součástí spisu zdejšího soudu sp.zn. 8 C 310/2004.

Z Žádosti o odškodnění ze dne 13.6.2014, adresované žalované, zjistil soud, že žalobkyně dne 13.6.2014 uplatnila nárok na poskytnutí zadostiučinění ve výši 75.000,00 Kč z důvodu nepřiměřené délky řízení vedeného u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 8 C 310/2004 způsobené průtahy v řízení přičitatelné státu. Dne 9.12.2014 vydala žalovaná stanovisko, jímž

nevyhověla žádosti žalobkyně na poskytnutí nárokovaného zadostiučinění coby náhrady nemateriální újmy z titulu nepřiměřené délky soudního řízení vedeného u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 8 C 310/2014. Žalovaná ve svém stanovisku základně shrnula průběh řízení a poukázala na pro posouzení rozhodné procesní úkony a závěry. V rámci posouzení věci odkázala též na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR. Uzavřela, že sice došlo k průtahům na straně soudu v úvodu řízení, ale po celkovém zhodnocení dospěla k závěru, že k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nedošlo, a žalobkyně (žadatelka) tak nemá nárok na poskytnutí zadostiučinění. Poukázala na to, že podíl na délce řízení má i samotná žalobkyně a na to, že o meritu věci bylo rozhodnuto dne 6.10.2008, přičemž toto rozhodnutí se žalobkyně v průběhu následujících let snažila zvrátit využitím mimořádných opravných prostředků. Dále poukázala na nízký význam předmětu řízení. V závěru poučila žalobkyni o možnosti obrátit se se svým nárokem na příslušný soud.

Z provedených důkazů nezjistil soud již žádné další skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Po zhodnocení provedených důkazů pak dospěl k následujícímu právnímu posouzení:

Na žalobou uplatňovaný nárok dopadá úprava zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – dále jen OdpŠk. Podle ust. § 1 odst. 1 a 2 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 3 písm. a) pak stát odpovídá za škodu, kterou způsobí státní orgány při výkonu státní správy. Podle ust. § 6 odst. 1,2 písm.a), ve věcech náhrady škody způsobené rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem jednajícím jménem státu ministerstva a jiné ústřední orgány státní správy. Úřadem podle tohoto odstavce citovaného zákonného ustanovení je Ministerstvo spravedlnosti, došlo-li ke škodě v občanském soudním řízení nebo trestním řízení a dále v případech, kdy bylo soudem ve správním soudnictví vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí územního celku v samostatné působnosti a v případech, kdy škoda byla způsobena notářem nebo soudním komisařem, soudním exekutorem anebo příslušný úřad, došlo-li ke škodě v odvětví státní správy, jež náleží do jeho působnosti. Podle ust. § 14 odst. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeném v § 6, tedy u Ministerstva spravedlnosti, nebo u příslušného orgánu, došlo-li ke škodě v odvětví státní správy, jež náleží do jeho působnosti.

Podle § 13 odst. 1 OdpŠk, platí, že stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 14 odst. 3 uvedeného zákona, je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. Podle ust. § 15 odst. 2 OdpŠk se může poškozený domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. Podle ust. § 31a odst. 1,2,3 OdpŠk, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytuje v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možné nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti případu, k jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení, k postupu orgánů veřejné moci během řízení a k významu předmětu řízení pro poškozeného.

Určitý návod, jak postupovat při posuzování nároku na přiměřené zadostiučinění ve smyslu § 31a OdpŠk poskytuje soudům stanovisko občanského a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010. Tak je podle uvedeného stanoviska třeba rozlišovat mezi nepřiměřenou délkou řízení a tzv. průtahy v jeho průběhu (bod III.). Průtahy v řízení jsou jevem, kdy soud nekoná v zákonem stanovené či přiměřené době, a jde tedy zpravidla o příčinu nepřiměřené délky řízení. K porušení práva na přiměřenou délku řízení však dochází tehdy, jestliže řízení trvá nepřiměřeně dlouhou dobu, a to bez ohledu na to, zda v daném případě byly zaznamenány průtahy ze strany příslušného orgánu. K porušení práva na přiměřenou délku řízení může dojít i tehdy, nedošlo-li v řízení k průtahům, a naopak, i když k průtahům došlo, nemusí se vždy jednat o porušení práva na přiměřenou délku řízení.

Žalobkyně svůj nárok opírala jak o tvrzení, že v řízení došlo k průtahům (řízení je“ zatíženo četnými průtahy“), tak o to, že celková délka řízení je nepřiměřená („ celková délka řízení trvající téměř deset let“). Průtahy spatřovala zejména postupu soudu v úvodu řízení (jak bylo konstatováno i ve vyjádření soudu ze dne 14.3.2007) a dále pak při vyřizování podané žaloby pro zmatečnost.

Soud ve shodě s žalobkyní shledal, že k určitým průtahům ze strany soudu v úvodu řízení došlo, konkrétně pak k průtahům způsobeným prodlevou v postupu soudu po doplnění žaloby ze strany žalobkyně (podání doručené soudu dne 24.11.2004) a výzvou k zaplacení soudního poplatku a k vyjádření žalované strany (usnesení ze dne 13.1.2006). Dále bylo ve věci soudem postupováno v intervalech do čtyř měsíců (rozhodnutí o žádosti o osvobození od SOP, opětovná výzva k zaplacení SOP) a následně v intervalech výrazně kratších (do listopadu roku 2006). Na uvedený postup soudu reagovala žalobkyně stížností na průtahy řízení a následně návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Od této doby pak soud postupoval řádně, tj. v přiměřených lhůtách, kdy směřoval k rozhodnutí ve věci samé, při současném postupně reagoval i na množství žalobkyní činěných procesních úkonů.

K celkové délce řízení soud uvádí, že řízení bylo zahájeno žalobou podanou k soudu dne 29.9.2004. Rozhodnutí ve věci bylo soudem prvního stupně vydáno dne 26.8.2008, které nabylo právní moci dne 3.9.2008 (odvolání podané proti uvedenému rozsudku bylo odvolacím soudem odmítnuto). Následně byly žalobkyní podané mimořádné opravné prostředky směřující jak proti rozhodnutí vydanému soudem prvního stupně, tak proti rozhodnutím soudu odvolacího. Postupně tak bylo žalobkyní podáno dovolání, žaloba na obnovu řízení i žaloby pro zmatečnost směřující proti rozhodnutím ve věci i rozhodnutím procesním. Soud v řízení o podaných mimořádných opravných prostředcích postupoval v přiměřených lhůtách, přičemž případné „prodlevy“ vnímané žalobkyní byly způsobeny nejednoznačností množství učiněných podání. V tomto stádiu řízení soud tedy již zásadní nedostatky ze strany soudu neshledal. Celková délka řízení pak byla ovlivněna i jednáním samotné žalobkyně, která v průběhu celého řízení činila značné množství často neúplných procesních návrhů a podávala opravné prostředky proti v řízení vydaným rozhodnutím, pročež ohledně těchto návrhů postupně rozhodoval jak odvolací soud, tak Nejvyšší soud ČR coby soud dovolací. Ačkoliv žalobkyni nelze právo na činění procesních návrhů a využívání možnosti podávání opravných prostředků odeprít, zákonitě se i toto jednání (a množství takto učiněných úkonů) podepisuje na celkové délce a podobě řízení. Také s ohledem na rozhodnutí vydaná odvolacím a příp. dovolacím soudem (tj. v zásadě potvrzující rozhodnutí soudů nižších stupňů, příp. rozhodnutí, jimiž nebylo návrhům žalobkyně vyhověno) nelze v tomto směru prodloužení délky řízení klást za vinu soudu. Chování samotného poškozeného je totiž subjektivním kritériem, které může na celou délku řízení působit i negativně. Sám poškozený může jako účastník řízení přispět k nárůstu jeho délky svou nečinností (např. nereagováním na výzvy soudu) nebo naopak svou aktivitou ryze obstrukčního charakteru (např. opakované činění nejasných podání, navrhování provedení mnoha důkazů, četné změny žalobních návrhů atd.), a to jak úmyslným, tak i nedbalostním jednáním, zde jde pak o „ průtahy“ (užívá-li zákon tohoto pojmu i ve vztahu k chování poškozeného) vedoucí

k prodloužení řízení ve smyslu § 31a odst. 3 písm. c) zákona jím způsobené. Skutečnost, že účastník využívá svých procesních práv daných mu právním řádem (podávání opravných prostředků, činění procesních návrhů, podávání námitek apod.) sice nemůže na principiálně jít k jeho tíži z hlediska prodloužení délky řízení a důvodnost takto podaných opravných prostředků může naznačovat nesprávný úřední postup na straně orgánu veřejné moci, což může být zohledněno jako důvod prodloužení délky řízení, na druhou stranu nelze přičítat k tíži státu prodloužení délky řízení v důsledku nutnosti reagovat na návrhy, opravné prostředky nebo námítky účastníků řízení. V daném případě je příčinou délky řízení nepochybně částečně i chování žalobkyně, podáváním často nedůvodných návrhů (opakované žádosti o ustanovení zástupce), a neúplnými či nesrozumitelnými podáními (zejména opravné prostředky, nedostatky v zastoupení atd.), které bylo třeba opravovat a doplňovat. Dalším kritériem, ke kterému je nutno v rámci rozhodování přihlížet je případná složitost řízení. Ačkoliv se po hmotné stránce v daném případě nejednalo o věc složitou, byla složitost řízení dána po procesní stránce, tj. nastalými procesními komplikacemi způsobenými zejména již uváděným množstvím žalobkyní činěných návrhů, ne vždy úplných a jednoznačně určitých. S přihlédnutím k předmětu řízení a jeho významu pro žalobkyni soud uzavírá s ohledem na charakter uplatňovaného nároku i jeho výši, že se nejedná o řízení, které by spadalo do skupiny „významnějších“ ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. a stanoviska Nejvyššího soudu sp.zn. Cpjn 206/2010. V dané věci lze uzavřít, že předmět řízení nespadal pod typově vymezená řízení se závažným dopadem do života žalobkyně.

Soud tedy shledal, že k průtahům v řízení v jeho úvodu docházelo, když úkony soudu nebyly činěny v přiměřených lhůtách, kdy se jednalo o procesní úkony svou podstatou jednoduché a soud v mezidobí nemusel v řízení řešit žádné jiné otázky. Takový postup tedy nelze označit za efektivní. Ostatně na uvedené bylo reagováno i podáním Stížnosti na průtahy řízení, která byla shledána důvodnou. S ohledem na vše shora uvedené nelze bez dalšího považovat délku trvání řízení za přiměřenou, avšak současně je třeba přihlídnout k tomu, že žalobkyně se sama podílela na délce trvání řízení, když průběh napadeného řízení značně ztěžovala řadou nadbytečných a neúplných procesních úkonů a v důsledku této skutečnosti logicky docházelo k prodloužení běžné délky řízení. Řízení u Okresního soudu v České Lípě se netýkalo omezení osobní svobody žalobkyně, ani žaloby na ochranu její osobnosti nebo rodině - právních vztahů ani osobního vztahu ani plnění poskytovaných na sociálních dávkách nebo důchodovém pojištění, podpory v nezaměstnanosti apod., netýkalo se nijak zvlášť důležité části života žalobkyně. Předmětem uvedeného řízení byla částka, která s ohledem na svou výši (520,00 Kč s přísl.) nemohla mít pro žalobkyni nijak zásadní význam, proto délka namítaného řízení nemohla pro žalobkyni dovést žádné negativní důsledky. Nadto ani požadovaná výše odškodnění neodpovídá významu předmětu řízení pro žalobkyni. Požadovaná výše zadostiučinění žalobkyní rozhodně přesahuje částku odškodnění, která by měla kompenzovat stav nejistoty, ve kterém by mohla být žalobkyně nepřiměřeně dlouhým řízením udržována. Lze tedy uzavřít, že ze strany Okresního soudu v České Lípě došlo k nesprávnému úřednímu postupu, když v úvodu řízení docházelo k jeho průtahům zapříčiněným soudem a i toto má za následek hodnocení dosavadní celkové délky řízení jako nepřiměřené. Po přihlédnutí ke všem okolnostem daného případu má soud však za to, že žalobkyni postačí forma odškodnění ve formě konstatování nesprávného úředního postupu ze strany soudu, což je pro žalobkyni zcela adekvátní a že není na místě poskytovat žalobkyni odškodnění v penězích. Takové konstatování soudu je totiž plnohodnotnou formou odškodnění v souladu s ust. § 31 odst. 2 zák.č. 82/1998 Sb., a daném případě se jeví jako plně dostačující. S ohledem na uvedené má soud za to, že nejsou tak dány důvody k poskytnutí peněžité formy zadostiučinění. Vzhledem k závěru soudu o tom, že konstatování nesprávného úředního postupu v rámci tohoto rozhodnutí je dostačujícím zhodnocením postupu Okresního soudu v České Lípě v řízení sp.zn. 8 C 310/2004, nezbylo, než rozhodnout, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku a žalobu v plném rozsahu zamítnout.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., dle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastník, který ve věci úspěch neměl. V projednávané věci měla plný úspěch žalovaná, soud jí proto přiznal náhradu za jeden úkon (vyjádření k podané žalobě) podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., tj. náhradu nákladů řízení v částce 300,00 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, odvolání se podává ke zdejšímu soudu a rozhodoval by o něm Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, jako soud odvolací.

Nesplní-li žalující strana povinnost uloženou tímto rozsudkem dobrovolně (výrok II.), lze podat návrh na výkon rozhodnutí podle části šesté o.s.ř. nebo návrh na nařízení soudní exekuce podle zák. č. 120/2001 Sb. /exekučního řádu/.

Česká Lípa 23. června 2017

Mgr. Martin Fedorko
samosoudce

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní Mgr. Alenou Turaiovou ve věci

žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně] zastoupená advokátem JUDr. Ivo Koulou,
sídlem Krupská 28/30, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČO 00025429,
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2,
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
IČ: 69797111,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město,
Územní pracoviště Ústí nad Labem,
sídlem Mírové náměstí 3129/36, 400 01 Ústí nad Labem,

o zaplacení 500 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 80 000 Kč, zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 320 000 Kč za dobu od 18. 10. 2015 do 29. 9. 2016, z částky 60 000 Kč za dobu od 30. 9. 2016 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- II. Žaloba se zamítá v rozsahu nároku na zaplacení částky 80 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky za dobu od 16. 10. 2015 dále, zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 320 000 Kč za dobu od 16. 10. 2015 do 27. 10. 2015, zaplacení částky 80 000 Kč.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 8 099 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Ivo Kouly, advokáta se sídlem Krupská 28/30, Teplice.

Odůvodnění:

1. Žalobou v této věci, podanou dne 16. 10. 2015, domáhala se žalobkyně po žalovaném zaplacení částky 400 000 Kč příslušenstvím s následujícím tvrzením. Žalobkyně byla účastnicí řízení vedeného u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 16 C 2269/1997 (správně má být: 16 C 2269/97). Řízení bylo zahájeno dne 27. 10. 1997 a skončilo dne 15. 2. 2015 na základě rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec sp. zn. 35 Co 870/2013 ze dne 16. 10. 2013 (správně má být: ze dne 14. 1. 2015). Žalobkyně považuje takovou délku řízení s ohledem na jeho charakter a skutečnost, že probíhalo standardně na dvou stupních soudní soustavy, za nesprávný úřední postup soudu. Řízení bylo po jeho zahájení po dobu několika let bez pohybu a poté trpělo bezdůvodnými průtahy při vyřizování procesních odvolání žalovaného. K prvému ústnímu jednání ve věci tak došlo až po sedmi letech od podání žaloby. Následně se situace opakovala a další jednání proběhlo až 28. 6. 2006. První rozsudek ve věci samé tak byl vyhlášen až po deseti letech trvání řízení. Po rok trvajícím odvolacím řízením byl rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně. Další jednání se uskutečnilo téměř s ročním odstupem v důsledku průtahů při vyřizování námítky podjatosti podané žalovaným. Druhý prvoinstanční rozsudek ve věci byl vydán až dne 16. 10. 2013 a rozsudek odvolacího soudu více než po roce dne 14. 1. 2015. Žalobkyně se po rozvodu se [počet] malými dětmi přestěhovala z prostorného domu v [obec] do bytu v [anonymizováno] v [obec] o velikosti [anonymizováno] po [anonymizováno], kde měla k dispozici jejich starý nábytek, nádobí atd. Z [obec] si přivezla pouze 3 komody z borovice – [značka], 2 dětské postýlky, ve kterých spaly mladší děti, [rasa] psíka a [značka automobilu], které měla k dispozici, i když v [obec] bydlela a pracovala ve [anonymizováno]. Neměla žádnou finanční hotovost. Veškeré finance, firemní majetek, pozemek a nábytek, které zakoupila s panem [příjmení], zůstaly v jeho držení. Jedinou její nadějí na zlepšení životních poměrů bylo soudní řízení, kterým se domáhala svého podílu na společném jmění. Celou dobu věřila, že spor o BSM bude trvat maximálně 2 - 3 roky, a pak bude moci s dětmi žít na lepší životní úrovni. Díky době, po kterou spor trval, žalobkyni i děti silně poznamenal v tom, že museli, tančit tak, jak pan [příjmení] pískal“. Pokud tak činili, zvýšil jim životní úroveň a přidal např. na dovolenou, nebo dětem později na hokejovou, lyžařskou, cyklistickou výstroj či výzbroj. Pokud však tak neučinili, později hlavně děti, kohoutky se přivřely. Žalobkyně byla nucena po mateřské dovolené nastoupit okamžitě do zaměstnání a dlouhá léta pracovala v [anonymizováno] nejprve jako [anonymizováno], později jako [anonymizováno] až do roku 2014, kdy [anonymizováno] majitelé propustili všechny zaměstnance. Po dobu mateřské dovolené byla žalobkyně nucena chodit na brigády a prodávala nádobí na různých veletrzích, aby dětem mohla dopřát také něco více. Celá situace byla v průběhu zkoumaného řízení pro žalobkyni opravdu hodně těžká, pan [příjmení] ovládal děti materiálně a ona se jen obávala nejhoršího, že děti jednou tak uplatí, že za ním odejdou, což se mu podařilo u syna [jméno]. V 15-16 letech ho doslova ohromoval dary, až ho přemluvil, aby na střední školu chodil u něj v České Lípě. Bylo to pro žalobkyni silně stresující. Syn ji sice měl hodně rád, ale takovým darům těžko teenager odolá. Žalobkyně od plenek děti vychovávala sama, a pak díky naprosto nevyrovnané finanční situaci a nekončícímu řízení o spravedlivé rozdělení majetku došlo pro ni k tomu nejhoršímu, že syn odešel k otci. Dnes u něj pracuje ve [anonymizováno] a je stále v jeho finančním područí. V důsledku průtahů v řízení zaviněných soudy obou stupňů soudní soustavy vzniklo žalobkyni právo na odškodnění morální nemajetkové újmy, která jí délkou řízení byla způsobena, a to v podobě mnohaleté nejistoty z nekončícího soudního řízení a pocitu nevymahatelnosti práva. Podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. platí, že, „bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo“. S ohledem na kritéria obsažená v § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. a stanovisko občanskoprávního

a obchodního kolegia NS ČR ze dne 13. 4. 2011 č. j. Cpjn 206/2010 požadovala žalobkyně na přiměřeném zadostiučinění od žalovaného částku 400 000 Kč, sestávající ze základní částky odškodnění a z přiměřeného zvýšení. Částka vychází z délky řízení, z velkého významu řízení pro klientku s ohledem na to, že druhá strana sporu po celou dobu jeho trvání bez náhrady užívala drtivou většinu společného majetku, což vedlo k masivnímu snížení životní úrovně žalobkyně a jejích dětí v průběhu sporu a k dalším shora popsáním z pohledu žalobkyně negativním jevům ovlivňujícím rozsah nemajetkové újmy, jakož i z přístupu orgánů veřejné moci k řízení. Žalobkyně vyzvala žalovaného k mimosoudní formě vypořádání žalovaného nároku, a to dopisem svého právního zástupce ze dne 17. 4. 2015, doručeným žalovanému dne 17. 4. 2015. Žalovaný na tuto předžalobní výzvu nereagoval.

2. Žalovaný se žalobou nesouhlasil z hlediska výše uplatněného nároku. Ve svém vyjádření k žalobě podaném dne 4. 4. 2018 potvrdil skutečnost uvedenou žalobkyní, a sice že se na něho s předmětným nárokem na odškodnění újmy vzniklé jí v důsledku průtahů v dotyčném soudním řízení (věc sp. zn. 16 C 2269/97 Okresního soudu v České Lípě) obrátila svým podáním ze dne 27. 4. 2015 doručeným mu téhož dne. Žalovaný ve svém stanovisku ze dne 27. 9. 2016 k dané žádosti o odškodnění újmy dospěl k závěru, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce soudního řízení a žalobkyni poskytl finanční zadostiučinění ve výši 260 000 Kč. K úhradě této částky mělo dojít podle tvrzení žalovaného dne 29. 9. 2016. Žalovaný dříve z obsahu předmětného soudního spisu sp. zn. 16 C 2269/97 zjistil konkrétní skutečnosti o průběhu tohoto soudního řízení před okresním soudem a soudem odvolacím, které podrobně popsal ve svém vyjádření k současné žalobě (věc sp. zn. 36 C 247/2015), konstatoval, že celková délka posuzovaného řízení činila 17 let a 3 měsíce, když žaloba byla podána dne 27. 10. 1997 a konečný rozsudek odvolacího soudu ve věci nabyl právní moci dne 12. 2. 2015, konstatoval, že v řízení shledal jednotlivé průtahy v období 15. 1. 2002 – 25. 11. 2014, které ve svém vyjádření blíže popsal (zejména čekání na znalecké posudky, předávání spisu k úkonům mezi soudem odvolacím a okresním) s tím, že ve věci rozhodoval postupně soud okresní dvakrát a soud odvolací rovněž dvakrát, kdy celkovou délku řízení lze podle názoru žalovaného hodnotit jako nepřiměřenou. Žalovaný dále vyjádřil mínění, že sama věc byla po stránce právní a zejména po stránce skutkové složitá, ve věci bylo nařízeno celkem 21 ústních jednání, při nichž se prováděly důkazy listinami a opakovanými výslechy účastníků, svědků a znalců, ve věci bylo vypracováno celkem 9 znaleckých posudků včetně jejich doplnění a aktualizací. Žalovaný dále uvedl, že na celkovou délku řízení mělo vliv chování žalovaného v průběhu sporu, zejména napadání procesních rozhodnutí soudu z jeho strany, dále měl přímý podíl na průtazích v řízení zejména v jeho počáteční fázi. Z důvodu složitosti předmětu řízení snížil žalovaný celkovou částku odškodnění pro žalobkyni o 30%. Při stanovení konkrétní výše zadostiučinění dospěl žalovaný nejprve k základní částce 320 000 Kč s tím, že za (každý) 1 rok trvání řízení náleží osobě tímto poškozené odškodnění ve výši 20 000 Kč, za první dva roky trvání řízení částka ve výši 10 000 Kč, kdy pro stanovení uvedeného základního odškodnění žalovaný vycházel z úpravy dané zákonem č. 82/1998 Sb., z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. Cpjn 206/2010 a ze související judikatury ELSP (a to pokud jde o výši částky za odškodnění újmy v porovnání s rozhodovací praxí této soudní instituce a výši odškodnění tímto orgánem přiznávaným poškozeným osobám). Tedy základní částku 320 000 Kč žalovaný pro žalobkyni snížil o 30% z důvodu složitosti věci, jak výše uvedeno, ovšem dále ji pak zvýšil o 10% s přihlédnutím k významu, kterou dané řízení pro žalobkyni mělo, když šlo o spor o společný majetek stran sporu, s nímž v průběhu neskončeného řízení měl možnost větší dispozice žalovaný v té věci (bývalý manžel žalobkyně), sama žalobkyně se na délce řízení nijak významně nepodílela, v průběhu řízení projevovala větší ochotu ke smírnému vyřízení věci. Z uvedených důvodů došel žalovaný k závěru, že přiměřené zadostiučinění za průtahy v daném řízení představuje pro žalobkyni částka 260 000 Kč a tuto jí poukázal na účet, který ona uvedla ve své mimosoudní žádosti vůči němu o odškodnění. Odškodnění v této výši považuje žalovaný za dostačující, proto navrhl zamítnout žalobu v rozsahu nad uvedený limit již vyplacené uvedené částky.

3. Žalobkyně vzala v průběhu řízení žalobu částečně zpět ohledně nároku na zaplacení částky 260 000 Kč z původně požadované částky 400 000 Kč, z toho důvodu soud řízení částečně zastavil usnesením v této věci č. j. 36 C 247/2015-26 ze dne 22. 5. 2018. Předmětem řízení poté zůstal nárok na odškodnění nemateriální újmy vzniklé žalobkyni ve výši 140 000 Kč a zákonného úroku z prodlení z částky 400 000 Kč za dobu od 16. 10. 2015 do 29. 9. 2016, z částky 140 000 Kč za dobu od 30. 9. 2016 do zaplacení. Žalobkyně v průběhu řízení rovněž rozšířila požadavek na své odškodnění o částku 100 000 Kč za průtahy v současném řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 36 C 247/2015, kdy soud nejprve usnesením č. j. 36 C 247/2015-25 ze dne 11. 5. 2018 tuto změnu žaloby nepřipustil, ovšem žalobkyně tento požadavek zopakovala v závěru jednání konaného v této věci, kdy soud se zřetelem na judikaturu související s danou problematikou, mimo jiné stanovisko Nejvyššího soudu ČR sp. zn. Cpjn 206/2010 již toto rozšíření žalobního požadavku připustil, a to usnesením vyhlášeným v průběhu jednání konaného dne 1. 6. 2018.

4. Důkazy v této věci byly provedeny kopií žádosti žalobkyně vůči žalovanému o odškodnění ze dne 27. 4. 2015 a kopií stanoviska žalovaného ze dne 27. 9. 2016 k této žádosti, když strany konstatovaly jako nespornou skutečnost, že uvedená žádost byla dne 27. 4. 2015 doručena žalovanému, soud dále konstatoval podstatný obsah spisu zdejšího soudu sp. zn. 16 C 2269/97, zejména údaje o zahájení řízení, vydání rozhodnutí soudu ve věci samé, tedy rozsudků okresního soudu a usnesení odvolacího soudu, jímž byl zrušen rozsudek okresního soudu a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, a rozsudek odvolacího soudu. Konkrétní listiny z tohoto spisu nebyly čteny k důkazu, a to s ohledem na skutečnost, že mezi účastníky v současném řízení bylo nesporné, že v dotyčném posuzovaném řízení sp. zn. 16 C 2269/97 došlo k průtahům, které žalobkyně blíže popsala v žalobě směřující k zahájení současného řízení, žalovaný tyto průtahy rovněž výslovně připustil a sám je blíže specifikoval ve svém vyjádření v současném řízení, jakož tytéž již dříve připustil a jsou specifikovány v jeho stanovisku ze dne 27. 9. 2016 k žádosti žalobkyně o poskytnutí zadostiučinění. Mezi účastníky současného řízení bylo dále nesporné, že na úhradu nároku podle žaloby v této věci zaplatil již žalovaný žalobkyni částku 260 000 Kč, která jí byla připsána na účet dne 30. 9. 2016. Dále účastníci v současném řízení učinili mezi sebou nesporným, že základní výše odškodnění – zadostiučinění za nemateriální újmu žalobkyně způsobenou jí průtahy v posuzovaném soudním řízení má činit ročně částku 20 000 Kč, resp. za první dva roky trvání řízení částku 10 000 Kč. Žalovaný dále v procesním smyslu nečinil sporným tvrzení žalobkyně, které ona podrobně uvedla v žalobě v této věci ke svým poměrům a které subjektivně popisují těžkosti jí vzniklé v důsledku průtahů v posuzovaném soudním řízení. S ohledem na tuto okolnost nebyl proveden účastnický výslech žalobkyně původně jí navrhovaný, neboť se jevil bez procesního významu (žalovaný nezpochybil nijak tvrzení žalobkyně o jejích poměrech a dopadech průtahového řízení na její poměry). Ze spisu sp. zn. 16 C 2269/97 byl čten k důkazu dopis žalovaného zdejšímu soudu ze dne 4. 11. 2015, jímž žalovaný žádal o zapůjčení dotyčného spisu k vyřízení žádosti žalobkyně o odškodnění újmy způsobené jí průtahy v daném řízení. Další důkazy žádá ze stran sporu nenavrhl provést.

5. Zástupce žalobkyně ve svém závěrečném shrnujícím stanovisku k věci uvedl, že jedinou spornou okolností mezi stranami sporu je zde způsob, rozsah a důvod zvýšení či snížení základní sazby nároku žalobkyně na odškodnění. Opakovaně vyjádřil za žalobkyni nesouhlas se snížením této základní sazby o 30%, když podle jeho názoru předmět sporu nepředstavoval věc právně složitou, na průtazích v daném řízení se podílel významnou měrou žalovaný svým obstrukčním jednáním, jemuž však soudy v obou stupních mohly a měly čelit příslušnými procesními prostředky, dále se na průtazích v řízení podílely samy soudy konkrétně zadáním posudků v počáteční fázi řízení, což vyvolalo později nutnost jejich aktualizace či doplnění podle postupných výsledků dokazování, řízení bylo ze strany soudů vedeno nesoustředěně. Dále zástupce za žalobkyni uvedl nesouhlas se zvýšením základního odškodnění jen o 10% a v této souvislosti opět poukázal na podíl soudů na vzniklých průtazích v posuzovaném řízení

v důsledku nesoustředěného postupu zejména okresního soudu v té věci a nedůvodných prodlev v úkonech soudů obou stupňů. Dále zástupce za žalobkyni rozšířil žalobu, jak výše zmíněno, o požadavek na odškodnění pro ni ve výši 100 000 Kč za průtahy v současném řízení, kde poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 5189/2016 ze dne 19. 7. 2017 připouštějící současné odškodnění újmy vzniklé průtahy v řízení, v němž se jednalo a rozhodovalo o kompenzačním nároku za újmy způsobené průtahy v dřívějším posuzovaném řízení, což odpovídá případu tohoto současného řízení, v němž právě došlo k dalším průtahům ve vyřízení původního kompenzačního nároku žalobkyně.

6. Soud žalobě částečně vyhověl, částečně ji zamítl jako nedůvodnou. Nárok v této věci žalobkyně uplatnila podle úpravy dané zákonem č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále také jen zákon), jmenovitě žádala poskytnout zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 31a zákona vzniklou jí průtahy v soudním řízení, a to průtahy nastalými v důsledku nesprávného úředního postupu soudů v daném řízení ve smyslu § 13 odst. 1 zákona, kteréžto orgány v určitých fázích řízení či v určitých úkonech porušily svou povinnost učinit úkon v přiměřené lhůtě, resp. učinit úkon optimálně odpovídající dané procesní situaci. Mezi stranami tohoto řízení bylo nesporné, že v posuzovaném řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 C 2269/97 došlo k průtahům ve vyřízení věci, rovněž zde bylo mezi stranami nesporné, že žalobkyně žalovaného požádala o poskytnutí zadostiučinění ve výši 400 000 Kč za újmu vzniklou jí v důsledku nastalých průtahů v řízení dopisem ze dne 27. 4. 2015, doručeným téhož dne žalovanému, kdy žalovaný k této žádosti vydal své stanovisko dne 27. 9. 2016, v němž sám podrobným způsobem uvedl podstatné skutečnosti o průběhu posuzovaného řízení z hlediska procesního postupu soudu okresního či soudu odvolacího a o postupu účastníků toho řízení, z těchto skutečností rovněž vyvodil závěr o vzniklých průtazích, pro něž se rozhodl poskytnout žalobkyni odškodnění ve výši 260 000 Kč a tuto částku jí pak vyplatil na jí označený účet, kdy částka jí byla připsána na účet dne 30. 9. 2016. Ve zbylém rozsahu žalovaný nárok žalobkyně odmítl a ve zmíněném stanovisku ze dne 27. 9. 2016 podrobně vysvětlil, které skutečnosti považuje za relevantní z hlediska průtahů, jak tyto skutečnosti zohledňuje, vysvětlil snížení základní částky odškodnění o 30% a současně navýšení o 10% s ohledem na konkrétní dopad průtahů na poměry žalobkyně.

7. Soud v současném řízení opětovně konstatuje, shodně se stanovisky stran tohoto sporu, že v posuzovaném řízení došlo ke zjevným průtahům, když řízení bylo zahájeno žalobou u okresního soudu dne 27. 10. 1997 a bylo skončeno pravomocně ke dni 12. 2. 2015 rozsudkem odvolacího soudu, přičemž první rozhodnutí ve věci samé učinil okresní soud svým rozsudkem ze dne 17. 7. 2007, tento byl pak zrušen a věc byla okresnímu soudu vrácena k dalšímu řízení usnesením odvolacího soudu ze dne 26. 9. 2008, poté po doplnění dokazování podle pokynů odvolacího soudu rozhodl okresní soud opět rozsudkem, a to dne 16. 10. 2013, věc byla pak meritorně skončena rozsudkem odvolacího soudu ze dne 14. 1. 2015. Takto celková doba řízení přesáhla 17 let, řízení bylo vedeno před soudy dvou stupňů, jeho předmětem bylo vypořádání bezpodílové spoluvlastnictví manželů, jehož součástí tvořily obvyklé předměty vlastnictví, vyšší nároky kladlo posouzení vnosů ze společného jmění manželů na podnik bývalého manžela žalobkyně, příp. naopak, předmět sporu celkově se jeví jako z hlediska skutkového základu složitý, ovšem nikoli mimořádně, a jako nikoli složitý z hlediska právní úpravy vztahující se k případu, která měla být a byla soudy aplikována.

8. Kromě posouzení věci podle zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soud v současném řízení zohlednil závěry uvedené ve stanovisku NS ČR sp. zn. Cpjn 206/2010, odkazující dále na související judikaturu ELSP (Evropského soudu pro lidská práva). Ze zmíněného judikátu soud cituje podstatné výňatky uvedené v jeho odůvodnění:

9. Evropský soud vychází ze „silné, ale vyvratitelné domněnky“, že nepřiměřená délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu v zásadě nevyžaduje. Uvedené neznamená, že poškozený žalobce nemusí nemajetkovou újmu – jako předpoklad jeho nároku vzniklou mu v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení vůbec tvrdit. Takové tvrzení

bude zpravidla přinejmenším obsahově vyjádřeno v potřebném rozsahu v žalobě poměrem vylíčení rozhodujících skutečností a toho, čeho se žalobce domáhá v rovině alespoň povševchného vysvětlení motivace k uplatňování nároku. Náhrada nemateriální újmy má sloužit ke kompenzaci stavu nejistoty, do níž byl poškozený v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení uveden a v níž byl tak udržován. Jde tedy o psychickou kategorii, jejíž hloubka a rozsah jsou coby rozhodné skutečnosti obtížně prokazovatelné, i proto by bylo nadbytečným zjišťovat je prostřednictvím výsledku účastníka podle § 131 o. s. ř. Uvedené však působí jen pro stav nejistoty účastníka nepřiměřeně dlouze vedeného řízení. Byla-li by újma spojována s jiným následkem, uplatní se plně procesní povinnosti a břemena včetně důkazního. Popření tvrzení o nemajetkové újmě ve shora uvedeném obecném smyslu vzniklé v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení je na žalovaném škůdci, jenž má ke své obraně a ke svému zájmu povinnost uvést skutečnosti vylučující pravdivost tvrzení takového škodního předpokladu.

10. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že pro poměry České republiky je přiměřené, jestliže se základní částka, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, pohybuje v rozmezí mezi 15 000 Kč až 20 000 Kč (cca 600 až 800 EUR) za jeden rok řízení. Nejvyšší soud přitom ale považuje za nezbytné zohlednit také to, že jakékoliv řízení vždy nějakou dobu trvá. Bylo by proto nesprávné, jestliže by i počáteční doba řízení (kterou by bylo možno považovat ještě za přiměřenou) byla odškodňována ve stejné výši jako doba jí přesahující. Pro účely vypořádání se s touto problematikou tak Nejvyšší soud pokládá za rozumné, jestliže první dva roky řízení (resp. prvních 24 měsíců) budou ohodnoceny částkou o polovinu nižší, než jsou částky uvedené výše; tedy 15 000 Kč až 20 000 Kč za první dva roky řízení dohromady (za jeden rok pak 7 500 Kč až 10 000 Kč).

11. Při stanovení základní částky tak bude hrát roli zejména celková doba řízení. Navíc, bylo-li řízení celkově extrémně dlouhé (byla-li jeho délka násobně delší, než by bylo možno vzhledem k okolnostem případu očekávat) bude se přiznaná částka za příslušný časový úsek blížit horní hranici výše uvedených intervalů. Stejně tak lze zvýšit základní částku za příslušný časový úsek v případě, kdy je samotné kompenzační řízení nepřiměřeně dlouhé a žalobce zvýšení odškodnění z tohoto důvodu navrhne. (konec citace výňatků)

12. V posuzovaném případě má soud za to, že ve prospěch žalobkyně jsou zde splněny předpoklady pro posouzení opodstatněnosti jí uplatněného nároku na poskytnutí zadostiučinění od žalovaného za újmu vzniklou jí průtahy v daném řízení v té míře, že odpovídajícím se jeví být poskytnutí jí plného základního odškodnění za déle než 17 roků trvající soudní řízení, když jsou zde ve smyslu § 31a odst. 3 zákona přítomny jednak okolnost nepřiměřené celkové délky řízení, dále nikoli mimořádná právní složitost (předmětu) řízení, nedostatek jednání či přístupu žalobkyně, jímž by sama přispěla k průtahům v řízení, dále neoptimální postup soudů, konkrétně soudu okresního (nedostatečné využití procesních prostředků k zamezení vlastních prodlev v provádění úkonů či k zamezení obstrukčního jednání žalovaného, nesoustředěnost vedení dokazování - podání 9 znaleckých posudků, kdy předmět sporu vyžadoval znalce z odvětví ekonomika, specializace nemovitosti a podniky, přičemž zadání nutných posudků z daných oborů mohlo a mělo být činěno hospodárněji z hlediska časového průběhu řízení, jakož i vznikajících nákladů řízení), konečně okolnost značného významu předmětu sporu pro žalobkyni, jednalo-li se o majetkové vyrovnání mezi manžely po rozvodu, na čemž měla pochopitelný materiální zájem (žalobkyně po rozvodu manželství odešla bydlet s tehdy malými dětmi z [anonymizováno] bývalého manžela do [anonymizováno] v jiném městě, z předmětu náležejícího k vypořádání s bývalým manželem převzala do své dispozice zprvu jen menší část společného majetku a na plné vypořádání pak teprve podle konečného rozhodnutí soudu převzala do výlučného vlastnictví hodnotné nemovitosti - pozemky a částku na vyrovnání podílů z vypořádávaného spoluvlastnictví ve výši nad 700 000 Kč). V současném řízení soud neprovedl výslech žalobkyně, když na tom nebyl z její strany důkazní zájem a ze strany žalovaného nebyly vyjádřeny žádné pochybnosti k tomu, co žalobkyně tvrdila v žalobě o svých osobních, příjmových a majetkových

poměrech v době po rozvodu manželství i co tvrdila o dopadech neskončeného řízení o majetkovém vypořádání s bývalým manželem na její osobní život, vztahy v rodině apod. Soud má v této souvislosti za nepochybné, že žalobkyně, pokud z majetkového vypořádání s bývalým manželem důvodně očekávala podstatný majetkový prospěch pro sebe a toto se ukázalo být správným předpokladem, byla nucena do doby konečného rozhodnutí soudu ve věci přizpůsobit svůj osobní život této nevyřešené, pro ni významné záležitosti, přičemž nevyřešené majetkové vypořádání bylo způsobilé oddálit její možná osobní rozhodnutí a životní plány, jakož mohlo i dopadat nepříznivě na její vztahy s dětmi a jejich výchovu (protahované řízení znamenalo pro žalobkyni dlouhodobé faktické majetkové oslabení, které mohlo mít a podle tvrzení žalobkyně mělo určitý vliv na charakterový či vztahový vývoj dětí bývalých manželů ve smyslu nezdravého prožívání majetkového nedostatku na straně žalobkyně jakožto matky dětí, oproti majetkové síle či převaze na straně jejího bývalého manžela jakožto otce dětí, jak toto žalobkyně blíže popsala a žalovaný nezpochybnil).

13. Základní odškodnění za průtahy v řízení má činit podle závěrů přijatých Nejvyšším soudem ČR v porovnání s judikaturou ELSP za první dva roky řízení 7 500 - 10 000 Kč ročně, za další roky řízení 15 000 - 20 000 Kč ročně. Zde tomuto odškodnění na samé horní hranici, bez dalšího mimořádného navýšení, jakož i bez dílčího snížení, odpovídá za 17 let trvání řízení částka 320 000 Kč (2 x 10 000 Kč + 15 x 20 000 Kč). Ke zvýšení ani ke snížení nejvyšší uvažované částky soud neshledal v daném případě důvody, když ve prospěch žalobkyně hovoří všechny okolnosti uvažované příkladmo v § 31a odst. 3 zákona, v její neprospěch žádná okolnost najevo nevyšla, zejména se sama žalobkyně nijak nepodílela na průtazích v řízení a věc pro ni měla zásadní význam jak materiální, tak osobní ve smyslu dopadu její materiální situace na celkové poměry v její rodině, na situaci v její domácnosti po rozvodu sdílené s dětmi, na bydlení, způsob života (nutnost výkonu práce v pozici matky s malými dětmi či způsob výkonu takové práce) atd. Důvody pro mimořádné navýšení základního odškodnění nemateriální újmy žalobkyně nad judikaturou uvažovaný horní limit ročního plnění zde soud neshledal, když všechny argumenty žalobkyně v tomto směru má za zohledněné v rámci přiznání plného základního odškodnění.

14. Žalobkyně dále rozšířila svůj požadavek na odškodnění nemateriální újmy způsobené jí průtahy v soudním řízení ve vztahu k současnému řízení kompenzačnímu, což soud připustil s ohledem na rozhodovací praxi, jaká je zmiňována i ve výše citovaném stanovisku NS ČR, ačkoli dříve zaujal zamítavý postoj k takovému postupu, když měl na mysli svou vlastní možnou podjatost ve věci, jedná-li se zde o posouzení vlastních průtahů v řízení vedeném soudcem povolávaným (judikaturou NS ČR) současně k rozhodnutí o jejich vzniku a případném odškodnění, kdy lze mít pochybnost o nepodjatosti dotyčného soudce (možná podjatost soudkyně vyřizující tuto věc však účastníky nebyla namítána přes výslovné poučení ze strany soudu na úvod projednání této věci). Pokud takové současné odškodnění podle názoru NS ČR má být činěno, neboť jsou v dotyčném probíhajícím řízení splněny předpoklady pro posouzení v něm podstatných skutečností, konstatuje soud, že rovněž v současném kompenzačním řízení došlo k neodůvodněným průtahům, na nichž neměla žalobkyně žádný podíl, nýbrž soud nečinil v přiměřené lhůtě včas úkony směřující k projednání podané žaloby a rozhodnutí o ní konečným způsobem, když žaloba byla podána dne 16. 10. 2015 a úkony ve věci soud počal činit až v březnu - dubnu 2018. Nadto lze uvést, že žalovaný byl žalobkyní před podáním žaloby v této věci požádán mimosoudně o poskytnutí předmětného odškodnění, kdy žalovaný se touto žádostí počal sám zabývat v listopadu 2015, tedy až v průběhu již zahájeného současného řízení, tehdy si vyžádal od zdejšího soudu posuzovaný spis sp. zn. 16 C 2269/97, pak ve věci vydal své jednorázové stanovisko dne 27. 9. 2016, čímž sám přesáhl lhůtu stanovenou mu k vyřízení žádosti podstatným způsobem, jedná-li se o lhůtu šestiměsíční od podání žádosti. Žalovaný jako příslušný orgán státu způsobil svým přístupem k věci průtahy ve vlastním vyřízení předmětné mimosoudní žádosti žalobkyně o odškodnění a zdejší soud způsobil svou nečinností průtahy v současném řízení o žalobě. Se zřetelem na předmět tohoto současného řízení, jímž byl

požadavek na dodatečné odškodnění nemateriální újmy žalobkyně a tímto podle názoru soudu předmět řízení již nikoli mimořádné důležitosti pro žalobkyni, je přiměřené průtahy v tomto řízení odškodnit na spodní hranici základního odškodnění, konkrétně za tři roky trvání tohoto řízení (od roku 2015 do roku 2018) úhrnem částkou 20 000 Kč, při úvaze o výši základního odškodnění 7 500 Kč ročně.

15. Shrnuto, žalobkyně požadovala v tomto řízení zaplatit částku 400 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně za dobu od 16. 10. 2015 a částku 100 000 Kč. Žalovaný jí v průběhu řízení zaplatil na uvedený požadavek částku 260 000 Kč dne 30. 9. 2016, ohledně této částky bylo řízení z důvodu částečného zpětvzetí žaloby zastaveno. Pokud soud v tomto řízení shledal požadavek žalobkyně na původní odškodnění nemateriální újmy za průtahy v řízení sp. zn. 16 C 2269/97 ve výši 400 000 Kč s příslušenstvím důvodným až do výše 320 000 Kč, přiznal výrokem I. tohoto rozsudku žalobkyni k zaplacení od žalovaného dále částku 60 000 Kč (rozdíl mezi 320 000 Kč a 260 000 Kč) a částku 20 000 Kč z titulu odškodnění jí vzniklé nemateriální újmy za průtahy v současném řízení, celkem tedy částku 80 000 Kč, vše podle § 13 – § 15, § 31a zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Ve výroku I. tohoto rozsudku dále přiznal žalobkyni k zaplacení od žalovaného zákonný úrok z prodlení v souladu s § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve výši podle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., a to z částky 320 000 Kč (zahrnuje částku 260 000 Kč a nyní přiznanou částku 60 000 Kč) za dobu od 18. 10. 2015 do 29. 9. 2016, z částky 60 000 Kč rovněž za dobu od 30. 9. 2016 do zaplacení, když žalovaný byl v prodlení s plněním vůči žalobkyni v rozsahu částky 260 000 Kč do 29. 9. 2016 a je vůči ní v prodlení dosud s částkou 60 000 Kč od 30. 9. 2016 dále.

16. Výrokem II. tohoto rozsudku byla žaloba zamítnuta v rozsahu nároku na zaplacení částky 80 000 Kč (jedná se o rozdíl částky žalovaným či soudem přiznaného zadostiučinění 320 000 Kč a původně žalované částky 400 000 Kč) se zákonným úrokem z prodlení z této částky za dobu od 16. 10. 2015 dále, rovněž byla žaloba zamítnuta v požadavku na zaplacení částky 80 000 Kč (bez příslušenství) požadovaných na odškodnění průtahů v současném řízení a konečně byla zamítnuta v rozsahu požadavku na zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 320 000 Kč (což zahrnuje zadostiučinění žalovaným již zaplacené ve výši 260 000 Kč a nyní soudem poskytnuté ve výši 60 000 Kč) za dobu 16. – 27. 10. 2016, a to s ohledem na úpravu danou § 6, § 14, § 15 zákona č. 82/1998 Sb. (přízná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku), když v daném případě žalobkyně uplatnila nárok vůči žalobci výzvou doručenou mu dne 27. 4. 2015, žalovaný byl povinen její nárok uspokojit do 6 měsíců, tedy do 27. 10. 2015 a teprve od 28. 10. 2015 je v prodlení.

17. Podle § 142 odst. 1, § 142a odst. 1 o. s. ř. rozhodl soud o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, a to podle procesního úspěchu, kdy žalobkyně požadovala zaplacení (po rozšíření předmětu žaloby) částky na jistinu pohledávky celkem 500 000 Kč, úspěšná byla ve výši jistiny 340 000 Kč (zahrnuje 260 000 Kč zaplacených žalovaným v průběhu řízení, 60 000 Kč na dalším zadostiučinění za průtahy v posuzovaném řízení a 20 000 Kč na odškodnění průtahů v současném řízení), takto byla úspěšná v rozsahu 68% vzhledem k předmětu sporu (340 000: 500 000), neúspěšná byla ve zbytku předmětu, tedy v rozsahu 32%, a tedy celkově byla úspěšná v rozsahu 36% předmětu sporu. Soud jí přiměřeně míře jejího procesního úspěchu proto přiznal právo na částečnou náhradu jejích nákladů řízení ze strany žalovaného, kdy náklady řízení vzniklé žalobkyni představují náklady jejího právního zastoupení při 5 úkonech právní pomoci (převzetí zastoupení, kvalifikovaná předžalobní výzva, žaloba, změna žaloby, účast u jednání), za něž činí odměna částku vždy 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vyhláška), tedy celkem 15 500 Kč, paušální náhrada věcných výdajů při těchto úkonech 5 x 300 Kč, tedy celkem 1 500 Kč, náhrada za ztrátu času při cestě advokáta z jeho sídla k jednání soudu na trase Teplice – Česká Lípa tam a zpět v trvání 3 hodin, tedy 6 x 100 Kč/půl hodiny, celkem 600 Kč, náhrada cestovních výdajů spojená s cestou advokáta na trase Teplice – Česká Lípa tam a zpět při její délce v obou směrech celkem 164 km

s použitím osobního motorového vozidla [typ vozidla], [registrační značka] s kombinovanou spotřebou paliva 6,7 l /100 km, s použitím paliva benzin Natural 95, jehož cena podle vyhlášky č. 463/2017 Sb. - § 4 činí 30,50 Kč (průměrná cena za 1 litr pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 věta třetí zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce), kdy cestovní výdaje činí 164 x 4 Kč základní náhrady za 1 km – celkem 656 Kč, dále 6,7/100 x 30,50 x 164 náhrady za spotřebované pohonné hmoty – 335Kč, tedy cestovní výdaje úhrnem 991 Kč, dále náhrada za 21% DPH z uvedené odměny a náhrad ve výši 3 904 Kč, stanoveno podle vyhlášky - § 1, § 2, § 9 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 13, § 14, § 14a, takto náklady řízení představují celkem částku 22 495 Kč. Z uvedené celkové výše nákladů řízení činí 36 % částku 8 099 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny nahoru) a v tomto rozsahu soud zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení vůči žalobkyni.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možné podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, písemně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Česká Lípa 1. června 2018

Mgr. Alena Turaiová
samosoudkyně

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Plška a soudkyně JUDr. Andrey Milichovské a Mgr. Heleny Bláhové ve věci

žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně]

bytem [adresa žalobkyně]

proti

žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČ 00025429

sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

za niž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových

sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu škody způsobenou při výkonu veřejné moci, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě č. j. 15 C 83/2018-134 ze dne 17. 1. 2019

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v části výroku II. zamítající žalobu pod body
- II. na úhradu kapitalizovaných úroků z prodlení ze srážek ze mzdy ve výši 3 584 Kč
- III. na zaplacení částky 21 900 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 21 900 Kč od 15. 2. 2017 do zaplacení
- IV. na zaplacení částky 49 005 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 17. 12. 2013 do zaplacení
- V. na úhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od právní moci rozsudku

- VI. na úhradu úroku z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 2 000 Kč za období od 12. 7. 2017 do 2. 2. 2018,
potvrzuje.
- VII. V části výroku II. pod bodem 1) zamítající žalobu na úhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 17. 10. 2013 do zaplacení, v části výroku II. pod bodem 7) o zamítnutí návrhu, aby se Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti omluvila dopisem žalobkyni, a ve výroku III. o nákladech řízení se rozsudek okresního soudu zrušuje a v tomto rozsahu se věc vrací okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem okresní soud výrokem I. uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 2 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 2 000 Kč od 3. 2. 2018 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výrokem II. žalobu zamítl v rozsahu 1) na úhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 17. 10. 2013 do zaplacení, 2) na úhradu kapitalizovaných úroků z prodlení ze srážek ze mzdy ve výši 3 584 Kč, 3) na zaplacení částky 21 900 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 21 900 Kč od 15. 2. 2017 do zaplacení, 4) na zaplacení částky 49 005 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 17. 12. 2013 do zaplacení, 5) na úhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od právní moci rozsudku, 6) na úhradu úroků z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 2 000 Kč za období od 12. 7. 2017 do 2. 2. 2018, 7) na návrh, aby se Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti omluvila žalobkyni dopisem odeslaným na adresu jejího trvalého bydliště v tomto znění: „Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR se omlouvá žalobkyni za způsobenou škodu nesprávným úředním postupem a rozhodnutím soudního exekutora JUDr. Jany Bémové, Exekutorský úřad Česká Lípa, Hrnčířská 762, 470 01 Česká Lípa“ Žalobkyně se uvedených sedmi dílčích nároků po žalované domáhá z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen, „zákon č. 82/1998 Sb.“).

2. Okresní soud vyšel ze zjištění, že žalobkyni vznikla majetková újma ve výši 2 000 Kč, které dne 12. 7. 2017 zaplatila [jméno] [příjmení], čímž splnila povinnost nahradit mu náklady řízení, uloženou jí rozsudkem Okresního soudu v České Lípě č. j. 38 C 231/2015-41 ze dne 22. 2. 2016 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 30 Co 273/2016-75 ze dne 19. 4. 2017, jímž byla zamítnuta žaloba, již se žalobkyně domáhala vydání rozsudku, kterým by z exekuce vedené oprávněnými [příjmení] [jméno] a [jméno] [příjmení] proti povinnému [jméno] [příjmení] (manželovi žalobkyně) soudní exekutorkou JUDr. Janou Bémovou, Exekutorský úřad Česká Lípa pod sp. zn. 4 EX 30/15 bylo vyloučeno poškození srážek z její mzdy a jejích členských práv a povinností v Okresní stavebním bytovém družstvu Česká Lípa (dále jen, OSBD Česká Lípa“). Okresní soud shledal, že příčinou této majetkové újmy byl nesprávný úřední postup Okresního soudu v České Lípě, který žalobkyni nepoučil o tom, že tento nárok může podle § 262b o.s.ř. uplatnit návrhem na zastavení exekuce v této části. Jelikož šestiměsíční lhůta k vyřízení žádosti o náhradu škody v tomto případě žalované uplynula až 2. 2. 2018, je v prodlení se zaplacením částky 2 000 Kč až od 3. 2. 2018. Proto okresní soud výrokem I. uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 2 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % za dobu od 3. 2. 2018 do zaplacení, a výrokem II. pod bodem 6) žalobu ohledně úroků z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 2 000 Kč za období od 12. 7. 2017 do 2. 2. 2018 zamítl.

3. Dalšíh šest dílčích nároků žalobkyně požadovala z titulu náhrady škody, která jí (jak tvrdí) byla způsobena při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem soudní

exekutorky JUDr. Jany Bémové, Exekutorský úřad Česká Lípa v exekuční věci oprávněných [jméno] a [jméno] [příjmení] proti povinnému [jméno] [příjmení] za účasti žalobkyně jako manželky povinného pro pohledávku 39 700 Kč s příslušenstvím, vedené u ní pod sp. zn. 4 EX 321/13 Okresní soud z exekutorského spisu zjistil, že exekutorka vydala dne 17. 10. 2013 exekuční příkaz č. j. 4 EX 321/13-9, jímž rozhodla o provedení exekuce srážkami ze mzdy žalobkyně. Od 1. 7. 2015, kdy nabyla účinnosti novela občanského soudního řádu č. 139/2015 Sb., nebylo možné postihovat mzdu manžela povinného. Proto bylo rozsudkem Okresního soudu v České Lípě č. j. 12 C 12/2014-141 ze dne 7. 6. 2016 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 36 Co 278/2016-168 ze dne 2. 3. 2017 rozhodnuto o vyloučení mzdy žalobkyně z exekuce. Poté exekutorka usnesením č. j. 4 EX 321/13-62 ze dne 19. 5. 2017 tento exekuční příkaz zrušila. Okresní soud uzavřel, že uvedený exekuční příkaz není rozhodnutím, které by bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno, a za nesprávný nelze považovat ani postup exekutorky, která s jeho zrušením vyčkala do rozhodnutí soudu o excindační žalobě. Žalovaná tak neodpovídá za škodu, která žalobkyni či její dceři příp. vznikla prováděním srážek z její mzdy. Z tohoto důvodu zamítl žalobu ohledně náhrady nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 17. 10. 2013 do zaplacení (výrok II bod 1)) a ohledně částky 3 584 Kč představující kapitalizované úroky z prodlení ze srážek ze mzdy žalobkyně provedených v období od října 2013 do května 2017 (výrok II. bod 2)). Současně uvedl, že nárok ve výši 3 584 Kč nelze považovat za škodu, neboť nejde o částku, o kterou by se zmenšil majetek žalobkyně (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 96/2012 ze dne 18. 10. 2012).

4. Částku 21 900 Kč s úrokem z prodlení od 15. 2. 2017 do zaplacení žalobkyně požaduje z titulu náhrady majetkové újmy, která jí měla být způsobena tím, že exekutorka na základě exekučního příkazu č. j. 4 EX 321/13-13 ze dne 21. 10. 2013 (jímž bylo rozhodnuto o provedení exekuce příkázáním pohledávky, na kterou má nebo bude mít žalobkyně nárok proti [jméno] [příjmení] z titulu podnájemní smlouvy ze dne 10. 1. 2010) exekvovala 67 900 Kč, ačkoliv podle názoru Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci vyjádřeného v odůvodnění jeho rozsudku č. j. 36 Co 278/2016-168 ze dne 2. 3. 2017 měla postihnout jen částky 9 200 Kč měsíčně, na které měla žalobkyně nárok od vydání exekučního příkazu do 31. 3. 2014, kdy podnájemní vztah skončil výpovědí, tj. 46 000 Kč Okresní soud však zjistil, že žalobkyně soudní exekutorce podáním ze dne 6. 6. 2017 sdělila, že podnájemní vztah skončil až k 31. 5. 2017, a vyzvala ji, aby exekvovala 67 900 Kč. Tím dle okresního soudu vyjádřila souhlas s úhradou těchto prostředků na vymáhanou pohledávku. Postup exekutorky tak nelze považovat za nesprávný, a proto okresní soud žalobu ohledně tohoto nároku zamítl (výrok II. bod 3)).

5. Částku 49 005 Kč s úrokem z prodlení od 17. 12. 2013 do zaplacení žalobkyně požaduje z titulu majetkové újmy, která jí měla být způsobena tím, že exekutorka nerespektovala její návrh, aby bylo umožněno podnájemnici [jméno] [příjmení] hradit řádně za žalobkyni nájemné bytovému družstvu a pouze rozdíl mezi podnájemným a tímto nájemným ponechat ve prospěch exekuce. Tvrdí, že proto musela družstvu zaplatit nájemné za rok 2013 ve výši 12 836 K a za rok 2014 ve výši 32 925 Kč a poplatek z prodlení 3 244 Kč Okresní soud uzavřel, že uvedená plnění žalobkyně uhradila bytovému družstvu z titulu vlastnictví členských práv a povinností a z titulu nájmu družstevního bytu, a tedy nejde o škodu. Navíc žalobkyně ani v tomto směru neprokázala existenci nezákonného rozhodnutí či nesprávného postupu exekutorky, když žaloba na vyloučení uvedené pohledávky žalobkyně z exekuce byla pravomocně zamítnuta rozsudkem Okresního soudu v České Lípě č. j. 12 C 12/2014-141 ze dne 7. 6. 2016 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 36 Co 278/2016-168 ze dne 2. 3. 2017. Proto žalobu i ohledně tohoto nároku zamítl (výrok II. bod 4)).

6. Jelikož okresní soud neshledal v postupu exekutorky žádné pochybení k újmě žalobkyně, zamítl žalobu i ohledně nemajetkové újmy ve výši dalších 10 000 Kč s úrokem z prodlení od právní moci rozsudku (výrok II. bod 5)), která žalobkyni a její dceři měla vzniknout (jak tvrdí)

v důsledku nedostatku finančních prostředků způsobeného jednáním exekutorky, a ohledně návrhu, aby se žalovaná žalobkyni dopisem omluvila za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem a rozhodnutím exekutorky (výrok II. bod 7)).

7. Výrokem III. okresní soud žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku ve výši 1 200 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

8. Proti tomuto rozsudku, a to proti jeho výroku II. částečně zamítajícímu žalobu a III. o nákladech řízení, se odvolala žalobkyně. Má za to, že okresní soud nesprávně zamítl žalobu ohledně nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč. Namítá, že postup exekutorky, která exekuční příkaz na srážky z její mzdy nezrušila ihned po 1. 7. 2015, ale vyčkala rozhodnutí o excindační žalobě, byl nesprávný. Nerespektovala novelu, která od 1. 7. 2015 neumožňovala postihovat její mzdu. Navíc ji postihovala, přestože hodnota ostatního postiženého majetku mnohonásobně převyšovala výši dluhu. Nesouhlasí s tím, že ona sama nevyvinula dostatečné úsilí k vymožení výživného pro [anonymizováno] od jejího otce. Klade otázku, proč jen exekutorka JUDr. Jana Bémová vymáhá škodu způsobenou trestnou činností jejího manžela po ní, proč stejný postup nevolí i ostatní exekutoři. Soud by měl přihlídnout k tomu, že postup exekutorky způsobil žalobkyni a její [anonymizováno] nemalé obtíže v době od listopadu 2013 do května 2017, kdy byla postihována mzda žalobkyně, a to s ohledem na jejich poměry v té době, které žalobkyně v odvolání podrobně popisuje. Nárok na náhradu škody ve výši 3 584 Kč řádně uplatnila dopisem z 1. 8. 2017 adresovaným Ministerstvu spravedlnosti. Názor Nejvyššího soudu vyjádřený v jeho rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 96/2012, že úroky z prodlení nelze považovat za škodu, považuje za překonaný. Pokud jde o nárok ve výši 21 900 Kč, trvá na tom, že právní názor krajského soudu vyjádřený v jeho rozsudku č. j. 36 Co 278/2016-168 ze dne 2. 3. 2017 ohledně rozsahu, v jakém má být její pohledávka z titulu podnájemní smlouvy exekucí postižena, je pro exekutorku závazný, a žádné podání žalobkyně ho nemohlo změnit. Proto měla exekutorka exekuvovat jen 46 000 Kč. Dále namítá, že exekutorka dodnes nerozhodla o její žádosti z 30. 11. 2013, aby podnájemníci [jméno] [příjmení] bylo povoleno platit bytovému družstvu částku odpovídající řádnému nájemnému a pouze rozdíl mezi nájemným a podnájemným uchovat pro exekutorku, aby žalobkyni nevznikaly dluhy a nebyla vystavena dalším exekucím. O oprávněnosti jejího požadavku svědčí to, že zajištěný majetek hodnotou převyšoval vymáhanou pohledávku, a tak nebylo nutné blokovat část její pohledávky odpovídající řádnému nájemnému. Proto požaduje nahradit škodu ve výši 49 005 Kč. Má za to, že byly splněny podmínky i pro přiznání náhrady nemajetkové újmy ve výši dalších 10 000 Kč a omluvy. Zákonný úrok z prodlení z částky 2 000 Kč jí náleží od 12. 7. 2017, kdy tuto částku manželům [příjmení] zaplatila. Náklady tohoto řízení by měla nést žalovaná.

9. Žalovaná rozsudek okresního soudu považuje za věcně správný, a proto navrhla, aby byl v napadeném rozsahu potvrzen.

10. Krajský soud přezkoumal rozsudek okresního soudu včetně jemu předcházejícího řízení v rozsahu napadeném odvoláním žalobkyně, tedy ve výroci II. částečně zamítající žalobu a III. o nákladech řízení, opětovně přečetl k důkazu přílohy podání žalobkyně ze dne 5. 6. 2017, a to listinu označenou jako ukončení nájemní smlouvy a výpisy z účtu [jméno] [příjmení] za měsíce srpen až říjen 2013 (č. l. 92 – 94 spisu) a dále podání žalobkyně ze dne 30. 11. 2013 adresované soudní exekutorce označené jako žádost o povolení platby nájemného (č. l. 59 spisu) a poté dospěl k závěru, že jsou dány důvody částečně pro potvrzení napadeného rozsudku a částečně pro jeho zrušení a vrácení věci okresnímu soudu k dalšímu řízení.

11. Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným

úředním postupem. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle § 13 odst. 1 věty první zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem.

12. Z citovaných ustanovení vyplývá, že ke vzniku objektivní odpovědnosti státu za škodu, již se nelze zprostit (§ 2 zák. č. 82/1998 Sb.), je zapotřebí současné splnění tří podmínek: 1) nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem škody (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdon 129/97 ze dne 29. 6. 1999, publikovaný v časopise Soudní judikatura, ročník 2000, č. 5, usnesení sp. zn. 28 Cdo 2596/2012 ze dne 15. 11. 2012). Škodou zákon č. 82/1998 Sb. míní újmu, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná penězi. U škody na věci resp. na majetku se rozlišuje skutečná škoda a ušlý zisk. Za skutečnou škodu je nutno považovat takovou újmu, která znamená zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí a která představuje majetkové hodnoty, jež je nutno vynaložit k uvedení do předešlého stavu (stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR Cpj 87/70, publikované pod č. 55 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1971, dále jeho usnesení sp. zn. 28 Cdo 96/2012 ze dne 18. 10. 2012). Aby žalobce (poškozený) byl ve sporu o náhradu škody úspěšný, musí prokázat, že jsou splněny všechny tři uvedené podmínky.

13. Výrok I. rozsudku okresního soudu ukládající žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 2 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 3. 2. 2018 do zaplacení nebyl odvoláním napaden, proto zůstal nedotčen a již nabyl právní moci (§ 159 o.s.ř.).

14. Předmětem odvolacího řízení však zůstal žalobkyni požadovaný úrok z prodlení ve výši 7,75 % ročně z této částky 2000 Kč od 12. 7. 2017 do 2. 2. 2018. Žalobkyně požadavek na zaplacení úroku z prodlení za toto období odůvodňuje tím, že částku 2 000 Kč na náklady řízení manželům [příjmení] zaplatila již dne 12. 7. 2017. To však není pro tento nárok podstatné.

15. Úroky z prodlení totiž náleží poškozenému až od uplynutí doby, kterou má ústřední orgán uvedený v § 6 zákona č. 82/1998 Sb. k vyplacení náhrady, tedy 6 měsíců od uplatnění nároku u tohoto orgánu (§ 15 zákona č. 82/1998 Sb.) Nejvyšší soud dovodil (např. v rozsudku sp. zn. 25 Cdo 2060/2001 ze dne 24. 4. 2003 či ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Cpj 2016/2010 ze dne 13. 4. 2011), že ze znění § 517 odst. 1 věty první občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (nyní § 1970 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.) a § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. vyplývá, že stát je povinen nahradit škodu nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy poškozený nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. Teprve marným uplynutím této lhůty se ocitá stát jako dlužník z odpovědnostního závazkového vztahu v prodlení a teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit poškozenému též úrok z prodlení.

16. Okresní soud přitom z dopisu žalobkyně Ministerstvu spravedlnosti ze dne 27. 7. 2017 a z dopisu Ministerstva spravedlnosti ze dne 3. 8. 2017 (č. l. 19-21 spisu) zjistil, že žalobkyně nárok na náhradu této škody ve výši 2 000 Kč uplatnila u Ministerstva spravedlnosti dopisem doručeným mu dne 2. 8. 2017. Proto šestiměsíční lhůta k vyřízení této žádosti uplynula až 2. 2. 2018, a tedy až od 3. 2. 2018 je žalovaná se zaplacením této částky v prodlení. Proto okresní soud správně zamítl žalobu v části, již se žalobkyně domáhala úroku z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 2 000 Kč za období od 12. 7. 2017 do 2. 2. 2018.

17. Pokud jde o další nároky, okresní soud z exekutorského spisu zjistil, že exekutorka exekučním příkazem č. j. 4 EX 321/13-9 ze dne 17. 10. 2013 rozhodla o provedení exekuce srážkami ze mzdy manželky povinného [celé jméno žalobkyně] (žalobkyně). Podle § 262a odst. 3 o.s.ř. ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2015 přitom bylo možné postihnout k vydobytí závazku

jen jednoho z manželů vzniklého za trvání manželství mj. i mzdu manžela povinného za podmínky, že šlo o závazek náležející do společného jmění manželů (dále jen, „SJM“). Právě na základě tohoto ustanovení byla mzda žalobkyně uvedeným exekučním příkazem postižena. S účinností od 1. 7. 2015 však novelou provedenou zákonem č. 139/25015 Sb. bylo toto ustanovení změněno tak, že již nelze vést exekuci na mzdu manžela povinného, a to za žádných okolností. Z tohoto důvodu a dále i proto, že vymáhaná pohledávka nepatří do SJM povinného a žalobkyně, byly rozsudkem Okresního soudu v České Lípě č. j. 12 C 12/2014-141 ze dne 7. 6. 2016 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočky v Liberci č. j. 36 Co 278/2016-168 ze dne 2. 3. 2017, který nabyl právní moci dne 2. 5. 2017, srážky ze mzdy žalobkyně u plátce mzdy [zaměstnavatel] vyloučeny z exekuce a následně exekutorka usnesením č. j. 4 EX 321/13-62 ze dne 19. 5. 2017 uvedený exekuční příkaz zrušila. Žalobkyně proto po žalované požaduje mj. částku 3 584 Kč, což je kapitalizovaný úrok z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částek sražených ze mzdy žalobkyně v jednotlivých měsících od října 2013 (kdy byl shora uvedený exekuční příkaz vydán) do května 2017 (kdy byl tento exekuční příkaz zrušen), jak žalobkyně uvedla v příloze č. 8 žaloby na č. l. 18 spisu, vyčíslený za dobu od října 2013 do 31. 5. 2017.

18. Okresní soud správně uzavřel, že tato částka není škodou. Žalobkyně totiž netvrdí, že by se její majetek snížil právě o 3 584 Kč. Tak by tomu bylo např. tehdy, pokud by tuto částku zaplatila svému věřiteli při prodlení s plněním svých závazků; nic takového však žalobkyně ve vztahu k této částce netvrdí (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 96/2012 ze dne 18. 10. 2012). Není tak splněn jeden ze základních předpokladů vzniku odpovědnosti žalované za škodu při výkonu veřejné moci ve smyslu § 5 zákona č. 82/1998 Sb.

19. Zbývá dodat, že požadovala-li žalobkyně po žalované zaplacení částky 3 584 Kč z titulu úroků z prodlení (a nikoliv přímo z titulu náhrady škody), i pak je závěr okresního soudu, že žalovaná tuto částku není povinna žalobkyni zaplatit, správný. Z § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. totiž vyplývá, že stát (tedy žalovaná) je povinen nahradit škodu nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy poškozený nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. Teprve marným uplynutím této lhůty se ocitá stát jako dlužník z odpovědnostního závazkového vztahu v prodlení a teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit poškozenému též úrok z prodlení. Žalovaná však ani netvrdí, že by u Ministerstva spravedlnosti uplatnila nárok na náhradu škody spočívající v částkách jí ze mzdy sražených v období od října 2013 do května 2017. Žalovaná sama tedy nebyla v prodlení se zaplacením částek, z nichž žalobkyně úrok z prodlení požaduje. Okresní soud tedy správně žalobu na zaplacení částky 3 584 Kč zamítl.

20. Dále okresní soud z exekutorského spisu zjistil, že exekutorka vydala dne 21. 10. 2013 exekuční příkaz č. j. 4 EX 321/13-13, jímž rozhodla o provedení exekuce příkázáním pohledávky, na kterou má nebo bude mít manželka povinného [celé jméno žalobkyně] (tedy žalobkyně) nárok proti [jméno] [příjmení] z titulu podnájemní smlouvy ze dne 10. 1. 2010. Z rozsudku Okresního soudu v České Lípě č. j. 12 C 12/2014-141 ze dne 7. 6. 2016 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 36 Co 278/2016-168 ze dne 2. 3. 2017, zjistil, že jím byla zamítnuta žaloba ohledně požadavku žalobkyně, aby z exekuce vedené exekutorkou JUDr. Janou Bémovou pod sp. zn. 4 EX 321/13 byly vyloučeny částky, na které má nebo bude mít žalobkyně nárok od [jméno] [příjmení] na základě podnájemní smlouvy ze dne 11. 1. 2010; rozsudek nabyl právní moci dne 2. 5. 2017 Krajský soud v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že byly exekutorkou správně postiženy pouze částky, na které měla žalobkyně nárok do doby ukončení podnájemního vztahu, který písemně vypověděla dne 18. 12. 2013, tedy do 31. 3. 2014, kdy uplynula výpovědní lhůta (od vydání exekučního příkazu do 31. 3. 2014 - za 5 měsíců po 9 200 Kč). Pro exekutorku je však podle § 159a odst. 3 o.s.ř. závazný výrok tohoto rozsudku. Závěry uvedené v jeho odůvodnění pro ni nejsou závazné v tom smyslu, že by se od nich nemohla odchýlit. Exekutorka přitom byla povinna uvedenou pohledávku žalobkyně za [jméno] [příjmení] postihnout až do výše vymáhané pohledávky oprávněných s příslušenstvím (jak je

vedeno v exekučním příkazu). Okresní soud přitom správně zjistil, že žalobkyně sama podáním ze dne 6. 6. 2017 (poté, co jí byl doručen shora uvedený rozsudek krajského soudu, a tedy již byla s jeho odůvodněním seznámena) exekutorce sdělila, že podnájemné bylo dohodou zvýšeno z částky 9 200 Kč na částku 9 700 Kč a že podnájemní vztah skončil až 31. 5. 2014, a proto jí vyzvala, aby exekuovala 67 900 Kč. Toto své tvrzení navíc exekutorce doložila listinou označenou jako „ukončení nájemní smlouvy“, v níž žalobkyně a [jméno] [příjmení] podpisem stvrdily, že k ukončení nájemní (správně podnájemní) smlouvy došlo ke dni 31. 5. 2014. Dále exekutorce doručila výpisy z účtu [jméno] [příjmení] č. [bankovní účet] za měsíce srpen až říjen 2013, z nichž vyplývá, že v uvedených měsících došla na účet [anonymizováno] žalobkyně od [jméno] [příjmení] (manžela podnájemnice) platba vždy ve výši 9 700 Kč (a nikoliv jen 9 200 Kč). Exekutorka proto správně vycházela z tohoto sdělení žalobkyně doloženého zmíněnými listinami a od dlužnice žalobkyně [příjmení] [příjmení] z titulu podnájemného vymohla celkem 67 900 Kč (od vydání exekučního příkazu do 31. 5. 2014, tj. za 7 měsíců po 9 700 Kč), jak okresní soud zjistil z jejího sdělení ze dne 3. 1. 2018. Okresní soud proto správně uzavřel, že postup exekutorky byl správný, a tedy žalovaná neodpovídá žalobkyni za škodu, která jí v důsledku postižení této pohledávky příp. vznikla (§ 5, § 13 odst. 1 věty první zákona č. 82/1998 Sb.). Proto správně žalobu ohledně částky 21 900 Kč s úrokem z prodlení od 15. 2. 2017 do zaplacení zamítl.

21. Dále žalobkyně tvrdí, že jí exekutorka způsobila škodu ve výši 49 005 Kč tím, že nerozhodla o jejím podání ze dne 30. 11. 2013, jímž žádala, aby podnájemníci [jméno] [příjmení] bylo umožněno řádně platit nájemné přímo OSBD Česká Lípa a jen rozdíl mezi nájemným a podnájemným uchovat pro exekutorku. Nebylo dle žalobkyně nutné ji vystavovat dalšímu zadlužení, když byl exekucí postižen i její družstevní byt a její mzda, a hodnota blokováného majetku tak byla 4x vyšší než dluh s příslušenstvím. Tak jí měla způsobit škodu ve výši 12 836 Kč za rok 2013 a ve výši 32 925 Kč za rok 2014, což jsou dle žalobkyně částky odpovídající řádnému nájemnému a zálohám na služby dle předpisu úhrad za užívání bytu, na které si musela půjčovat, což bylo zvýšeno o poplatek z prodlení ve výši 3 244 Kč, který jí OSBD Česká Lípa strhlo z vyúčtování nákladů za bydlení za rok 2013 a 2014 (celkem tedy 49 005 Kč).

22. Okresní soud správně uzavřel, že zaplatila-li žalobkyně (jak tvrdí) OSBD Česká Lípa částky 12 836 Kč a 32 925 Kč z titulu nájemného a záloh na služby poskytované jí s nájmem bytu za rok 2013 a 2014, plnila tím svou povinnost vyplývající jí z nájemní smlouvy podle § 685 odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., resp. od 1. 1. 2014 podle § 2201 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., a tudíž jí tím žádná majetková újma nevznikla. Škodou by však mohla být částka 3 244 Kč, kterou (jak tvrdí) zaplatila družstvu z titulu poplatku z prodlení proto, že byla v prodlení s placením nájemného. O tuto částku se majetek žalobkyně reálně snížil. Okresní soud však správně uzavřel, že zde chybí další předpoklad odpovědnosti žalované za škodu dle § 5 zákona č. 82/1998 Sb., a sice nezákonné rozhodnutí exekutorky či její nesprávný postup, který by byl příčinou toho, že žalobkyně nájemné nezaplatila včas. Jak již bylo shora uvedeno, exekutorka exekučním příkazem č. j. 4 EX 321/13-13 ze dne 21. 10. 2013 rozhodla o provedení exekuce příkázáním pohledávky, na kterou má nebo bude mít manželka povinného [celé jméno žalobkyně] (tedy žalobkyně) nárok proti [jméno] [příjmení] z titulu podnájemní smlouvy ze dne 10. 1. 2010. Okresní soud z obsahu exekutorského spisu správně zjistil, že tento exekuční příkaz nebyl zrušen a žaloba na vyloučení uvedené pohledávky z exekuce byla pravomocně zamítnuta ke dni 2. 5. 2017 rozsudkem uvedeným v odstavci 15. Ohledně tohoto způsobu provedení tedy exekuce zastavena nebyla. Proto exekutorka správně postihovala celou tuto pohledávku.

23. Podání žalobkyně ze dne 30. 11. 2013 ani podle jeho obsahu (§ 41 odst. 2 o.s.ř.) není návrhem na zastavení exekuce (o němž by byl exekutor resp. exekuční soud podle § 55 exekučního řádu povinen rozhodnout), neboť v něm žalobkyně zastavení exekuce nenavrhuje ani v něm netvrdí žádné skutečnosti, které by zakládaly důvod k zastavení exekuce ve smyslu § 268 odst. 1 o.s.ř., § 52 odst. 2 exekučního řádu. Žalobkyně v něm žádá, aby podnájemníci [jméno] [příjmení] bylo umožněno platit za žalobkyni řádné nájemné přímo bytovému družstvu a pouze rozdíl mezi

podnájemným a nájemným uchovat pro exekuci. Jde tedy o žádost žalobkyně, aby exekuce příkázáním pohledávky byla v jednotlivých měsících prováděna v menším rozsahu. Takový postup však není v dispozici exekutorky, která je povinna činit kroky k úspěšnému provedení exekuce. Žalobkyně by takový postup musela dohodnout s oprávněnými. Exekutorka se tedy nedopustila nesprávného úředního postupu tím, že o této žádosti žalobkyně nerozhodla.

24. V této souvislosti žalobkyně rovněž namítá, že nebylo třeba její pohledávku za [jméno] [příjmení] postihovat v celém rozsahu, když zajištěný majetek svou hodnotou několikrát převyšoval vymáhanou pohledávku s příslušenstvím. Je třeba přisvědčit žalobkyni v tom, že pro exekuci platí zásada přiměřenosti zakotvená v § 263 odst. 1 o.s.ř. a § 47 odst. 1 exekučního řádu, a je proto nezbytné, aby exekuční příkazy směřovaly toliko ke spolehlivému uspokojení pohledávky oprávněného a s tím spojených nákladů exekuce a neznamenal pro povinného (a stejně tak ani pro manžela povinného) likvidační opatření. Exekutor je povinen zvolit takový způsob provedení exekuce, který není zřejmě nevhodný, zejména vzhledem k nepoměru výše závazků povinného a ceny předmětu, z něhož má být splnění závazků dosaženo (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 752/04 ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. IV. ÚS 3115/12 ze dne 21. 1. 2013, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2150/2012 ze dne 17. 9. 2014). Je třeba rovněž zmínit ustanovení § 58 odst. 1 věty druhé exekučního řádu, podle kterého zajistit majetek k provedení exekuce lze nejvýše v rozsahu bezpečně postačujícím k uhrazení vymáhané pohledávky, jejího příslušenství včetně příslušenství, které pravděpodobně stane splatným po dobu trvání exekuce, pravděpodobných nákladů oprávněného a pravděpodobných nákladů exekuce. Podle § 58 odst. 2 věty první exekučního řádu nepostačuje-li jeden ze způsobů provedení exekuce k uspokojení oprávněného, lze exekuci v jednom exekučním řízení provést více způsoby, popřípadě i všemi zákonem stanovenými způsoby. Z toho tedy vyplývá, že byt' postup exekutora nesmí být vůči povinnému a jeho manželovi šikanózní, je oprávněn zajistit majetek v rozsahu bezpečně postačujícím k uhrazení vymáhané pohledávky s příslušenstvím.

25. V daném případě exekutorka takto postupovala. Okresní soud z exekutorského spisu správně zjistil, že exekuce je vedena podle usnesení Okresního soudu v České Lípě č. j. 36 C 63/2012-36 ze dne 22. 5. 2013 (exekučního titulu) k vymožení pohledávky oprávněných ve výši 39 700 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % z částky 43 700 Kč od 30. 6. 2012 do 24. 7. 2013 a z částky 39 700 Kč od 25. 7. 2013 do zaplacení, pro náklady nalézacího řízení ve výši 11 224 Kč a pro náklady exekuce včetně nákladů oprávněného. Z exekutorského spisu zjistil, že exekutorka postupně vydala tři exekuční příkazy, jimiž postihla majetek žalobkyně jako manželky povinného. Nejprve exekučním příkazem č. j. 4 EX 321/13-9 ze dne 17. 10. 2013 rozhodla o provedení exekuce srážkami ze mzdy žalobkyně od zaměstnavatele [zaměstnavatel]. Jelikož tento způsob k vymožení pohledávky nepostačoval (a navíc byl následně z důvodu vyloučení tohoto nároku z exekuce zastaven, jak již bylo shora uvedeno), vydala dne 21. 10. 2013 exekuční příkaz č. j. 4 EX 321/13-12, jímž rozhodla o provedení exekuce převodem členských práv a povinností žalobkyně v OSBD Česká Lípa, a exekuční příkaz č. j. 4 EX 312/13-13, jímž rozhodla o provedení exekuce příkázáním pohledávky žalobkyně za [jméno] [příjmení] na základě podnájemní smlouvy ze dne 11. 1. 2010. Přitom provedení exekuce srážkami ze mzdy a příkázáním pohledávky se obecně považuje za prioritní způsob provedení exekuce ve vztahu k převodu členských práv a povinností v bytovém družstvu, neboť jimi lze dosáhnout vymožení pohledávky na povinném s menším zásahem do jeho práv. Exekutorka proto správně nejprve přistoupila k provedení exekuce těmito způsoby, nicméně takto bylo v exekuci vymoženo pouze 67 900 Kč, což k úhradě vymáhané pohledávky s příslušenstvím nepostačuje, a tedy exekutorka nepochybila, pokud současně zajistila i shora uvedený družstevní podíl. Postup soudní exekutorky tedy ani z hlediska přiměřenosti exekuce nebyl nesprávný.

26. Okresní soud proto správně uzavřel, že zde absentuje nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup exekutorky, a proto žalovaná neodpovídá za škodu, která případně žalobkyni v důsledku poškození shora uvedené pohledávky vznikla (§ 5, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1 zákona č.

82/1998 Sb.). Proto správně žalobu ohledně částky 49.005 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % od 17. 12. 2013 do zaplacení zamítl.

27. Dále žalobkyně požadovala náhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od právní moci rozsudku. Žalobkyně v žalobě ze dne 27. 8. 2018 ve vztahu k tomuto nároku tvrdí, že exekutorka svým jednáním - a to tím, že postížením pohledávky žalobkyně za [jméno] [příjmení] z titulu podnájemní smlouvy ze dne 11. 1. 2010 vymohla 67 900 Kč, ačkoliv měla postihnout pouze 46 000 Kč, dále tím, že dosud nerozhodla o její žádosti ze dne 30. 11. 2013, aby [jméno] [příjmení] bylo umožněno platit nájemné OSBD Česká Lípě a jen rozdíl mezi podnájemným a nájemným uchovat pro exekutorku, tím, že postihovala její majetek, který několikrát převyšoval vymáhanou pohledávku s příslušenstvím – jí dostala pod hranici chudoby a způsobila tak nemajetkovou újmu jí a její nezletilé [anonymizováno], která po dobu čtyř školních let nemohla docházet na školní aktivity. Jelikož z důvodů shora již uvedených okresní soud v žádném z těchto uvedených jednání exekutorky správně neshledal žádné nezákonné rozhodnutí ani nesprávný úřední postup, chybí jeden ze základních předpokladů odpovědnosti žalované za nemajetkovou újmu tímto jednáním žalobkyni a její nezletilé [anonymizováno] příp. způsobenou (§ 5, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.). Proto je rozhodnutí okresního soudu o zamítnutí žaloby ohledně tohoto nároku věcně správné (i když žalobkyně v žalobě neupřesnila, se kterým z uvedených jednání exekutorky nárok na náhradu této újmy spojuje, a tedy žaloba není v tomto směru dostatečně určitá).

28. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je rozsudek okresního soudu ve výroku II. částečně zamítajícím žalobu pod body 2), 3), 4), 5), 6) věcně správný, a poroto ho krajský soud v této části potvrdil podle § 219 o.s.ř.

29. Jinak je tomu, pokud se žalobkyně žalobou domáhá náhrady nemajetkové újmy ve výši dalších 10 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 17. 10. 2013 do zaplacení a omluvy od žalované, neboť ohledně těchto nároků je žaloba neurčitá, přičemž se (zatím) jeví, že by mohla být alespoň částečně důvodná, pokud exekutorka pokračovala ve srážkách ze mzdy žalobkyně i po 1. 7. 2015. Ve vztahu k žalobkyni není totiž rozhodný důvod, pro který exekuce srážkami z její mzdy v té době nezákonně probíhala, že to bylo z důvodu panující nejednotnosti výkladu přechodných ustanovení v čl. II zákona č. 139/2015 Sb. a z ní plynoucí nejistoty exekutorky, jak po 1. 7. 2015 postupovat u exekučních příkazů srážkami ze mzdy manžela povinného vydaných v období od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2015.

30. Žaloba totiž musí obsahovat kromě obecných náležitostí uvedených v § 42 odst. 4 o.s.ř. mj. vylíčení rozhodujících skutečností a musí být z ní patrné, čeho se žalobce domáhá (§ 79 odst. 1 o.s.ř.). Rozhodujícími skutečnostmi ve smyslu § 79 odst. 1 věty druhé o.s.ř. se rozumí údaje, které jsou zcela nutné k tomu, aby bylo jasné, o čem a na jakém podkladě má soud rozhodnout. Žalobce musí v žalobě uvést takové skutečnosti, kterými vylíčí skutek (skutkový děj), na jehož základě uplatňuje svůj nárok, a to v takovém rozsahu, který umožňuje jeho jednoznačnou individualizaci, tedy musí vymezit předmět řízení po skutkové stránce. Vylíčením rozhodujících skutečností v žalobě plní žalobce též svou povinnost tvrzení, uloženou mu ustanovením § 101 odst. 1 písm. a) o.s.ř. Neuvede-li žalobce v žalobě všechna potřebná tvrzení, nejde o vadu žaloby, jestliže v ní vylíčí alespoň takové rozhodující skutečnosti, kterými byl vymezen předmět řízení po skutkové stránce; povinnost tvrzení může žalobce splnit i dodatečně (při přípravě jednání nebo při jednání před soudem prvního stupně).

31. Požaduje-li žalobce peněžité plnění uplatněné z důvodu náhrady škody, musí být jasně a přesně udána peněžítá částka, kterou žalobce požaduje, jíž je soud v řízení i při rozhodování vázán a od níž se jen výjimečně může odchýlit v případech uvedených v ust. § 153 odst. 2 o.s.ř. Nemůže-li žalobce svůj peněžitý nárok přesně vyčíslit, musí jej uvést alespoň v přibližné výši.

32. Žalobce může rovněž požadovat, aby bylo rozhodnuto o více peněžitých nárocích (např. na náhradu škody) se samostatným skutkovým základem (jde o tzv. objektivní kumulaci nároků). I

v takovém případě musí žalobce v žalobě uvést ohledně jednotlivých uplatněných nároků skutečnosti, kterými u těchto nároků vylicí skutek (skutkový děj), a rovněž uvést peněžitou částku, kterou z titulu každého jednotlivého nároku požaduje zaplatit. Pokud tak neučiní, nemůže soud jednat o věci samé, stejně jako v případě uplatnění jen jednoho nároku (srovnej usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1310/2003 ze dne 30. 9. 2003, sp. zn. 30 Cdo 4286/2013 ze dne 4. 12. 2014).

33. Neobsahuje-li žaloba všechny stanovené náležitosti nebo je-li neurčitá nebo nesrozumitelná, předseda senátu usnesením žalobce vyzve, aby žalobu doplnil nebo opravil, určí mu k tomu lhůtu a poučí jej, jak je třeba doplnění nebo opravu provést (§ 43 odst. 1 o.s.ř.). Není-li přes výzvu předsedy senátu žaloba opravena nebo doplněna a nelze-li pro tento nedostatek v řízení pokračovat, soud usnesením žalobu odmítne, jestliže žalobce byl o tomto následku poučen (§ 43 odst. 2 o.s.ř.).

34. V daném případě žalobkyně v žalobě ze dne 25. 2. 2018 ve spojení s jejím doplněním ze dne 27. 5. 2018 (č. l. 50-56) tvrdí, že jí a její nezletilé [anonymizováno] byla způsobena nemajetková újma nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem soudní exekutorky JUDr. Jany Bémové v exekučním řízení vedeném u ní pod sp. zn. 4 EX 321/13. V této souvislosti pak v žalobě popisuje několik jednání exekutorky, která považuje za nesprávná. Jednak že dne 17. 10. 2013 vydala exekuční příkaz sp. zn. 4 Ex 321/13-9, jímž rozhodla o provedení exekuce srážkami z její mzdy, ačkoliv vymáhaný dluh nepatří do SJM. Dále že postihovala její mzdu až do 30. 5. 2017, přestože po novele občanského soudního řádu provedené zákonem č. 139/2015 Sb. již nebylo možné vést exekuci na mzdu manžela povinného. Že blokovala majetek, který (jak tvrdí) několikrát převyšoval vymáhanou pohledávku s příslušenstvím. Že od počátku vymáhala jistinu vyšší o částku 8 000 Kč s příslušenstvím a že postihovala pohledávku žalobkyně na podnájemném v nesprávném rozsahu. Žalobkyně však nespécifikovala, s kterým z těchto jednání spojuje nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč, tj. zda se domáhá zadostiučinění ve výši 10 000 Kč pouze za to, že exekutorka pokračovala ve srážkách z její mzdy i po 1. 7. 2015 až do 30. 5. 2017, nebo zda požaduje toto zadostiučinění i za jiné dílčí újmy jí způsobené ostatními tvrzenými pochybeními a v čem tyto jiné dílčí újmy spočívají, a pro tento případ neuvedla konkrétní peněžitou částku, kterou z titulu každého jednotlivého nároku požaduje zaplatit. Rovněž není z žaloby ani po jejím doplnění zřejmé, za které (která) konkrétní pochybení požaduje omluvu žalované. Žaloba je z tohoto důvodu neurčitá.

35. Okresní soud měl proto žalobkyni podle § 43 o.s.ř. vyzvat, aby svou žalobu v této části opravila nebo doplnila tak, že z ní bude seznatelné, zda požaduje náhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč a omluvu žalované pouze za újmu způsobenou jí tím, že exekutorka pokračovala v provádění exekuce srážkami z její mzdy i po 1. 7. 2015, nebo zda se náhrady nemajetkové újmy a omluvy domáhá i za jiná tvrzená pochybení a za která z nich. V druhém případě musí uvést, jaká konkrétní částka (z žalovaných 10 000 Kč) připadá na jednotlivé dílčí nároky a musí upřesnit znění požadované omluvy v tom směru, aby z něho bylo zřejmé, za jaké (jaká) konkrétní pochybení se žalovaná omlouvá (konkrétní formulace omluvy ve výroku je však na soudu – viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3850/2014 ze dne 19. 11. 2014).

36. Jelikož tak okresní soud neučinil, dopustil se vady řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí o těchto dvou dílčích nárocích. Proto krajský soud postupoval podle § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř. a rozsudek okresního soudu v části výroku II. pod bodem 1) zamítající žalobu na náhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč s úrokem z prodlení za dobu od 17. 10. 2013 do zaplacení a pod bodem 7) zamítající žalobu ohledně požadované omluvy rozsudek okresního soudu zrušil a podle § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. věc v tomto rozsahu vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

37. V něm okresní soud nejprve vyzve žalobkyni k odstranění shora uvedené vady žaloby postupem podle § 43 o.s.ř. (jak je shora naznačeno), stanoví jí k tomu lhůtu a poučí ji o

následcích nesplnění této výzvy. V řízení o těchto nárocích bude pokračovat pouze tehdy, pokud žalobkyně uvedené vady žaloby odstraní; jinak žalobu v této části odmítne (§ 43 odst. 2 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, podané u Okresního soudu v České Lípě do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku, je vyjma výroku II. přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolatel musí být až na výjimky stanovené § 241 o.s.ř. zastoupen advokátem.

Liberec 29. říjen 2019

Mgr. Ondřej Plšek
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Divíškovou ve věci

žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně]

proti

žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o náhradu škody způsobenou při výkonu veřejné moci

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 2 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 2 000 Kč od 3. 2. 2018 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba se zamítá v rozsahu nároku
- III. na úhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 17. 10. 2013 do zaplacení
- IV. na úhradu kapitalizovaných úroků z prodlení ze srážek ze mzdy ve výši 3 584 Kč
- V. na zaplacení částky 21 900 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 21 900 Kč od 15. 2. 2017 do zaplacení
- VI. na zaplacení částky 49 005 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 17. 12. 2013 do zaplacení
- VII. na úhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od právní moci rozsudku
- VIII. na úhradu úroku z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 2 000 Kč za období od 12. 7. 2017 do 2. 2. 2018

- IX. na návrh, aby se Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti omluvila žalobkyni dopisem odeslaným na adresu jejího trvalého bydliště v tomto znění: „ Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR se omlouvá žalobkyni za způsobenou škodu nesprávným úředním postupem a rozhodnutím soudního exekutora JUDr. Jany Bémové, Exekutorský úřad Česká Lípa, Hrnčířská 762, 470 01 Česká Lípa“
- X. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku ve výši 1 200 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným postupem dle zákona č. 82/1998 Sb.. Dále uvedla, že dne 3. 8. 2017 doručila Ministerstvu spravedlnosti ČR uplatnění nároku na náhradu škody. Ministerstvo spravedlnosti ČR její návrh nevyřídilo v šestiměsíční zákonné lhůtě, která uplynula dnem 3. 2. 2018. Nejprve se domáhala zaplacení nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč vč. úroku z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 17. 10. 2013. Zároveň se domáhala i úhrady úroku z prodlení ze srážek z její mzdy, a to v kapitalizované výši 3 584 Kč. V souvislosti s nesprávným úředním postupem soudního exekutora JUDr. Jany Bémové se domáhala omluvy nejprve od soudního exekutora. Po námítce žalované, že soudní exekutor není účastníkem řízení, změnila žalobu tak, že se domáhá omluvy žalovaného za nesprávný úřední postup a rozhodnutí soudního exekutora JUDr. Jany Bémové. Navrhla, aby žalovaný se omluvil dopisem odeslaným na adresu jejího bydliště. Tyto nároky odůvodnila tím, že soudní exekutor exekučním příkazem ze 17. 10. 2013 č. j. 4 EX 321/13 – 9 postihl její mzdu vyplácenou [zaměstnavatel]. Uvedla, že je bývalou manželkou povinného [jméno] [příjmení], na jehož majetek byla nařízena exekuce. Dle novely provedené zákonem č. 139/2015 Sb. bylo změněno s účinností od 1. 7. 2015 ustanovení § 260 odst. 3 o.s.ř. tak, že již nelze vést exekuci na mzdu manžela povinného. Rozhodnutím Okresního soudu v České Lípě č. j. 12 C 12/2014 – 141 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č. j. 36 Co 278/2016 – 168 bylo rozhodnuto o vyloučení její mzdy jako manželky povinného z exekuce. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 5. 2017 Soudní exekutor postíhoval její mzdu až do 30. 5. 2017 a teprve rozhodnutím z 19. 5. 2017 č. j. 4 EX 321/13 – 62 shora exekuční příkaz zrušil. Tímto jednáním způsobil žalobkyni finanční potíže, když z jejího výdělků cca 12 000 Kč měsíčně jí byla strhávána částka v průměru asi 1 111 Kč. Žalobkyně tedy v období od 1. 7. 2015 do 30. 5. 2015 měla problém uživit svou nezl. [anonymizováno] ani nemohla docházet na školní a mimoškolní aktivity z důvodu absence finančních prostředků. Zároveň soudní exekutor blokoval majetek, který několikrát převyšoval výši dluhu. Konkrétně exekučním příkazem č. j. 4 EX 321/13 – 12 blokoval majetek v hodnotě 450 000 Kč, tj. tržní hodnota družstevního bytu. Zároveň byla zadržována částka podnájemného od podnájemce [jméno] [příjmení]. Navíc soudní exekutor nesprávně uváděl jistinu dluhu o 8 000 Kč vyšší. Žalobkyně rozhodně nebyla odpovědná za chování jejího bývalého manžela, kdy se jedná o dluh z jeho trestné činnosti. Dále soudní exekutor opakovaně ponižoval ji a jejího [anonymizováno] nevhodnými ústními výroky.

2. Dále se žalobkyně domáhala náhrady škody ve výši 2 000 Kč, která jí byla způsobena nesprávným úředním postupem Okresního soudu v České Lípě ve věci vedené pod sp. zn. 38 C 231/2015. V této věci jí byla rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 19. 4. 2017 č. j. 36 Co 273/2016 – 75 uložena povinnost zaplatit žalovanému částku 2 000 Kč Odvolací soud dospěl k závěru, že se žalobkyně nemůže domáhat v nalézacím řízení vylučovací žalobou podle § 267 vyloučení věci z exekuce, a to s ohledem na novelu § 262 a) odst. 1 o.s.ř. Tento nárok může manžel povinného uplatnit pouze v exekučním řízení a to jako návrh na zastavení výkonu rozhodnutí. § 262 b) o.s.ř. výslovně uvádí, že o tomto postupu je soud povinen manžela povinného poučit. Žalobkyně ovšem nebyla Okresním soudem v České Lípě o tomto poučena a soud ani excindační žalobu sám nezastavil. Tímto jí způsobil škodu 2 000 Kč,

kteří uhradila žalovanému dne 12. 7. 2017. Pokud by řízení bylo zastaveno soudem prvního stupně, tato škoda by jí nevznikla.

3. Následně dne 27. 8. 2018 žalobkyně podala rovněž proti České republice – Ministerstvu spravedlnosti další žalobu na náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb.. Uvedla, že dne 18. 2. 2018 doručila Ministerstvu spravedlnosti nárok na náhradu škody. V tomto případě šestiměsíční lhůta uplynula 18. 8. 2018 a do tohoto data Ministerstvo spravedlnosti jí neposkytlo odškodnění a ani se k jejímu nároku nějak nevyjádřilo. Žalobkyně se především domáhá zaplacení částky 21 900 Kč. V žalobě uvedla, že dne 21. 10. 2013 soudní exekutor vydal exekuční příkaz 4 EX 321/13 – 13 a to příkázáním pohledávky, tj. peněžitých částek od [jméno] [příjmení] na základě podnájemní smlouvy ze dne 11. 1. 2010. Žalobkyně se proti tomuto exekučnímu příkazu bránila vylučovací žalobou ze dne 14. 1. 2014 a to v řízení vedeném u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 12 C 12/2014. V tomto řízení byl její návrh pravomocně zamítnut. A odvolací soud, tj. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v rozsudku č. j. 36 C o 278/2016 – 168 uvedl, že soudní exekutor může vymáhat pouze plnění do výše 46 000 Kč Soudní exekutor totiž ovšem vymohl celkovou částku 67 900 Kč, o čemž jí neinformoval a žalobkyně se to dozvěděla pouze náhodou ze soudního a exekučního spisu. Soudní exekutor si tedy nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem přisvojil částku 21 900 Kč, kterou použil k úhradě dluhu v rozporu s nařízením soudu. Dále se žalobkyně domáhala zaplacení částky 49 005 Kč a to z titulu nesprávného úředního postupu a nezákonného rozhodnutí soudního exekutora. Především soudní exekutor nevyhověl její žádosti, aby bylo umožněno podnájemci platit řádné nájemné OSBD v České Lípě. Zároveň soudní exekutor jí zablokoval majetek několikrát převyšující vymáhaný dluh vč. příslušenství. Podnájemci bydleli v jejím družstevním bytě zcela zdarma, než došlo k jejich vystěhování soudní cestou. Přitom žalobkyně byla povinna platit nájemné OSBD. Soudní exekutor jí způsobil škodu ve výši 12 834 Kč za rok 2013 (předpis řádného nájemného) a ve výši 32 925 Kč za rok 2014 (předpis řádného nájemného). Na úhradu těchto plateb si musela půjčovat a škoda byla zvýšena o poplatek z prodlení ve výši 3 244 Kč, kterým jí OSBD strhlo z vyúčtování nákladů za bydlení za rok 2013 a 2014 Soudní exekutor jí svým jednáním dostal pod hranici chudoby, donutil jí půjčovat peníze na platby řádného nájemného, kdy v bytě bydlela podnájemnice zdarma s rodinou až do soudního vystěhování. Tímto byla způsobena jí a její nezl. [anonymizováno] nemajetková újma. Uvedla, že její nezl. [anonymizováno] nemohla po dobu 4 školních let docházet na školní aktivity pro absenci finančních prostředků způsobených nesprávným úředním postupem soudního exekutora. Tyto nároky uplatnění v žalobě z 27. 8. 2018 jsou projednávány OS v České Lípě pod sp. zn. 15 C 296/2018. Tato věc byla k návrhu žalobkyně spojena ke společnému řízení s věcí vedenou pod 15 C 83/2018, a to usnesením ze dne 3. 9. 2018, které nabylo právní moci dne 4. 9. 2018.

4. Žalovaná uvedla, že žalobou uplatněný nárok neznává a to ani částečně. Žalovaná odkázala na stanovisko, které žalobkyni zaslala k uplatněnému nároku. Žalobkyně v písemném podání podrobně zmiňuje postup při provádění exekuce vedené proti povinnému [jméno] [příjmení] (bývalému manželu žalobkyně) v řízení vedené Okresním soudem v České Lípě pod sp. zn. 9 EXE 4815/2013 a soudním exekutorem JUDr. Janou Bémovou, Exekutorský úřad v České Lípě pod sp. zn. 4 EX 321/13. Dále žalovaná vysvětluje, že v postupu soudního exekutora nebylo shledáno pochybení, tedy nesprávný úřední postup. Žalovaná se takto vyjádřila k nárokům uplatněným žalobou ve věci 15 C 83/2016. K nárokům uplatněným ve spojeném řízení 15 C 296/2018 žalovaná před soudem odkázala na písemné vyjádření. Novou žalobou v podstatě žalobkyně rozšiřuje své nároky ze stejných právních skutečností, které uvedla v původní žalobě. V každém případě žalovaná nároky žalobkyně považuje za nedůvodné.

5. Z předložených listinných důkazů soud zjistil, že 8. 8. 2013 bylo vydáno pověření Okresního soudu v České Lípě, č. j. 9 EXE 4815/2013-8, kterým byl pověřen soudní exekutor JUDr. Jana Bémová, Exekutorský úřad v České Lípě k provedení exekuce pravomocného a vykonatelného exekučního titulu, kterým je usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 22. 5. 2013,

č. j. 36 C 63/2012-36 (právní moc dne 21. 6. 2013, vykonatelnost dne 21. 7. 2013) k uspokojení pohledávky ve výši 39.700 Kč s příslušenstvím oprávněných, pana [jméno] [příjmení] a paní [jméno] [příjmení], proti povinnému, panu [jméno] [příjmení], žalobkyně jako manželky povinného. Dne 17. 10. 2013 byl vydán exekuční příkaz exekutora, č. j. 4 EX 321/13-9, kterým bylo přikázáno provedení exekuce srážkou ze mzdy od zaměstnavatele [anonymizováno]. Dne 21. 10. 2013 byl vydán exekuční příkaz exekutora, č. j. 4 EX 321/13-12 bylo přikázáno provedení exekuce postižením jiných majetkových práv manželky povinného, tj. převodem členských práv a povinností v Okresním stavebním bytovém družstvu, Barvířská 738, 470 01 Česká Lípa, IČ: 00005622. Dne 21. 10. 2013 byl vydán exekuční příkaz exekutora, č. j. 4 EX 321/13-13, kterým bylo přikázáno provedení exekuce přikázáním pohledávky, a to peněžitých částek do výše vymáhané pohledávky s přísl. a nákladů exekuce, v rozsahu plnění od paní [jméno] [příjmení], [datum narození], na základě podnájemní smlouvy ze dne 11. 1. 2010. Dne 19. 11. 2013 byl podán návrh na částečné zastavení exekuce vůči žalobkyni ze strany povinného, neboť rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 4. 12. 2000, č. j. 7 C 1867/2000-8, bylo zúženo společné jmění manželů, a následně došlo k vypořádání tohoto zúženého společného jmění manželů. S ohledem na nesouhlas oprávněných s tímto návrhem došlo k postoupení tohoto návrhu exekučnímu soudu v souladu s § 55 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád (dále jen „e.ř.“). Dne 2. 1. 2014 byl povinný poučen ze strany soudu ohledně nezbytnosti podání žaloby dle § 267 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) na vyloučení věci z exekuce ze strany manželky s tím, že až po nabytí právní moci rozsudku o takové žalobě bude možné rozhodnout o návrhu povinného za předpokladu, že tak již neučiní sám exekutor. Na základě toho byla dne 14. 1. 2014 žalobkyně podala žalobu na vyloučení věci z exekuce sp. zn. 4 EX 321/13. Dne 7. 6. 2016 byl vydán rozsudek Okresního soudu v České Lípě, č. j. 12 C 12/2014-141, kterým bylo mj. rozhodnuto vyloučení srážek ze mzdy, jiných majetkových práv – členská práva a povinnosti v družstvu s názvem Okresní stavební bytové družstvo Česká Lípa, Barvířská 738, 470 01 Česká Lípa, IČ: 00005622; a peněžitých částek od [jméno] [příjmení], [datum narození], na základě podnájemní smlouvy ze dne 11. 1. 2010. Proti tomuto rozhodnutí bylo ze strany oprávněných z exekuce podáno odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 2. 3. 2017, č. j. 36 Co 278/2016-168 tak, že výrok o vyloučení srážek ze mzdy z exekuce potvrdil, výrok o vyloučení jiných majetkových práv zrušil a vrátil věc k novému projednání a výrok o vyloučení peněžité částky z titulu podnájemní smlouvy změnil tak, že žalobu na vyloučení tohoto nároku z exekuce zamítl (právní moc dne 2. 5. 2017). Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. 3. 2017, č. j. 36 Co 278/2016-168 byl exekutorovi doručen dne 16. 5. 2017. Na základě toho bylo dne 19. 5. 2017 vydáno usnesení exekutora, č. j. 4 EX 321/13-62, o zrušení exekučního příkazu, č. j. 4 EX 321/13-9 (právní moc dne 30. 5. 2017), přičemž toto usnesení bylo zasláno rovněž zaměstnavateli.

6. Ze zprávy Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 8. 10. 2018 bylo zjištěno, že žalobkyně jako stěžovatelka zaslala podnět, jehož obsahem byly výhrady k postupu soudní exekutorky JUDr. Jany Bémové, Exekutorský úřad Česká Lípa, v exekučních řízeních vedených pod sp. zn. 004 EX 321/13 a 004 EX 30/15 Odbor exekučního dohledu MS zjistil osm následujících stížnostních bodů na postup jmenované soudní exekutorky: 1) nerozhodla o stížnosti proti výzvě o splnění vymáhané povinnosti a ani ji nepostoupila k rozhodnutí soudu, 2) nerozhodla v zákonné lhůtě o několika návrzích na zrušení exekuční příkazů a ani je nepostoupila k rozhodnutí soudu, 3) doručila povinnému písemnosti na adresu trvalého pobyt, nikoliv do jeho datové schránky, 4) neumožnila nahlédnout do ex. spisu a nevydala požadované listiny, 5) neodvolila podnájemníkovi platit nájemné, 6) nezohlednila platbu povinného na pohledávku oprávněného 12 000 Kč, 7) stále provádí srážky ze mzdy. 8) neakceptuje ústavní nález PI ÚS 1/14 Ministerstvo spravedlnosti vyhodnotilo stížnost jako důvodnou pouze v prvním bodu, kdy soudní exekutorka nesplnila lhůtu stanovenou § 55 odst. 3 ex. řádu, takto žalobkyni informovalo a zároveň žalobkyně obdržela na vědomí upozornění soudní exekutorky na její pochybení a

povinnost dodržovat obligatorně stanovené zákonné lhůty. V ostatních bodech byla stížnost shledána nedůvodnou a žalobkyně byla podrobně informována a stanovisku MS, včetně právního rozboru.

7. Exekutorská komora ČR dne 20. 9. 2018 soudu sdělila, že podnět stěžovatelky [celé jméno žalobkyně] byl řešen pod sp.zn. EX/1894/17. Na základě podání stěžovatelky a předložených dokumentů nebylo shledáno pochybení soudního exekutora. Stěžovatelka by v odpovědi poučena o možnostech dalšího postupu. K podání byl předložen podnět a listiny stěžovatelky a odpověď Exekutorské komory ČR ze dne 11. 1. 2018.

8. Podle § 7 odst. 1 zákona č.82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož ji vznikla škoda.

9. Podle § 8 odst. 1 cit. zák. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Dle odst. 2 byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku. dle odst. 3 nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takových prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce.

10. Žalobkyně prokázala, že uplatnila nároky vůči České republice, a to podáním ze dne 1. 8. 2017, adresovaným Ministerstvu spravedlnosti ČR, jak vyplývá z vyhotovení tohoto podání, doplněného podacím lístkem s datem 1. 8. 2017. Tímto podáním se domáhala náhrady nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč a úroků z prodlení a omluvy soudního exekutora z důvodu nezákonného exekučního příkazu na postižení mzdy manželky povinného, vydaného JUDr. Janou Bémovou, soudním exekutorem, Exekutorský úřad Česká Lípa č.j. 4EX 321/13-9, na základě kterého prováděl po dobu 4 let nezákonné srážky z její mzdy. Exekuční příkaz soudní exekutor zrušil teprve poté, když soud rozhodl o vyloučení mzdy manželky povinného z exekuce. V důsledku tohoto postupu soudního exekutora měla žalobkyně problém uživit svou nezletilou [anonymizováno]. Dopisem ze dne 4. 8. 2017 Ministerstvo spravedlnosti ČR potvrdilo, že podání bylo doručeno dne 3. 8. 2018. Dopisem ze dne 27. 7. 2017 žalobkyně uplatnila podáním adresovaným Ministerstvu spravedlnosti ČR nárok na zaplacení částky 2 000 Kč, kterou byla povinna zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení, když jí Okresní soud v České Lípě nedal zákonné poučení o tom, že s ohledem na novelu § 262b o.s.ř. a ona pokračovala ve sporu o vyloučení z exekuce, až se měla jako manželka povinného domáhat zastavení výkonu rozhodnutí. Ministerstvo spravedlnosti ČR potvrdilo doručení podání dne 2. 8. 2017. Dopisem ze dne 23. 4. 2018 Ministerstvo spravedlnosti sdělilo, že nárok na odškodnění ve výši 2000 Kč z důvodu nesprávného předního postupu soudu v řízení 38 C 231/2015 neuznává. Dále dopisem ze dne 23. 4. 2018 Ministerstvo spravedlnosti ČR sdělilo, že neuznává ani nároky na odškodnění uplatněné podáním ze dne 1. 8. 2018. Žaloba ve věci byla podána po uplynutí lhůty 6 měsíců, a to dne 25. 2. 2018.

11. Žalobkyně uplatnila dále nároky, které jsou předmětem řízení ve věci 15 C 296/2018, a to podáním ze dne 17. 2. 2018. Z dopisu Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 19. 2. 2018 bylo zjištěno, že podání bylo doručeno dne 18. 2. 2018. Tímto podáním žalobkyně uplatnila nárok na náhradu škody, která jí vznikla 1) tím, že soudní exekutor JUDr. Bémová v exekuci 4 EX 321/13

na základě exekuční příkazu o postižení pohledávky z podnájemní smlouvy vymohl částku o 5 900 Kč vyšší. Dle rozsudku KS v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci 36 Co 278/2016-168 pro účely exekuce mohla být vymožená pouze částka 46 000 Kč, soudní exekutor ovšem postihl částku 51 900 Kč Soudní exekutor dále blokoval majetek, který několikrát převyšoval výši dluhu., kdy kromě mzdy manželky povinného byla rovněž blokována tržní hodnota družstevní bytu, a to exekučním příkazem 4 EX 321/13-13. Podnájemci bydleli v bytě na radu soudního exekutora zdarma po dobu 7 měsíců. Žalobkyni vznikla škoda v celkové výši 49 005 Kč, když musela platit nájemné a poplatek z prodlení OSBD. Dále se žalobkyně domáhala nemajetkové újmy 10 000 Kč, když její [anonymizováno] v důsledku nezákonného postupu soudního exekutora nemohla docházet na školní aktivity pro absenci finančních prostředků. Toto má následky i na psychický stav žalobkyně. Dále v této souvislosti zmínila opakovaně arogantní chování soudního exekutora. V průběhu řízení žalobkyně potvrdila, že žalovaná nároky uplatněné uvedeným podáním neodškodnila a k nároku se ani nevyjádřila. Žaloba ve věci byla podána dne 27. 8. 2018, tedy po uplynutí lhůty 6 měsíců. S ohledem na stejný základ věci soud k návrhu žalobkyně spojil tuto věc ke společnému řízení v souzené věci s tím, že nadále bude věc vedena pod sp.zn. 15 C 83/2018.

12. Soud nejprve posoudil nárok žalobkyně na zaplacení majetkové újmy ve výši 2 000 Kč. Jedná se o náklady řízení, které je povinna zaplatit v rámci řízení vedeného u Okresního soudu v České Lípě pod sp. zn. 38 C 231/2015 Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 19. 4. 2017 č.j. 30 Co 273/2016 zamítl návrh žalobkyně na vyloučení srážek ze mzdy a majetkových práv v bytovém družstvu, čímž změnil rozsudek soudu 1. stupně. Zároveň rozhodl o povinnosti zaplatit na náhradu nákladů řízení žalovaného [jméno] [příjmení] částku 2 000 Kč. Žalobkyně uvedla, že nesprávný úřední postup spatřuje v postupu Okresního soudu v České Lípě, který ji nepoučil o tom, že se dle novely zákona č. 139/2015 Sb. může domáhat pouze zastavení výkonu rozhodnutí a nikoli excindační žaloby. Podle § 262b o.s.ř. odst. 1 je-li výkonem rozhodnutí postižen majetek ve společném jmění manželů nebo majetek manžela povinného ve větším rozsahu, než připouští zvláštní právní předpis, nebo nelze-li ho výkonem rozhodnutí postihnout, může se manžel povinného domáhat v této části zastavení výkonu rozhodnutí. O tom musí být soudem poučen. Po přezkoumání spisu soud zjistil, že žaloba byla podána u soudu dne 27. 7.2015. Novela občanského soudního řádu v § 262b se stala účinnou od 1. 7. 2015. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně skutečně nebyla soudem prvního stupně v průběhu řízení poučena dle § 262b o.s.ř. Jedná se o zákonnou poučovací povinnost a pokud tedy soud žalobkyni řádně v průběhu řízení nepoučil, nepochybně se jedná o nesprávný úřední postup. Žalobkyně tedy nadále pokračovala v řízení a odvolacím soudem jí byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení žalovaným ve výši 2 000 Kč za soudní poplatek. Žalobkyně prokázala, že tuto částku žalovaným uhradila, a to ústřížkem poštovní poukázky o úhradě částky 2 000 Kč [jméno] [příjmení], a to dne 12. 7. 2017. Soud tedy ve výroku I. uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 2 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení stanoveným v souladu s § 1970 OZ a vl. nař. 351/2013 Sb. Soud ovšem přiznal nárok na úroky z prodlení teprve od data 3. 2. 2018, kdy marně uplynula 6 měsíční lhůta pro plnění žalované. Soud tedy nárok na zaplacení zákonného úroku z prodlení za období od 12. 7. 2017 do 2. 2. 2018 zamítl.

13. Nárok na úhradu nemajetkové újmy ve výši 10 000 Kč nebyl shledán důvodným. Nebyly splněny podmínky stanovené zákonem 82/1998 Sb. Pokud jde o exekuční příkaz k provedení exekuce srážkou ze mzdy manželky povinného č.j. 4 EX 321/13-9 ze dne 17. 10. 2013, tak není nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 citovaného zákona. Nejedná se o rozhodnutí, které bylo zrušeno nebo změněno pro nezákonnosti příslušným orgánem. Jak vyplývá z provedených listinných důkazů usnesení zrušil soudní exekutor neprodleně poté, kdy mu byla oznámena právní moc části shora cit. rozsudku o vyloučení mzdy žalobkyně z exekuce a zároveň soudní exekutor bez zbytečného odkladu informoval zaměstnavatele, tak aby mohl okamžitě žalobkyni vrátit deponovanou mzdu. Postup soudního exekutora, který se zrušením exekučního

příkazu postihujícího mzdu vyčkal až do rozhodnutí soudu v řízení o vyloučení z exekuce, nebyl shledán nesprávným. K podnětu žalobkyně postup soudního exekutora byl přezkoumán jak Exekutorskou komorou, která neshledala žádné pochybení, tak kontrolním orgánem Ministerstva spravedlnosti ČR Ministerstvo spravedlnosti ČR shledalo pouze drobné pochybení soudního exekutora v nedodržení zákonné lhůty pro předložení spisu s návrhem na zastavení exekuce oprávněným. Toto pochybení rozhodně nebylo v příčinné souvislosti s nějakou újmou ve vztahu ke zrušení exekučního příkazu srážkami ze mzdy. Pouze pro úplnost soud uvádí, že pokud žalobkyně namítá, že v důsledku uvedeného exekučního příkazu a úředního postupu soudního exekutora trpěla její [anonymizováno] po dobu 4 let hmotnou nouzí, tak neshledal důvodnou ani tuto námitku. Pokud [anonymizováno] žalobkyně trpěla hmotnou nouzí, takto bylo především v příčinné souvislosti s chováním jejího otce, který řádně neplnil svou vyživovací povinnost. Žalobkyně uvedla, že ve vztahu k povinnosti otce k plnění výživného neučinila žádné kroky, protože se otec zdržuje na neznámém místě, aby se vyhnul nástupu do výkonu trestu odnětí svobody. Za dobu 4 let, kdy byly deponovány srážky ze mzdy žalobkyně, otec dlužil cca 150 000 Kč, kterými by nepochybně byla zajištěna výživa dcery žalobkyně a její školní i mimoškolní aktivity. Soud připomíná, že žalobkyně dlužné výživné nijak nevymáhala. Otec dcery se skutečně zřejmě skrývá před výkonem trestu odnětí svobody, ovšem se soudy a státními orgány komunikuje prostřednictvím datové schránky, jak bylo zjištěno z uvedených exekučních spisů.

14. Žalobkyně se dále domáhá plnění z titulu dlužných úroků z prodlení z deponovaných částek mzdy, kterou si vyčíslila na částku 3 584 Kč s tím, že výpočet předložila žalovanému společně s podáním ze dne 1.8. 2017, kde zároveň uvedla, že bude požadovat úroky z prodlení. K námitce žalované, že tento nárok nebyl řádně uplatněn, žalobkyně trvala na svých skutkových tvrzeních. Žalobkyně v podstatě tento nárok označila jako příslušenství nároku na nemajetkovou újmu. Soud i tento nárok shledal nedůvodným, jak je shora vysvětleno i v tomto případě je dána absence zákonných podmínek, tj. nezákonné rozhodnutí, popř. nesprávný úřední postup. Pouze pro úplnost soud shodně jako žalovaná odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, rozhodnutí 28 Cdo 96/2012 ze dne 18.10. 2012, kde je vyjádřen právní názor v tom smyslu, že nárok ve výši odpovídající úrokům z prodlení nelze považovat za škodu, neboť nejde o částku, o kterou by se zmenšil majetkový stav.

15. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem soud neshledal v činnosti soudního exekutora takové pochybení, které by bylo k újmě žalobkyně a tedy nepovažuje za důvodný návrh na písemnou omluvu za nesprávný úřední postup soudního exekutora JUDr. Jany Bémové. Ministerstvem spravedlnosti ČR byla stížnost žalobkyně na postup soudního exekutora vyhodnocena jako důvodná pouze v nesplnění lhůty 15 dnů pro výzvu dalších účastníků exekuce, aby se vyjádřili k návrhu na zastavení exekuce dle § 55 odst. 3. Toto pochybení Ministerstvo spravedlnosti ČR vyřešilo tak, že JUDr. Bémovou dopisem ze dne 19.6.2016, který byl soudu předložen, vyrozumělo o pochybení a upozornilo ji na povinnost dodržovat soudním exekutorům obligatorně stanovené lhůty. V tomto smyslu rovněž odpovědělo žalobkyni jako stěžovatelce. V této souvislosti nebylo prokázáno, že by v příčinné souvislosti s uvedeným pochybením byla způsobena žalobkyni závažná újma. Soud dospěl k závěru, že již zjištěním uvedeného pochybení a upozorněním soudního exekutora soudního exekutora na povinnost dodržovat obligatorně stanovené lhůty se žalobkyni dostalo již dostatečného zadostiučinění. Z tohoto důvodu soud návrh na zaslání omluvného dopisu na adresu žalobkyně zamítl.

16. Žalobkyně se dále domáhala náhrady majetkové újmy ve výši 21 900 Kč. V této souvislosti odkázala na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci, kde odvolací soud uvádí, že na základě exekučního příkazu 4 EX 321/13-13 mohl soudní exekutor vymoci pouze částku 46 000 Kč. Fakticky bylo vymoženo 67 900 Kč, jak potvrdil soudní exekutor v podání ze dne Právní názor odvolacího soudu uvedený v odůvodnění citovaného rozsudku byl soudu doložen vyhotovením příslušného rozsudku. Odvolací soud vyslovil názor,

že soudní exekutor může vymáhat plnění od [jméno] [příjmení] z titulu uzavřeného podnájemní smlouvy pouze za období do 31. 3. 2014, kdy uplynula výpovědní lhůta podnájem. Soud ovšem zároveň přihlédl k podání žalobkyně, které bylo doručeno soudnímu exekutorovi ve shora uvedené exekuční věci dne 6. 6. 2017, kde žalobkyně v procesním postavení manželky povinného dovozuje, že nájemní smlouva byla ukončena předáním bytu ke dni 31. 5. 2014 a výslovně vyzývá soudního exekutora, aby vymohl částku 67 900 Kč. Toto podání bylo odesláno již po právní moci citovaného rozsudku odvolacího soudu, tedy poté, kdy žalobkyně byla seznámena s právním názorem zde uvedeným. Podání lze dle obsahu tedy posoudit jako souhlas manželky povinného s úhradou uvedených finančních prostředků na vymáhanou pohledávku. Pokud soudní exekutor postupoval dle návrhu žalobkyně, rozhodně nelze dovozovat nesprávný úřední postup. Navíc ani spis Okresního soudu v České Lípě a ani spis soudního exekutora neobsahuje žádné podání žalobkyně, kterým by uvedený návrh změnila. Na tomto postupu setrvala i v podání označeném jako námitky proti exekučnímu příkazu k úhradě nákladů exekuce 4EX 321/13-87, které soudu předložila. Za této situace soud rozhodně nemůže dovést nesprávný úřední postup soudního exekutora a žalobkyně ani neprokázala žádnou újmu, když soudnímu exekutorovi tento postup navrhla. Soud tedy žalobu o zaplacení částky 21 900 Kč zamítl. Soud dále upozorňuje, že žalobkyně uplatnila z uvedeného titulu u Ministerstva spravedlnosti ČR pouze náhradu škody ve výši 5 900 Kč.

17. Žalobkyně dále uplatnila nárok za úhradu za majetkovou újmu ve výši 49 005 Kč, která jí byla způsobena nezákonným rozhodnutím, a to exekučním příkazem 4 EX 321/13-12 a nesprávným úředním postupem, když soudní exekutor nerespektoval její návrh, aby bylo umožněno podnájemci hradit řádné nájemné přímo OSBD Česká Lípa. Žalobkyni vznikla škoda tím, že musela platit nájemné ve výši 12 836 Kč za rok 2013 a škodu ve výši 32 925 Kč za rok 2014, poplatek z prodlení v celkové částce 3 244 Kč. Tímto jí vznikla celková škoda ve výši 49 005 Kč. V tomto případě rozhodně nemohla žalobkyni vzniknout škoda. Uvedené plnění žalobkyně uhradila OSBD v České Lípě z titulu vlastnictví členských práv a povinností a nájmu družstevního bytu. Soud neshledal, že by v této souvislosti bylo vydáno nějaké nezákonné rozhodnutí. Pokud žalobkyně zmiňuje uvedený exekuční příkaz 4 EX 321/2013-12 tak v řízení vedené Okresním soudem v České Lípě 12 C 12/2014 dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o nároku žalobkyně na vyloučení členských práv a povinností k družstevnímu bytu z exekuce. Ke dni vydání tohoto rozsudku tedy nelze hodnotit uvedené rozhodnutí jako nezákonné. Pokud je zmíněn exekuční příkaz 4 EX 321/2013-13 soud upozorňuje, že ve shora citovaném řízení o vyloučení nároků z exekuce, byl nárok žalobkyně pravomocně zamítnut. Z obsahu exekučního spisu není zřejmé, že by byl shledán nesprávný úřední postup soudního exekutora. v souvislosti s uvedeným exekučním příkazem, popř. s prováděním exekuce dle exekučního příkazu 4 EX 321/2013-13 (plnění dle podnájemní smlouvy) a v této souvislosti soud odkazuje na odůvodnění ve shora uvedeném odstavci. Žalobkyně tedy ani v tomto nároku neprokázala existenci nezákonného rozhodnutí a neprokázala ani nesprávný úřední postup soudního exekutora. Soud tedy zamítl rovněž nárok na zaplacení částky 49 005 Kč.

18. Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy 10 000 Kč tak žalobkyně uplatnila tento nárok v podstatě ze shodných důvodů jako v řízení 15 C 83/2018, tedy z důvodu chování soudního exekutora a s újmou žalobkyně a její nezletilé dcery z důvodu nedostatku finančních prostředků. Soud tedy znovu připomíná, že především nebyla prokázána existence nezákonného rozhodnutí a nebyl ani prokázán nesprávný úřední postup soudního exekutora, což vyplývá i z provedeného šetření Exekutorské komory ČR a odborem dohledu Ministerstva spravedlnosti ČR. Soud tento nárok žalobkyně tedy rovněž zamítl jako nedůvodný.

19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná měla v tomto řízení převážný úspěch, a proto jí soud přiznal zcela právo na náhradu nákladů řízení. Byla přiznána paušální náhrada po 300 Kč za 4 úkony spočívající v přípravě při převzetí žaloby a účasti na 3 ústních jednáních, tedy celkem 1 200 Kč. Náhrada byla přiznána v souladu s vyhl. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, prostřednictvím podepsaného soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně tímto rozsudkem uložené povinnosti, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Česká Lípa 17. ledna 2019

JUDr. Alena Divíšková
samosoudkyně

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Michala Marka a soudců JUDr. Milana Skály a Mgr. Petry Vogelové ve věci žalobce [údaje o účastníkovi] JUDr. Marií Nedvědovou, advokátkou, sídlem Sokolská 295/37, 470 01 Česká Lípa, proti žalovanému Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429, sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o zaplacení 3 379 737 Kč, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě č.j. 15 C 25/2017-114 ze dne 5. 10. 2017,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v části výroku I., kterou bylo žalovanému uloženo zaplatit 136 057 Kč, potvrzuje.**
- II. V části výroku I., kterou bylo žalovanému uloženo zaplatit 50 000 Kč, se rozsudek okresního soudu mění tak, že se žaloba v tomto rozsahu zamítá**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 51 300 Kč a náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 13 198 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Marie Nedvědové.**

Odůvodnění:

Shora označeným rozsudkem okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do 15 dnů od právní moci rozsudku 186 057 Kč (výrok I.), zamítl žalobu v požadavku na zaplacení 3 103 030 Kč (výrok II.) a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Z odůvodnění se podává, že bylo rozhodováno dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, o několika nárocích žalobce na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem. Žalobce požadoval za nezákonné trestní stíhání skončené pravomocným zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu v České Lípě č.j. 5 T 97/2014-250 ze dne 30. 3. 2016 původně celkem 3 379 737 Kč. Jde o majetkovou škodu

představovanou náklady vynaloženými žalobcem na obhajobu v trestním řízení ve výši 35 900 Kč, náhradou ušlého zisku ve výši 66 057 Kč, náklady vynaloženými na cestovné na rodinnou terapii ve výši 6 780 Kč a náhradou výživného zaplaceného pro tehdy nezletilou [jméno] [příjmení] ve výši 35 000 Kč, dále o zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím ve výši 3 000 000 Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem ve výši 245 000 Kč (dle jednotlivých kritérií vymezených v ustanovení § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. požadoval žalobce 45 000 Kč za nepřiměřenou délku řízení a po 50 000 Kč za složitost řízení, za jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, za postup orgánů veřejné moci během řízení a za význam předmětu řízení pro poškozeného).

Okresní soud objasnil, že Policie České republiky, KŘP Libereckého kraje, Územní odbor Česká Lípa, oddělení obecné kriminality zahájila usnesením [číslo jednací] ze dne 16. 7. 2013 trestní stíhání žalobce pro zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku. Trestní řízení vedené proti žalobci bylo skončeno dne 27. 5. 2016, kdy nabyl právní moci rozsudek Okresního soudu v České Lípě č.j. 5 T 97/2014-250 ze dne 30. 3. 2016, kterým byl žalobce podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byl stíhán. Žalobce se obrátil se svým nárokem na náhradu škody ve výši uplatněné žalobou na žalovaného dne 27. 6. 2016. Žalovaný v zákonné šestiměsíční lhůtě nijak na žalobcem uplatněný nárok nereagoval a až po podání žaloby v této věci u soudu částečně vyhověl žalobcovým nárokům v požadavcích na zaplacení 35 900 Kč z titulu nákladů vynaložených žalobcem na obhajobu v trestním řízení, 24 750 Kč z titulu zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nepřiměřenou délkou řízení a 30 000 Kč z titulu zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím. V tomto rozsahu byla žaloba vzata žalobcem zpět a řízení bylo usnesením okresního soudu č.j. 15 C 25/2017-73 ze dne 15. 6. 2017 v tomto rozsahu zastaveno.

Okresní soud přiznal žalobci z žalobou uplatněných nároků 66 057 Kč na ušlém zisku (ztrátě na výdělků po dobu pracovní neschopnosti) a 120 000 Kč na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím.

Okresní soud dovedl, že pracovní neschopnost žalobce v době od 26. 8. 2013 do 4. 2. 2014 byla v příčinné souvislosti s usnesením o zahájení trestního stíhání, a proto žalobci náleží náhrada za ztrátu na výdělků po dobu trvání pracovní neschopnosti ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem v rozhodném období a dávkami nemocenského pojištění vyplacenými v době trvání pracovní neschopnosti zaměstnavatelem žalobce a příslušnou správou sociálního zabezpečení. Vyšel přitom zejména z lékařské zprávy zdravotnického zařízení ISIDA Centrum, s.r.o. ze dne 8. 9. 2017 doplněné zprávou MUDr. [příjmení] a z obsahu trestního spisu sp. zn. 5 T 97/2014. Vyplývá z lékařské zprávy ISIDA Centrum, s.r.o., že žalobce vstoupil do psychiatrické a psychotherapeutické léčby u tohoto zdravotnického zařízení dne 15. 7. 2013 z důvodu úzkostně depresivních potíží trvajících déle než půl roku. Tyto potíže žalobce se výrazně zhoršily v důsledku policejního vyšetřování a následného řízení před soudem. V souvislosti se zahájením trestního stíhání se musel žalobce podrobit intenzivní terapii a léčbě. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo sice žalobci doručeno až den po zahájení léčby 16. 7. 2013, avšak žalobce již byl v té době předvolán na policii a měl vědomost o vedeném vyšetřování. Dle okresního soudu psychické obtíže, kterými žalobce do té doby trpěl, nebyly takové intenzity, aby vyžadovaly pracovní neschopnost, tato potřeba vyvstala až v souvislosti s vedeným trestním řízením, které vedlo k výraznému zhoršení zdravotního stavu. Po dobu letních prázdnin přitom žalobce jakožto [anonymizováno] čerpal dovolenou, a proto nebylo nutné, aby mu již v této době byl vystaven doklad o pracovní neschopnosti. Pracovní neschopnost žalobce trvala 117 pracovních dnů, za které by mu náležela mzda ve výši 144 027 Kč. Zaměstnavatelem mu bylo zaplaceno 7 921 Kč a

příslušnou správou sociálního zabezpečení 70 041 Kč. Náleží mu proto náhrada mzdy ve výši 66 057 Kč.

Dále bylo okresním soudem žalobci přiznáno právo na náhradu zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím ve výši 120 000 Kč. Okresní soud dovodil nezákonnost rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání) z rozsudku Okresního soudu v České Lípě č.j. 5 T 97/2014-250 ze dne 30. 3. 2016, jímž byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu částku 30 000 Kč přiznanou a vyplacenou žalobci žalovaným shledal okresní soud nepřiměřenou. Při úvaze o výši náhrady za nemajetkovou újmu přihlédl zejména k délce trestního stíhání, povaze trestné činnosti, pro niž byl žalobce stíhán a následkům způsobeným trestním stíháním v osobnostní sféře žalobce, vzal v úvahu skutečnost, že trestní stíhání nebylo medializováno. Poukázal dále při úvaze o výši zadostiučinění na to, že žalobci bylo v době zahájení řízení [anonymizováno] let, byl osobou netrestanou, hrozil mu trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let, vykonával práci [anonymizováno] a byl obviněn z trestného činu spočívajícího v týrání tehdy nezletilého dcery. Byla proto vážně ohrožena jeho dobrá pověst v zaměstnání a rodinné prostředí. Trestní stíhání mělo natolik závažný dopad do psychiky žalobce, že nebyl schopen běžného života a návratu do zaměstnání po skončení [anonymizováno]. Zásah do jeho osobnostních práv byl proto závažný. Za daných okolností okresní soud uzavřel, že je přiměřeným poskytnout žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím ve výši 150 000 Kč. Protože 30 000 Kč již bylo žalovaným zaplacen, přiznal okresní soud žalobci dalších 120 000 Kč a ve zbývajícím rozsahu, pokud jde o požadavek na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím, žalobu zamítl.

Žaloba byla dále jako nedůvodná zamítnuta v požadavku na zaplacení dalších 220 250 Kč za zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem, když shledal částku 24 750 Kč zaplacenou žalovaným za nepřiměřenou délku trestního řízení jako zcela dostačující a v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu Okresní soud nevyhověl žalobě ani v požadavku na zaplacení náhrady cestovního na rodinnou terapii ve výši 6 780 Kč a na zaplacení 35 000 Kč uhrazených žalobcem na výživném pro tehdy nezletilou dceru [jméno] [příjmení]. U těchto nároků uzavřel, že není dána příčinná souvislost s trestním stíháním žalobce.

Pokud jde o náklady řízení, uzavřel okresní soud, že žalobce byl převážně neúspěšný, a proto by měl právo na náhradu poměrné části nákladů řízení dle míry úspěchu žalovaný. Okresní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 150 o.s.ř. s tím, že jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné spočívající v tom, že žalovaný reagoval na výzvu žalobce k plnění a částečně plnil až po zahájení řízení.

Proti rozsudku okresního soudu, a to výslovně pouze proti výroku I. žalobě vyhovujícímu, se odvolal žalovaný, který navrhuje jeho změnu tak, že žaloba bude zamítnuta. Žalovaný se neztotožňuje se závěrem okresního soudu, že příčinou pracovní neschopnosti žalobce bylo trestní stíhání. Poukazuje na to, že žalobce zahájil léčbu ještě před zahájením trestního stíhání, že problémy psychického rázu měl již o více než půl roku dříve a že usnesení o zahájení trestního stíhání předcházelo odebrání nezletilé dcery [jméno] z rodiny žalobce na základě předběžného opatření, které mělo rovněž vliv na psychiku žalobce. Nelze rovněž opomenout dle žalobce skutečnost, že na počátku trestního stíhání stálo trestní oznámení vycházející z vyjádření dcery žalobce a že v rodině žalobce byly problémy již v době předcházející zahájení trestního stíhání. Má dále za to, že žalovaným poskytnutá náhrada za zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím ve výši 30 000 Kč je zcela adekvátní okolnostem daného případu, neboť zásahy do osobnostní sféry žalobce nebyly závažné, od žalobce se neodvrátila jeho rodina ani přátelé, nebyl prokázán ani zásah do pracovního života žalobce. Poukazuje dále na to, že žalobce byl odškodněn také za nepřiměřenou délku řízení částkou 24 750 Kč, a proto by k délce trestního řízení při určení výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím již nemělo být přihlíženo.

Žalobce navrhl, aby byl rozsudek okresního soudu v napadeném výroku jako věcně správný potvrzen. V písemném vyjádření k odvolání poukazuje na průběh trestního řízení. Má za to, že bylo v řízení prokázáno, že pracovní neschopnost, během níž bylo nutné také nasazení medikace, byla v příčinné souvislosti s trestním řízením, po jehož skončení se zdravotní stav žalobce výrazně zlepšil. Byly dle žalobce prokázány rovněž zásahy do jeho právní sféry a do rodinných vztahů. Poukazuje na to, že byl zaměstnán jako [anonymizováno] a že trestní stíhání mohlo znamenat vážné ohrožení jeho dobré pověsti v zaměstnání. Trestní stíhání velmi těžce nesl i vzhledem k věku a ke skutečnosti, že nebyl nikdy trestně stíhán ani projednáván pro přestupek.

U jednání před odvolacím soudem žalobce doplnil, že jako [anonymizováno] měl především obavy z toho, aby věc nebyla medializována, a poukázal na složitou situaci v rodině, zejména na podstatné narušení jeho vztahů s dcerami.

Odvolací soud přezkoumal ke včas podanému odvolání žalovaného rozsudek okresního soudu v odvoláním napadeném rozsahu včetně řízení jeho vydání předcházejícího a dospěl k závěru, že odvolání je z části důvodné. Jednáno bylo dle § 101 odst. 3 za použití § 211 o.s.ř. v nepřítomnosti žalovaného, a dne 15. 5. 2018 rovněž v nepřítomnosti žalobce. Účastníci se z jednání omluvili a odročení nežádali.

Okresní soud provedl dokazování v potřebném rozsahu a na jeho základě správně zjistil skutkový stav, ze kterého vychází i odvolací soud a pro stručnost v podrobnostech odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozsudku. Dokazování bylo odvolacím soudem doplněno pouze o sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa, v němž je u diagnózy onemocnění, pro které byl žalobce v době od 26. 8. 2013 do 4. 2. 2014 v pracovní neschopnosti, uvedeno [anonymizováno], poruchy přizpůsobení. Po právní stránce pak okresní soud správně věc hodnotí dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6 (tj. u Ministerstva spravedlnosti). Podle § 14 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 26 zákona č. 82/1998 Sb. pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že podmínkou nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutí dle zákona č. 82/1998 Sb. je pravomocné rozhodnutí, jež bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Tak má právo na náhradu škody způsobené sdělením obvinění ten, jehož trestní stíhání neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem a jenž byl zproštěn obžaloby. Tedy i žalobce má právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, když byl rozsudkem Okresního soudu v České Lípě č.j. 5 T 97/2014-250 ze dne 30. 3. 2016 pravomocně zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byl stíhán.

Podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. má žalobce právo na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Je přitom na soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě sám formu a výši zadostiučinění určil. Vychází pak zejména z povahy trestní věci, délky trestního stíhání a dopadů trestního stíhání do osobností sféry poškozené osoby (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 ze dne 27. 6. 2012 uveřejněný ve Sbírce soudního rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod pořadovým číslem 122/2012). V rozsudku sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 ze dne 16. 9. 2015 uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod pořadovým číslem 67/2016 pak Nejvyšší soud vyslovil závěr, že výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením trestního stíhání, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy, uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění.

Okresní soud v odůvodnění rozsudku poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 ze dne 27. 6. 2012 a dále na žalovaným předložená rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 70 Co 156/2014-76 ze dne 15. 5. 2014 a Obvodního soudu pro Prahu 2 15 C 246/2012-55 ze dne 30. 4. 2013 a uzavírá, že v dané věci byl zásah do osobnostních práv žalobce a do jeho dobré pověsti daleko intenzivnější, že byla vážně ohrožena dobrá pověst žalobce v zaměstnání a že trestní stíhání mělo závažný dopad do psychiky žalobce. Shledává přiměřeným zadostiučinění ve výši 150 000 Kč a po odečtení již žalovaným zaplacených 30 000 Kč přiznává žalobci 120 000 Kč. Není však dle odvolacího soudu taková výše zadostiučinění přiznaná okresním soudem s ohledem na okolnosti případu i ve srovnání s uvedenými rozhodnutími přiměřená.

V rozsudku sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 ze dne 27. 6. 2012 Nejvyšší soud vymezil kritéria, ke kterým je třeba přihlídnout při úvaze o výši zadostiučinění a shledal nepřiměřeně nízkým zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč v situaci, kdy bylo vedeno trestní stíhání pro trestné činy porušování povinnosti při správě cizího majetku, zneužívání pravomoci veřejného činitele a zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění, trestní stíhání skončilo zproštěním obžaloby a trvalo více než dva roky, poškozenému hrozil trest odnětí svobody v trvání až tři roky a do stanovené výše zadostiučinění se promítl fakt, že věc byla široce medializována a došlo k výraznému zásahu do dobré pověsti poškozeného. V rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 70 Co 156/2014-76 ze dne 15. 5. 2014 byl posuzován případ, kdy byl poškozený zproštěn obžaloby pro trestný čin týrání osoby ve společném obydlí dle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, za který mu hrozil trest odnětí svobody v trvání 2 až 8 let, poškozený byl dosud netrestaný, byl stíhán na svobodě, nedošlo ke zhoršení vztahů v rodině, případ nebyl medializován a trestní řízení trvalo 8 měsíců. Soudy zde shledaly dostačujícím konstatování, že došlo k porušení práva poškozeného a finanční satisfakci

nepříznaly. Obvodní soud pro Prahu 2 v rozsudku sp. zn. 15 C 246/2012-55 ze dne 30. 4. 2013 pak posuzoval věc, kdy byl poškozený stíhán, stejně jako žalobce, pro trestný čin týrání svěřené osoby, avšak dle § 198 odst. 1 (nikoliv také dle odst. 2) trestního zákoníku, za který mu hrozil trest odnětí svobody v trestní sazbě od 1 do 5 let, trestní řízení trvalo 8 měsíců, poškozený, který byl osobou dosud netrestanou, byl stíhán na svobodě, věc nebyla medializována a byl konstatován zásah do psychické a zdravotní roviny poškozeného, který v důsledku trestního stíhání trpěl depresemi a úzkostnými stavy. V tomto případě bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 30 000 Kč.

V dané věci jde o stejnou či obdobnou trestnou činnost jako v případech posuzovaných Městským soudem v Praze a Obvodním soudem pro Prahu 2, se kterými je proto třeba při úvaze o výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu danou věc porovnávat spíše než se shora citovaným rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, v němž byl posuzován případ, který se ve většině znaků s nyní posuzovaným případem neshoduje. Oba porovnávané případy se s případem žalobce vedle charakteru trestné činnosti shodují v tom, že šlo o osoby dosud netrestané, stíhané na svobodě a v tom, že věc nebyla medializována. V posuzované věci však trestní řízení trvalo podstatně delší dobu (2 roky a 10 měsíců oproti 8 měsícům v případech posuzovaných Městským soudem v Praze a Obvodním soudem pro Prahu 2) a zásah do osobnostní sféry žalobce byl podstatně vyšší. V porovnání s případem posuzovaným Obvodním soudem pro Prahu 2, který se charakterem trestné činnosti shoduje s posuzovanou věcí, žalobci také hrozil vyšší trest. Zásah do psychické a zdravotní roviny poškozeného byl zjištěn i v případě posuzovaném Obvodním soudem pro Prahu 2, avšak nebyl natolik intenzivní jako u žalobce, který se v důsledku trestního stíhání musel podrobit intenzivní psychosomatické léčbě a více než 5 měsíců nebyl schopen pracovat. Závažnější zásah do osobnostní sféry žalobce je dán i tím, že žalobce pracoval v době zahájení trestního stíhání jako [anonymizováno], a proto byly odůvodněné jeho obavy z vážného ohrožení dobré pověsti na pracovišti, jestliže byl stíhán pro trestný čin týrání svěřené osoby (nezletilé dcery).

Je tak za daných okolností účinným prostředkem nápravy nemajetkové újmy s ohledem na povahu trestné činnosti, pro niž byl žalobce stíhán, délku trestního stíhání a negativní dopad do osobnostní sféry žalobce přiznání zadostiučinění v penězích dle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. S ohledem na výrazně větší zásah do osobnostní sféry žalobce oproti oběma porovnávaným případům pak odvolací soud považuje za adekvátní částku 100 000 Kč. Protože 30 000 Kč již bylo žalovaným zapláceno, zbývá k úhradě 70 000 Kč.

Není důvodná námitka žalovaného, že nelze při úvaze o výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím brát v úvahu délku trestního řízení, neboť za nepřiměřenou délku řízení byl žalobce žalovaným odškodněn. Jde v případě zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení o odlišný nárok od zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím, neboť porušení práva na přiměřenou délku řízení zakládá odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Při rozhodování o nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím pak doba trvání trestního řízení nemá význam z hlediska její přiměřenosti, ale z hlediska toho, po jak dlouhou dobu byl poškozený vystaven nepříznivým důsledkům nezákonného rozhodnutí v osobnostní sféře a jaký měla doba trvání řízení vliv na zvýšení intenzity újmy.

Je správný závěr okresního soudu o tom, že žalobci náleží rovněž právo na náhradu ztráty na výdělků po dobu pracovní neschopnosti, neboť onemocnění žalobce, pro které byl uznán práce neschopným, je v příčinné souvislosti s trestním řízením, resp. nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání žalobce. Okresní soud vychází zejména z lékařských zpráv MUDr. [jméno] [příjmení] a ISIDA centrum s.r.o. a správně na jejich základě uzavírá, že příčinou vzniku pracovní neschopnosti žalobce bylo jeho trestní stíhání. Byť žalobce měl zdravotní potíže psychického rázu již před zahájením trestního stíhání, jak na tuto skutečnost poukazuje žalovaný, nebyly tyto obtíže takové intenzity, aby vyžadovaly pracovní neschopnost. Důvody pracovní

neschopnosti vyvstaly až v souvislosti se zahájením trestního stíhání žalobce, po němž se zdravotní potíže žalobce výrazně zhoršily, vyžádaly si mimo jiné intenzivní léčbu v denním stacionáři v rozsahu 6 hodin 3x až 4x týdně a žalobce již nebyl schopen návratu do zaměstnání po skončení hlavních prázdnin. Správně pak okresní soud rovněž poukazuje na skutečnost, že časový odstup od zahájení trestního stíhání a počátkem pracovní neschopnosti je dán povahou zaměstnání žalobce, který jakožto [anonymizováno] až do konce srpna 2013 čerpal řádnou dovolenou, za kterou mu náleží náhrada mzdy, a proto nebylo vystavení dokladu o pracovní neschopnosti třeba.

Je tedy dána příčinná souvislost mezi vznikem pracovní neschopnosti žalobce pro psychické onemocnění a zahájením trestního stíhání žalobce, které bylo hlavní příčinou pracovní neschopnosti žalobce. Jestliže pak žalobci právě v důsledku pracovní neschopnosti vyvolané trestním stíháním klesl výdělek, má právo na náhradu toho, co mu na výdělku v důsledku pracovní neschopnosti ušlo, a to i tehdy pokud by zde byla další příčina (další škůdce), jak naznačuje žalovaný, neboť v případě více škůdců jde o odpovědnost solidární (§ 438 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník účinný v době vzniku škody, za použití § 26 zákona č. 82/1998 Sb.) a poškozený může požadovat náhradu celé škody po kterémkoliv z více škůdců.

Jak vyplývá ze sdělení tehdejšího zaměstnavatele žalobce a Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa, byl žalobce v pracovní neschopnosti v době od 26. 8. 2013 do 4. 2. 2014. Za tu dobu mu bylo vyplaceno zaměstnavatelem 7 921 Kč a Okresní správou sociálního zabezpečení Česká Lípa 70 041 Kč, celkem 77 962 Kč. Při průměrném výdělku žalobce v rozhodném období, kterým je 2. čtvrtletí roku 2013 (§ 28 zákona č. 82/1998 Sb., § 1 nařízení vlády č. 116/1998 Sb., kterým se provádí zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a § 354 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce), ve výši 153,89 Kč za hodinu, tak činí rozdíl mezi průměrným výdělkem 144 027 Kč za celkem 117 pracovních dnů trvání pracovní neschopnosti a vyplacenými dávkami 66 065 Kč (144 027 – 77 962). Protože žalobce požadoval z titulu náhrady za ztrátu na výdělku 66 057 Kč, nepochybil okresní soud, jestliže žalobě v tomto požadavku zcela vyhověl.

Odvolací soud proto potvrdil jako věcně správný dle § 219 o.s.ř. rozsudek okresního soudu v části výroku I., v níž bylo žalovanému uloženo zaplatit žalovanému 136 057 Kč (70 000 Kč zadostiučinění za nemajetkovou újmu a 66 057 Kč náhrada za ztrátu na výdělku). V části, v níž nebyl nárok žalobce shledán odvolacím soudem důvodným, tj. v části výroku I., v níž bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci 50 000 Kč z titulu zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím, byl rozsudek okresního soudu dle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změněn tak, že se žaloba v tomto rozsahu zamítá.

Protože odvolací soud zčásti změnil rozsudek okresního soudu, musel rozhodnout nejen o nákladech řízení před odvolacím soudem, ale dle § 224 odst. 2 o.s.ř. též znovu o nákladech řízení před soudem prvního stupně. Není správný závěr okresního soudu o převážném celkovém neúspěchu žalobce. Okresní soud posuzuje při rozhodování o nákladech řízení a úvahách o úspěchu účastníků předmět řízení chybně jako jeden nárok. Předmětem řízení však bylo několik samostatných nároků, proto je třeba rozhodnout o nákladech řízení ve vztahu ke každému z žalobou uplatněných nároků samostatně. Odvolací soud se neztotožňuje ani se závěrem okresního soudu o aplikaci § 150 o.s.ř. v případě, kdy by právo na náhradu nákladů řízení měl žalovaný. Nejsou v daném případě žádné mimořádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by soud účastníku nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Není takovou okolností skutečnost, že žalovaný neuspokojil nárok žalobce na náhradu škody v zákonné šestiměsíční lhůtě. Uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím u žalovaného je ve smyslu § 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. předpokladem pro to, aby mohl být nárok uplatněn u soudu, nebyl-li ve lhůtě 6 měsíců plně uspokojen. Skutečnost, že žalovaný částečně nárok žalobce uspokojil až po podání žaloby, která byla z tohoto důvodu částečně vzata zpět, se odrazí

ve výroku o nákladech řízení opírajícím se o zásadu zavinění zastavení řízení, nejde však o důvod zvláštního zřetel hodný, pro který by bylo možné přistoupit k aplikaci § 150 o.s.ř.

Žalobce byl v řízení zastoupen advokátem, má proto v případě úspěchu právo na náhradu nákladů řízení spojených se zastoupením advokátem, a to ve výši určené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (AT). Pro určení tarifní hodnoty, z níž se počítá sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby (§ 7 AT), je pak rozhodný součet tarifních hodnot jednotlivých nároků projednávaných společně obdobně jako při spojení dvou a více věcí dle § 12 odst. 3 AT. U nároku na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu přitom platí, že tarifní hodnotou je částka 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. a) AT (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 3378/2013 ze dne 29.1.2014) a nikoliv žalobcem požadovaných 3 000 000 Kč (nezákonné rozhodnutí), resp. 245 000 Kč (nesprávný úřední postup).

V řízení před okresním soudem až do částečného zpětvzetí žaloby, ke kterému došlo podáním žalobce ze dne 26. 4. 2017, činila tarifní hodnota celkem 243 737. Jde o součet tarifních hodnot 50 000 Kč (zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím), 50 000 Kč (zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem), 35 900 Kč (náklady na obhajobu v trestním řízení), 66 057 Kč (náhrada za ztrátu na výdělku), 6 780 Kč (hotové výdaje vynaložené na cestovné k rodinné terapii) a 35 000 Kč (výživné zaplacené nezletilé [jméno] [příjmení]). Odměna za jeden úkon právní služby učiněný do částečného zpětvzetí žaloby tak činí dle § 7 bod 6. AT 9 300 Kč. Z toho připadá 20,5 % (to je 1 906,50 Kč) na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím, dalších 20,5 % (to je 1 906,50 Kč) na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem, 15 % (to je 1 395 Kč) na náklady na obhajobu a 27% (to je 2 511 Kč na náhradu za ztrátu na výdělku. Zbylých 17% pak připadá na požadavek na náhradu cestovného k rodinné terapii (3%) a na požadavek na výživné zaplacení nezletilé [jméno] [příjmení] (14%). Po částečném zpětvzetí žaloby je již třeba vycházet z tarifní hodnoty ve výši 207 837 Kč (50 000 Kč zadostiučinění za nemajetkovou újmu + 50 000 Kč zadostiučinění za nesprávný úřední postup + 66 057 Kč náhrada za ztrátu na výdělku, 6 780 Kč hotové výdaje vynaložené na cestovné k rodinné terapii a 35 000 Kč výživné zaplacené nezletilé [jméno] [příjmení]). Odměna za jeden úkon právní služby po částečném zpětvzetí žaloby činí dle § 7 bod 6. AT 9 140 Kč. Z toho připadá 24 % (to je 2 193,50 Kč) na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím), dalších 24 % (to je 2 193,50 Kč) na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem a 32% (to je 2 925 Kč na náhradu za ztrátu na výdělku. Zbylých 20% pak připadá na požadavek na náhradu cestovného k rodinné terapii (3%) a na požadavek na výživné zaplacení nezletilé [jméno] [příjmení] (17%). Stejně kritérium je třeba uplatnit rovněž při stanovení výši odměny za částečné zpětvzetí žaloby, kdy z celkové odměny za tento úkon právní služby ve výši 4 740 Kč na částečně zpětvzetí v požadavku na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím v rozsahu 30 000 Kč připadá 1 564 Kč (33%), na částečně zpětvzetí v požadavku na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem v rozsahu 24 750 Kč připadá 1 280 Kč (27%) a na zpětvzetí žaloby v požadavku na zaplacení nákladů na obhajobu připadá 1 896 Kč (40%). Rovněž výše náhrady hotových výdajů spojených s každým úkonem právní služby ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT byla určena u každého z žalobních nároků dle shora uvedených poměrů tarifních hodnot.

Pokud jde o požadavek žalobce na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím, bylo o nákladech řízení rozhodnuto podle § 142 odst. 1 a § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. (v požadavku na zaplacení 30 000 Kč, v němž bylo řízení zastaveno pro zpětvzetí žaloby z důvodu plnění poskytnutého žalovaným v uvedeném rozsahu po podání žaloby, a proto procesní zavinění na zastavení řízení nese žalovaný). Byť žalobou uplatněnému nároku nebylo vyhověno v plné výši, přesto lze úspěch žalobce hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch. Jak dovodila judikatura (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu

ČR ze dne 20. 4. 2011 zn. 30 Cdo 1790/2010, či ze dne 2.3.2011, sp. zn. 30 Cdo 5210/2009, obdobně náleží Ústavního soudu ze dne 19.3.2013, sp. zn. I. ÚS 1665/11) má žalobce ve věci v zásadě plný úspěch, pokud byl prokázán základ nároku a žalovanému bylo uloženo nahradit mu nemateriální újmu. Nesprávný odhad výše přiznaného budoucího nároku žalobcem nelze sankcionovat nepřiznáním náhrady nákladů řízení. Náklady žalobce v řízení o zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím jsou představovány v řízení před okresním soudem náhradou odměny za zastoupení advokátem ve výši 13 864 Kč za tři úkony právní služby po 1 906,50 Kč (převzetí zastoupení, uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti ČR a sepis žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a/, d/ AT), jeden úkon po 1 564 Kč (zpětvzetí žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d/ AT) a tři úkony po 2 193,50 Kč (jednání před soudem dne 22. 6. 2017 přesahující dvě hodiny a jednání před soudem dne 25. 9. 2017 dle § 11 odst. 1 písm. g/ AT), a paušální náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT ve výši 499,50 Kč (3 x 61,50 Kč za úkony učiněné před částečným zpětvzetím žaloby + 99 Kč za částečné zpětvzetí žaloby a 3 x 72 Kč za úkony učiněné po částečném zpětvzetí žaloby). Žalobci tak bylo na náhradě nákladů řízení o nároku na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím přiznáno za řízení před okresním soudem 14 363,50 Kč.

V řízení o požadavku na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem platí totéž, co o nároku předchozím. I zde bylo o nákladech řízení rozhodnuto podle § 142 odst. 1, § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. (v požadavku na zaplacení 24 750 Kč, v němž bylo řízení zastaveno pro zpětvzetí žaloby z důvodu plnění poskytnutého žalovaným v uvedeném rozsahu po podání žaloby, a proto procesní zavinění na zastavení řízení nese žalovaný) a rovněž lze hodnotit úspěch žalobce obdobně jako plný úspěch. Náklady žalobce v řízení o zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem jsou představovány v řízení před okresním soudem náhradou odměny za zastoupení advokátem ve výši 13 580 Kč za tři úkony právní služby po 1 906,50 Kč (převzetí zastoupení, uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti ČR a sepis žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a/, d/ AT), jeden úkon po 1 280 Kč (zpětvzetí žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d/ AT) a tři úkony po 2 193,50 Kč (jednání před soudem dne 22. 6. 2017 přesahující dvě hodiny a jednání před soudem dne 25. 9. 2017 dle § 11 odst. 1 písm. g/ AT), a paušální náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT ve výši 481,50 Kč (3 x 61,50 Kč za úkony učiněné před částečným zpětvzetím žaloby + 81 Kč za částečné zpětvzetí žaloby a 3 x 72 Kč za úkony učiněné po částečném zpětvzetí žaloby). Žalobci tak bylo na náhradě nákladů řízení o nároku na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem přiznáno za řízení před okresním soudem 14 061,50 Kč.

V řízení o požadavku na zaplacení nákladů na obhajobu ve výši 35 900 Kč bylo žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů řízení v plné výši dle § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř., neboť v tomto rozsahu bylo řízení zastaveno z důvodu zpětvzetí žaloby, ke kterému došlo poté, co byl nárok v plné výši žalovaným po zahájení řízení uspokojen. Náklady žalobce v řízení o tomto nároku jsou tvořeny odměnou za zastoupení advokátem ve výši 6 081 Kč za tři úkony právní služby po 1 395 Kč (převzetí zastoupení, uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti ČR a sepis žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a/, d/ AT) a jeden úkon po 1 896 Kč (zpětvzetí žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d/ AT) a paušální náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT ve výši 255 Kč (3 x 45 Kč za úkony učiněné před částečným zpětvzetím žaloby + 120 Kč za částečné zpětvzetí žaloby). Žalobci tak bylo na náhradě nákladů řízení o nároku na zaplacení nákladů na obhajobu v trestním řízení přiznáno za řízení před okresním soudem 6 336 Kč.

V řízení o požadavku na zaplacení 66 057 Kč z titulu náhrady za ztrátu na výdělků má rovněž právo na náhradu nákladů řízení žalobce, a to dle § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť byl v řízení o tomto nároku zcela úspěšný. Žalobci proto bylo přiznáno za řízení před okresním soudem právo na náhradu odměny za zastoupení advokátem ve výši 16 308 Kč za tři úkony právní služby po 2 511 Kč (převzetí zastoupení, uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti ČR a sepis žaloby dle § 11

odst. 1 písm. a/, d/ AT) a tři úkony po 2 925 Kč (jednání před soudem dne 22. 6. 2017 přesahující dvě hodiny a jednání před soudem dne 25. 9. 2017 dle § 11 odst. 1 písm. g/ AT), a paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT ve výši 531 Kč (3 x 81 Kč za úkony učiněné před částečným zpětvzetím žaloby a 3 x 96 Kč za úkony učiněné po částečném zpětvzetí žaloby). Žalobci tak bylo na náhradě nákladů řízení o nároku na zaplacení náhrady za ztrátu na výdělků přiznáno za řízení před okresním soudem 16 839 Kč.

V řízení o požadavku na náhradu hotových výdajů vynaložených žalobcem na cestovné k rodinné terapii má právo na náhradu nákladů řízení v plné výši dle § 142 odst. 1 o.s.ř. žalovaný, který měl v řízení o tomto nároku plný úspěch. Jde o paušální náhradu dle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve výši 36 Kč, tj. 4 x 9 Kč (3% připadajících z celkové tarifní hodnoty 300 Kč na tento nárok) za vyjádření k žalobě a účast u jednání před soudem dne 22. 6. 2017 přesahující dvě hodiny a dne 25. 9. 2017 a o náhradu cestovného k oběma jednáním ve výši 11 Kč (2 x 5,50 Kč, jde o 3% připadajících na daný nárok z výdajů na jízdné autobusem ve výši 187 Kč). Celkem jde o 47 Kč.

Konečně v požadavku na zaplacení 35 000 Kč požadovaných z titulu žalobcem zaplaceného výživného pro nezletilou [jméno] [příjmení] byl rovněž zcela úspěšný žalovaný, který tak má dle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů řízení o tomto nároku před okresním soudem ve výši 253 Kč. Jde o paušální náhradu dle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve výši 195 Kč, tj. 42 Kč za vyjádření k žalobě (14% připadajících z celkové tarifní hodnoty 300 Kč na tento nárok před částečným zpětvzetím žaloby) a 3 x 51 Kč za účast u jednání před soudem dne 22. 6. 2017 přesahující dvě hodiny a dne 25. 9. 2017 (17% připadajících z celkové tarifní hodnoty 300 Kč na tento nárok po částečném zpětvzetí žaloby a o náhradu cestovného k oběma jednáním ve výši 58 Kč (2 x 29 Kč, to je 17% z celkových výdajů na cestovné).

Jestliže tak lze žalobci proti žalovanému přiznat nárok na náhradu nákladů řízení před okresním soudem v celkové výši 51 600 Kč (14 363,50 Kč + 14 061,50 Kč + 6 336 Kč + 16 839 Kč) a naopak žalovanému proti žalobci nárok na náhradu nákladů v celkové výši 300 Kč (47 Kč + 253 Kč), bylo namíste žalovanému uložit, aby zaplatil žalobci náhradu nákladů řízení před okresním soudem ve výši 51 300 Kč, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) k rukám advokáta žalobce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

O nákladech řízení před odvolacím soudem bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 224 odst. 1 o.s.ř. V odvolacím řízení byl žalovaný zcela neúspěšný (u nároku na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím platí totéž co v řízení před okresním soudem, to je, že z hlediska úspěchu je třeba pohlížet na věc tak, že žalobce byl zcela úspěšný, bylo-li jeho nároku vyhověno alespoň zčásti), je proto povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení.

V odvolacím řízení již byla tarifní hodnota vzhledem k rozsahu, v jakém byl napaden rozsudek okresního soudu, pouze 116 057 Kč (50 000 Kč zadostiučinění za nemajetkovou újmu a 66 057 Kč náhrada za ztrátu na výdělků a odměna za jeden úkon právní služby učiněný v odvolacím řízení proto činí dle § 7 bod 5. AT 5 780 Kč. Při určení výše odměny a dalších nákladů řízení pak bylo u každého jednotlivého nároku zohledněno, jaká procentní část na daný nárok připadá z celkové tarifní hodnoty. Na nárok na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím připadá z tarifní hodnoty 43% a na nárok na náhradu ztráty na výdělků 57%. Ohledně nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 5 674 Kč. Jde o náhradu odměny za zastoupení advokátem ve výši 4 970 Kč (2 úkony po 2 485 Kč /vyjádření k odvolání a účast u jednání před odvolacím soudem dne 17. 4. 2018 dle § 11 odst. 1 písm. d/, a g/ AT), náhradu hotových výdajů ve výši 258 Kč (2 x 129 Kč) dle § 13 odst. 3 AT, náhradu za ztrátu času cestou ze sídla advokátní kanceláře v České Lípě k jednání odvolacího soudu v Liberci a zpět ve výši 172 Kč dle § 14 odst. 3 AT (43% z celkem 400 Kč za 4 půlhodiny po 100 Kč) a náhradu cestovného ve výši 274 Kč (43%, celkem 112 km z České Lípy do Liberce

a zpět, [značka automobilu] [registrační značka], průměrná spotřeba nafty dle technického průkazu 5,7 l /100 km, cena 1 litru paliva 29,80 Kč a sazba za 1 km jízdy 4 Kč dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.). Náhrada nákladů odvolacího řízení za nárok na náhradu za ztrátu na výděleku činí 7 524 Kč. Jde o náhradu odměny za zastoupení advokátem ve výši 3 295 Kč (2 uvedené úkony právní služby po 3 295 Kč dle § 11 odst. 1 písm. d/, a g/ AT), náhradu hotových výdajů ve výši 342 Kč (2 x 171 Kč) dle § 13 odst. 3 AT, náhradu za ztrátu času ve výši 228 Kč dle § 14 odst. 3 AT (57% z celkem 400 Kč) a náhradu cestovného ve výši 364 Kč (57% z 638 Kč). Celkem tak bylo žalobci přiznáno na náhradě nákladů odvolacího řízení 13 198 Kč, které je žalovaný povinen zaplatit do tří dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) k rukám advokáta žalobce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustné odvolání. Proti rozsudku lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky u Okresního soudu v České Lípě. Dovolání je přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř. Dovolatel musí být až na výjimky stanovené § 241 o.s.ř. zastoupen advokátem.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, může se oprávněný domoci plnění v řízení o výkon rozhodnutí či v řízení exekucím.

Liberec 15. května 2018

Mgr. Michal Marek
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Divíškovou ve věci žalobce [údaje o účastníkovi] advokátkou JUDr. Marií Nedvědovou, sídlem Sokolská 295/37, 470 01 Česká Lípa proti žalované České Republika - Ministerstvo Spravedlnosti ČR, IČO: 00025429, sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o náhradu škody ve výši 3.379.737 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 186.057 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba o zaplacení částky 3.103.030 Kč, se zamítá.
- III. Žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal náhrady škody za újmu způsobenou státním orgánem ve výši 3.379.737 Kč. V žalobě uvedl, že rozsudkem OS v České Lípě ze dne 30.3.2016 č.j. 5 T 97/2014 byl zproštěn obžaloby pro zločin týraní svěřené osoby dle § 198 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit opakovaným nepřiměřeným fyzickým napadením dcery [jméno] [příjmení]. Obžaloba byla podána, ačkoliv nebyly zajištěny důkazy podporující obvinění. Státní zastupitelství podalo žalobu i přes opakované stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání a návrhy na zastavení trestního stíhání. Došlo tedy k vedení trestního stíhání na základě chybných údajů bez patřičných dokladů a tedy v rozporu se zákonem. Jde přitom o rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/98 Sb.. Žalobce má především nárok na náhradu nákladů řízení tohoto řízení, tedy právního zastoupení, které zaplatil obhájkyňi ve výši 35.900 Kč. V souladu s § 31a citovaného zákona žalobce požaduje také za dosti učinění za další způsobenou škodu jak majetkovou, tak i za nemajetkovou újmu. Z tohoto titulu se domáhá odškodnění za pracovní neschopnost – rozdíl

mezi průměrným měsíčním výdělkem a dávkami nemocenské za období od 26.8.2013 do 4.2.2014 ve výši 66.057 Kč. Dále se domáhá náhrady jízdného za cestu do Liberce a zpět po 565 Kč, a to za 12 jízd na rodinnou terapii v celkové výši 6.780 Kč. Žalobce dále musel vyplatit výživné od prosince 2014 do května 2015 po 1.500 Kč měsíčně, tedy 9.000 Kč a od srpna 2013 do února 2014 ve výši 26.000 Kč. Žalobce dále uplatnil nárok na nemajetkovou újmu, která vznikla nesprávným úřední, postupem podle § 13 odst. 1 věty 2. a 3. nebo § 21 odst. 1 věty 2. a 3., kdy se přihlédne při stanovení výše přiměřeného za dosti učinění ke konkrétním okolnostem případu, a to

- a) v celkové délce řízení, délka řízení 3 roky – 15.000 Kč za rok, tj. 45.000 Kč
- b) složitosti řízení – jde o obvinění zločinu, který je ohrožen trestní sazbou 2-8 let, kdy je nutno přihlédnout k rozsahu provedeného dokazování zasahujícího do soukromí žalobce – 50.000 Kč
- c) jednání poškozeného, kterým přispělo k průtahům řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobených odstranit průtahy řízení – poškození sám v řízení průtahy nezavinil a opakovaně navrhoval zastavení trestního stíhání, podával opravné prostředky a žádal o provedení dohledu – 50.000 Kč
- d) postupu orgánu veřejné moci během řízení – v průběhu trestního řízení nebyly zjištěny žádné důkazy svědčící o vině poškozeného, kdy i dcera poškozeného uvedla, že obvinění je zcela nepravdivé, přesto bylo vyžadováno, aby byl vypracován znalecký posudek, ale ani ten nepotvrdil podezření z trestné činnosti – 50.000 Kč
- e) významu předmětu řízení pro poškozeného, nemajetková újma za povinnou rodinnou terapii – 12 návštěv po 90-120 minut v Liberci – 50.000 Kč

a za osobní trauma odškodné ve výši 3.000.000 Kč. Žalobce byl zaměstnán jako [anonymizováno] a byl stíhán pro týrání dítěte, toto pro něj znamenalo značnou psychickou újmu, se kterou se musel i léčit. Toto dokládá potvrzeními od lékaře, které prokazují, že jeho pracovní neschopnost a nutnost léčení bezprostředně souvisí s trestním stíháním. Kvůli trestnímu stíhání došlo k obrovskému zásahu do rodinných vztahů, které byly značně narušeny a to zejména, když dcera byla bezdůvodně odebrána z rodinné péče pana [celé jméno žalobce] a jeho manželky. Dále připomíná, že pokud by celá věc byla před zahájením trestního stíhání či alespoň před podáním žaloby řádně prověřena, nedošlo by k trestnímu stíhání. Žalobce zaslal žalovanému předžalobní výzvu dne 27.6.2016. Ke dni podání žaloby na ní žalovaný nereagoval.

Žalovaná Česká republika uvedla, že žalobou uplatněné nároky neuznává. Potvrzuje nespornou skutečnost, že žalobce u ní dne 1.7.2016 uplatnil dle zákona 82/1998 Sb. nároky uvedené v žalobě. Stanoviskem ze dne 21.4.2017 žalovaná sdělila žalobci, že mu plně uhradí požadavek na náhradu právního zastoupení ve výši 35.900 Kč, za nepřiměřenou délku trestního stíhání poskytne za dosti učinění 24.750 Kč a za nezákonné stíhání náhradu nemajetkové újmy ve výši 30.000 Kč. Odškodnění v celkové výši 96.650 Kč bylo žalobci poukázáno na jím sdělený bankovní účet dne 24.4.2017. Žalovaná potvrzuje, že v souladu s konstantní judikaturou v daném případě došlo k žalobce k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona 82/1998 Sb., za které lze považovat usnesení o zahájení trestního stíhání. Krom nároků, které žalovaná dobrovolně splnila, považuje žalovaná ostatní nároky za sporné. Nárok na odškodnění za pracovní neschopnost ve výši ušlého výdělku činní žalovaná sporným, protože není zřejmé protože se tak stalo výlučně v důsledku trestního stíhání zahájeno dne 16.7.2013. Připomíná, že žalobce uvedl, že trpí syndromem vyhoření zaměstnání, v té době se blížilo [anonymizováno] a koncem srpna 2013 došlo k eskalaci problémům s dcerou [jméno], která utekla od starší sestry a byla hospitalizována v psychiatrické léčebně, poté kdy se [anonymizováno]. Žalovaná dále uvádí, že není zřejmá příčinná souvislost mezi trestním stíháním žalobce a účastí na rodinné terapii v Liberci Tyto náklady nelze považovat za škodu, protože vedly k urovnání rodinných vztahů

narušených již dávno před zahájením trestního stíhání. Pokud jde o nárok na výplatu výživného v celkové výši 35.000 Kč, tak o něm nebylo rozhodováno v rámci trestního řízení. Usnesení o zahájení trestního stíhání jako nesporné nezákonné nezahodnotí ve smyslu zákona 82/1998 S. nemůže být odpovědnostním titulem pro takovýto nárok. Žalovaná připomíná, že žalobce je povinen přispívat dítěti na výživu.

K náhradě nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení žalovaná připomíná ustanovení § 31 a) odst. 3 citovaného zákona. V tomto konkrétním případě trestní stíhání žalobce trvalo od 16.7.2013 do 27.5.2016, tj. 2 roky a 10 měsíců. S ohledem na značné odstupy úkony soudu v období po podání obžaloby, tj. ode dne 21.8.2014, kdy se až do pravomocného skončení řízení konala pouze 2 hlavní líčení, je na místě vyslovit závěr o existenci nesprávného úředního postupu v podobě nepřiměřené délky řízení, zvláště pak s ohledem na to, že předmět řízení si vyžadoval urychlené rozhodnutí. Ve fázi přípravného řízení byly vypracovány 2 znalecké posudky a jeden dodatek. Žalobce k průtahům řízení nepřispěl, nestěžoval si na průtahy, opakovaně se dožadoval ukončení řízení formou zastavení trestního stíhání. V přípravném řízení nelze vytýkat nečinnost, k prodlevám došlo k řízení před soudem. Význam řízení byl pro žalobce vysoký, nicméně s ohledem na skutečnost, že je uplatněn samostatný nárok na náhradu nemajetkové újmy z trestního stíhání, nebude k tomuto faktoru (význam předmětu řízení) při výpočtu výše peněžitého za dosti učinění v rámci tohoto nároku (z nepřiměřené délky řízení) přihlíženo. Žalovaná při výpočtu přihlížela ke stanovisku občansko-právního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.4.2011 sp. zn. Cpjn 206/2010. Základní náhrada za 1 rok řízení činí 15.000 Kč, přičemž za prvé dva roky se přiznává náhrada v poloviční výši. Za dva roky a 10 měsíců řízení, tak náleží náhrada v základní výši 27.500 Kč a tato částka je ponížena o 10 % za složitost řízení na výslednou výši za dosti učinění 26.750 Kč. Důvody pro snižování či snižování na ostatních faktorech nebyly shledány.

Při hodnocení nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání žalovaná konstatovala, že zásah do práv žalobce v důsledku nezákonného trestního stíhání lze hodnotit jako závažný. Přihlížela k tomu, že trestní stíhání žalobce bylo vedeno pro zločin, který je třeba zhodnotit jako závažný zvláště pak, měl-li se dopustit jako [anonymizováno]. Na druhé straně nelze ohlédnout skutečnosti, že jej obvinila vlastní dcera, orgány činné v trestním řízení konaly pouze to, co bylo jejich povinností. Trestní stíhání bylo zahájeno na základě výpovědi dcery [jméno] podložené svědeckými výpověďmi o existenci modřin, ze znaleckého posudku na osobu dcery vyplývá, že [jméno] některé skutečnosti zveličila, na druhou stranu některé věci zamlčela. Při hodnocení žalobcem tvrzeného zásahu do rodinných vztahů (bezdůvodné odebrání [jméno] z rodinné péče) je třeba připomenout, že [jméno] byla odebrána zhruba 1,5 měsíce před zahájením trestního stíhání. Je třeba zohlednit i to, že zahájení trestního stíhání rodinné problémy jednoznačně předcházely. Jednalo se již o problémy v roce 2011 řešené sezeními u psychoterapeuta, přestup [jméno] na školu značně vzdálenou bydliště. Žalovaná na náhradu nemajetkové újmy za trestní stíhání žalobci mimosoudně poskytla 30.000 Kč, což je z jejího pohledu částka přiměřená konkrétním okolnostem případu.

Žalobce před soudem uvedl, že nejprve mu bylo doručeno usnesení o odebrání [jméno] z péče jeho a manželky. Potom mu poštou přišlo předvolání na policii, kam se dostavil a kde mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání. Bylo to pro něj velmi šokující a traumatizující, neustále na to myslel, měl strach o sebe, ale i o [jméno], protože nevěděl, co se s ní děje. Rovněž měl i velké obavy, zda přeci jen nebude odsouzen, kdy věděl, že mu hrozí trest odnětí svobody 2-8 let. Manželka v té době stála za ním, ale situace jí velmi stresovala, stejně tak jako ostatní děti. Byl natolik rozhozený, že poprvé v životě navštívil psychiatra, dostal nějaké léky, byla mu doporučena terapie v denním stacionáři a také byl na neschopence, léčil se v zařízení ISIDA v České Lípě. Na základě doporučení tohoto zařízení, jezdil zhruba 1 rok na rodinné terapie, [jméno] asi po 4 měsících obvinění odvolala, ale trestní stíhání nebylo zastaveno. Pokud jde o poměry v zaměstnání, tak když dostal neschopenku, řekl o všem své nadřízené, neví, zda to věděl

ještě někdo jiný z kolegů. Nezaznamenal, že by se k němu choval nějak jinak, nicméně po zprošťujícím rozsudku dostal výpověď z pracovního poměru pro nadbytečnost a následně na jeho místo byl přijat někdo jiný. Stejně ovšem měl obavy z možných reakcí, když pracoval jako [anonymizováno]. Před zahájením trestního stíhání měla [jméno] takové divné chování, ale to s ní spíše řešila manželka. Potvrdil, že hlavním impulsem pro návštěvu psychiatra byl stres z trestního stíhání. Dosud na sobě pozoruje ztrátu sebevědomí, pochybuje o tom, co a jak dělá, kdy tento pocit v minulosti neměl.

Svědkyň [jméno] [příjmení] uvedla, že je manželkou žalobce, potvrdila, že s manželem byli v šoku, když jim přišlo rozhodnutí ze soudu v Českých Budějovicích o předběžném opatření, kdy [jméno] byla svěřena nejstarší dceři. O trestním stíhání manžela se dozvěděla hned, jak mu přišlo usnesení. Manžel to nesl velmi těžce, byla to pro něj obrovská křivda. Psychiatrické ošetření vyhledali, již po předběžném opatření, v pracovní neschopnosti byl od konce srpna, když skončily prázdniny. Příčinu chování [jméno] spatřuje v tom, že těžce prožívala pubertu, je velmi senzitivní. V té době také odešli její 4 sourozenci, zemřel manželův otec, situace doma byla napjatá, když ona sama pečovala o manželova otce do smrti a potom nemohla najít práci. Potvrdila, že s manželem jezdila na rodinnou terapii, která byla spíše zaměřena jako na rodinu takovou, aby se všichni dokázali smířit s tím, co se stalo. V době, kdy [jméno] studovala v [anonymizováno], domů jezdila na víkendy, tak jednou za 14 dní. Na jejím chování neshledala nic nepřirozeného. S manželem [jméno] komunikovala normálně. Nebyly ani informace o problémech ani od třídní učitelky.

Ze spisu Okresního soudu v České Lípě 5 T 97/2014 bylo zjištěno, že usnesením policie ČR KŘP Libereckého kraje, Územního odboru Česká Lípa, oddělení obecné kriminality [číslo jednací] bylo podle § 160 odst. 1 t.ř. zahájeno trestní stíhání obviněného [celé jméno žalobce] pro zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1,2, písm. d) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že v době od 1.12.2010 do 10.5.2013 v místě svého bydliště bezdůvodně, opakovaně a nepřiměřeně fyzicky napadal svou nezl. dceru [jméno] [příjmení], psychicky jí týral, opakovaně pohlavkoval, bil do různých částí těla, až měla modřiny a podlitiny, o Velikonocích 2013 jí chytil za ruce přitáhl k sobě, natlačil na skříň [anonymizováno] a říkal, že nesmí nikomu říci, že jí bije. Dne 10.5.2013 jí zezadu strčil až spadla na zem a pohmoždila si kotník. Toto usnesení bylo obviněnému doručeno prostřednictvím orgánu PČR dne 16.7.2013. Z rozsudku Okresního soudu na č.l. 250 spisu ze dne 30.3.2016 bylo zjištěno, že obžalovaný se podle § 226 písm. a) trestního řádu zprošťuje obžaloby, podle které měl týrat osobu ve své péči a páchat takový čin po delší dobu, čímž měl spáchat zločin týrání svěřené osoby dle § 198 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl žalovaný stíhán.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutí nebo nesprávným úředním postupem právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda podle § 8 citovaného zákona odst. 1 nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak uplatnil pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené za dosti učinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Dle odst. 2 za dosti učinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného za dosti učinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Dle odst. 3 v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty 2. a 3. nebo § 22 odst. 1 věty 2. a 3., přihlédne se při stanovení výše přiměřeného za dosti učinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům řízení, a k tomu zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci v jiném řízení, e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Žalobce vzal v průběhu řízení zpět žalobu v rozsahu nároku na zaplacení částky 90.650 Kč, kterou mu žalovaná poukázala, usnesením ze dne 15.6.2017 soud v tomto rozsahu řízení zastavil v souladu s § 96 odst. 1 a 2 o.s.ř..

Soud se tedy již nezabýval nárokem na úhradu nákladů obhajoby v trestním řízení, které žalovaná beze zbytku zaplatila.

V řízení o dalších nárocích žalobce se soud ztotožnil s nespornými závěry obou stran sporu a dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro odškodnění žalobce dle zákona 82/1998 Sb.. Vzhledem ke zprošťujícímu rozsudku v trestním řízení, je zřejmé, že usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce je nezákonné, protože bylo vydáno na základě neúplných důkazů a nebylo tedy prokázáno, že se tedy vůbec stal skutek, ze kterého byl žalobce obviněn. Žalobce se tedy důvodně domáhá náhrady škody a nemajetkové újmy. Soud se zabýval dalšími nároky, které žalobce vyčíslil. Žalovaná strana neuznala nárok žalobce na úhradu ušlého výdělku ve výši rozdílu mezi průměrným měsíčním výdělkem za rozhodné období a dávkami nemocenského pojištění vyplacenými v období od 26.8.2013 do 4.2.2014. Výše škody je prokázána potvrzením [zaměstnavatel], ze kterého bylo zjištěno, že ušlý výdělek za 117 pracovních dnů činí 144, 027 Kč. Žalobci byla vyplacena náhrada zaměstnavatelem ve výši 7.921 Kč a nemocenské dávky ve výši 70.041 Kč. Ušlý výdělek byl takto vypočten ve výši 66.057 Kč. Soud se dále zabýval tím, zda onemocnění žalobce vyžadující pracovní neschopnost v období od 26.8.2013 do 4.2.2014 bylo v příčinné souvislosti s usnesením o zahájení trestního stíhání. Soud vycházel především z lékařské zprávy zdravotnického zařízení ISIDA Centrum, s.r.o.. Ve zprávě tohoto zařízení ze dne 8.9.2017 je uvedeno, že klient vstoupil do psychosomatické léčby v ISIDĚ (psychiatrické, psychotherapeutické) dne 15.7.2013, důvodem byly úzkostně depresivní potíže trvající déle než půl roku s tím, že byla stanovena diagnóza: porucha přízpůsobení – úzkostně depresivní reakce. Asi měsíc před návštěvou ISIDY praktická lékařka nasadila antidepresiva, která byla bez efektu. Zdravotnické zařízení navýšilo dávky léků, léčba byla doplněna pobytem v denním stacionáři, kde probíhala komunitní léčba 6 hodin denně s docházkou 3-4x týdně (individuální a skupinová terapie). Léčba byla doplněna o rodinnou terapii v SKT Liberec u MUDr. [příjmení]. Pacient byl v pracovní neschopnosti od 26.8.2013 do 4.2.2014, následně se vrátil do zaměstnání s tím, že nadále několikrát týdně docházel na terapie až do dubna 2016. Při nástupu do zaměstnání v roce 2014 měl klient náladu projasněnou a sporadické úzkosti, poté se v souvislosti s pokračujícím soudním jednáním, opět navrátily úzkosti, únava a nesoustředěnost, ovšem v menší intenzitě. Od dubna 2016 pacient již nevyužíval jejich služeb, a tedy předpokládají, že došlo ke stabilizaci jeho stavu. O trvalých následcích a omezeních pro profesní a soukromý život nehovořil, bylo pro něj těžké vrátit se k [zaměstnání]. Potíže klienta vznikly již před obviněním, ovšem výrazně se zhoršily v důsledku policejního vyšetřování a soudního řízení. V tomto případě bylo zjištěno, že žalobce navštívil odborné psychiatrické zařízení dne 15.7.2013. Je pravdou, že to bylo den předcházející doručení usnesení o zahájení trestního stíhání. Z obsahu trestního spisu a výpovědi žalobce je nesporné, že žalobce byl na tento den předvolán policií, takže již předem věděl, že se vede nějaké vyšetřování. Je pravdou, že trpěl určitými obtížemi po dobu předcházející vydání tohoto usnesení, ovšem tyto potíže jej neomezovaly v pracovní činnosti a nevyžadovaly intenzivní terapii. Soud považuje za nesporně zjištěné, že k prudkému zhoršení zdravotního stavu u žalobce došlo právě v souvislosti se zahájením trestního stíhání. Žalobce v průběhu měsíců července a srpna se musel podrobit intenzivní terapii a léčbě. Skutečnost, že pracovní neschopnost počala až od 26.8.2013, nepochybně vyplývá z toho že do

tohoto dne žalobce jako [anonymizováno] čerpal dovolenou po [anonymizováno] a nepotřeboval tedy administrativně zahájit pracovní neschopnost. Skutkové tvrzení žalované, že ke zhoršení zdravotního stavu žalobce na konci měsíce srpna došlo v souvislosti s očekávaným zahájením školního roku a s následnými problémy s dcerou [jméno], není prokázáno žádnými důkazy. Pokud jde o [jméno], tak od sestry [jméno] utekla teprve až 28.8.2013 a teprve poté po tomto datu se pokoušela [anonymizováno] a byla hospitalizována na psychiatrii. Příčinná souvislost mezi probíhajícími trestními stíháními žalobce a výrazným zhoršením jeho zdravotního stavu vyžadující pracovní neschopnost je jednoznačně prokázána citovanou lékařskou zprávou a obsahem spisu OS Česká Lípa 5 T 97/2014 (datum doručení usnesení o zahájení trestního stíhání, výpověď obviněného, zprávy týkající se stavu údajně poškozené [jméno] [příjmení] v průběhu trestního řízení, datum vyhlášení a právní moc zprošťujícího rozsudku). Na základě těchto skutečností soud přiznal žalobci nárok na náhradu ušlého výdělku ve výši 66.057 Kč, jehož výše je mezi účastníky nesporná.

Soud ovšem neuznal jako oprávněný nárok žalobce na úhradu jízdních výdajů spojených s cestami z [anonymizováno] do Liberce na rodinné terapie. Z vyjádření Střediska komplexní terapie psychosomatických poruch, podepsaného MUDr. [jméno] [příjmení] bylo zjištěno, že do léčby byli přijati oba manželé. Byla stanovena diagnóza [anonymizováno] reakce na nadměrný stres. To bylo zjištěno na základě rozhovoru s rodinou dne 23.9.2013. Léčba probíhala formou rodinné terapie, celkem 12 návštěv. Nelze posoudit, zda jedinou příčinou onemocnění bylo zahájení trestního stíhání, ale nelze pochybovat o tom, že obvinění z násilí na vlastní dceři u [anonymizováno] bylo mimořádným traumatem a zátěží, která má obecně významný vliv na rozvoj psychických a tělesných poruch. Jiné příčiny nejsou známy. Případ byl ukončen dne 31.5.2015 s dobrým výsledkem, dosaženo vyjasnění složité situace a snížení interpersonálního napětí. MUDr. [příjmení] sice uvádí souvislost onemocnění se zahájením trestního stíhání, ovšem nevylučuje i jiné příčiny. Z obsahu trestního spisu, výpovědí žalobce a svědkyně (jeho manželky) bylo nesporně zjištěno, že rodinné problémy související s chováním a psychickými problémy tehdy nezletilé dcery [jméno] již předcházely zahájení trestního stíhání a v období bezprostředně předcházejícím a následujícím pouze gradovaly. Jak vyplývá z potvrzení uvedeného zařízení tak cílem bylo vyjasnění složité situace a snížení interpersonálního napětí. Soud považuje za prokázané, že složité vztahy mezi žalobcem a jeho dcerou [jméno], souvisely s jejími psychickými problémy, které se začaly již projevovat na základní škole, k určitému odcizení rodičů a dcery došlo i v souvislosti s jejím odchodem z domova do [anonymizováno], kde nakonec došlo k dalšímu prohloubení psychických problémů dcery [jméno]. Předcházející problémy s [jméno] byly prokázány i z obsahu opatrovnického spisu 20 P 95/2013, kde je založena i zpráva Dr. [jméno a příjmení] z 22.4.2012. Krom toho, že rodina musela řešit situaci vzniklou v souvislosti s trestním stíháním žalobce, musela řešit i situaci vzniklou v důsledku psychické poruchy [jméno], která byla nakonec opakovaně hospitalizována na psychiatrii. Rodinné vztahy tedy bylo nutno řešit nikoli pouze v souvislosti s trestním stíháním žalobce a jeho psychickým onemocněním. Příčiny byly daleko rozsáhlejší a účelem rodinné terapie nebylo výhradně řešení psychického onemocnění žalobce, ale složitých rodinných vztahů a snížení interpersonálního napětí. Z těchto důvodů soud zamítl nárok žalobce na úhradu jízdních výdajů do Liberce ve výši 6.780 Kč.

Soud se dále ztotožnil s názorem žalované, že vyplacené výživné ve výši 35.000 Kč není škodou, která by žalobci vznikla v příčinné souvislosti s trestním stíháním. Žalobce v průběhu řízení setrval na stanovisku, že byl povinen tuto částku vyplatit v příčinné souvislosti s usnesením o zahájení trestního stíhání, protože jinak by nebyly vydány rozsudky, které mu ukládaly povinnost k úhradě výživného. Z usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích 22 Nc 1506/2013-15 ze dne 4.6.2013 bylo zjištěno, že soud předběžným opatřením předal nezl. [jméno] [příjmení] do péče [jméno] [příjmení] a každému z rodičů uložil povinnosti přispívat na výživu [jméno] částku 1.500 Kč k rukám [jméno] [příjmení]. Usnesení bylo potvrzeno rozhodnutím Krajského soudu v Českých Budějovicích 6Co 1550/2013-25. Předběžné opatření bylo zrušeno rozhodnutí

Okresního soudu v České Lípě ze dne 26.2.2014, poté kdy soud zastavil řízení o návrhu [jméno] [příjmení] na svěření [jméno] do pěstounské péče. Z rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Českých Budějovicích ze dne 7.10.2013 zjištěno, že byl přiznán příspěvek na úhradu potřeb dítěte ve výši 6.350 Kč měsíčně, nezletilé oprávněné osobě [jméno] [příjmení]. Příspěvek byl zrušen ke dni 24.2.2014, rozhodnutím ze dne 9.4.2014. Úřad práce podal návrh, aby každému z rodičů byla stanovena povinnost hradit výživné, s tím, že právo dítěte na příspěvek na výživu dle § 961 OZ přechází na stát. Rozsudkem OS v České Lípě 20 P 95/2013-101 dne 30. října 2014 bylo uloženo otci, aby přispíval na výživu nezl. [jméno] částkou 1.500 Kč měsíčně s tím, že otci byl dopočten neuhrazený dluh ve výši 13.500 Kč. Z těchto důkazů vyplývá, že na základě rozhodnutí soudu o předběžném opatření a s tím souvisejícího rozhodnutí o přiznání státního příspěvku na výživu, byla žalobci stanovena vyživovací povinnost pouze za období trvání předběžného opatření od 4.6.2013 do 28.2.2014 v celkové výši 13.500 Kč. Z rozhodnutí soudu 20 P 95/2013-101 vyplývá, že v uvedeném období plnil vyživovací povinnost za žalobce stát, na kterého přešlo právo dítěte na výživné, které bylo stanoveno rozhodnutím soudu v celkové výši 13.500 Kč. Jedná se o zákonný nárok nezletilého dítěte na výživné, který žalobce nepochybně ani v průběhu opatrovnického řízení, kdy před soudem výslovně dle protokolu uvedl, že je ochoten věc uzavřít smírně a doplatit navrhovateli stanovenou částkou. Proti rozhodnutí soudu ani nepodal odvolání. V této věci rozhodně není dána souvislost mezi usnesením o zahájení trestního stíhání a rozsudkem, kterým byla žalobci uložena vyživovací povinnost. Je nesporné, že v uvedeném období neměl [jméno] ve své přímé péči, nehradil její potřeby a bylo jeho povinností uhradit výživné osobě, které byla [jméno] svěřena do péče, resp. České republice, která tuto výživu zajistila formou vypláceného státního příspěvku. Pokud žalobce požaduje náhradu za vyplacené výživné za uvedené období v další částce 12.500 Kč (celkem uplatnil 26.000 Kč), soudu nijak nevysvětlil o jaké výživné a na základě jakého případně nezákonného rozhodnutí by se mělo jednat. Stejně tak soudu nevysvětlil o jakou náhradu za výživného od prosince 2014 do května 2015 po 1.500 Kč požaduje, když v tomto období byla [jméno] nesporně již v přímé péči žalobce a jeho manželky a tedy oba byli povinni přímo zajišťovat výživu své dcery bez ohledu na to, zda se vedlo trestní řízení. Z uvedených důvodů soud zamítl nárok žalobce na úhradu částky 35.000 Kč z titulu vypláceného výživného.

Žalobce dále trval na plném odškodnění za průtahy v řízení. Žalovaná mu již dobrovolně vyplatila částku 24.750 Kč jako náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení. Žalobce nadále ovšem trvá na úhradě celého uplatněného nároku a tedy doplacení zbývajících částky 20.250 Kč. Soud se při posouzení tohoto nároku ztotožnil a názorem žalované. Způsob výpočtu a výše odškodnění je řešena judikaturou Nejvyššího soudu ČR, a to stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.4.2011, sp.zn. Cpjn 206/2010. V tomto konkrétním případě soud zohlednil, že k průtahům došlo ve fázi řízení před soudem. Ve fázi přípravného řízení byly zpracovány dva znalecké posudky a jeden dodatek. K zásadním prodlevám nedošlo. Soud se ztotožnil se závěrem, že k prodlevám došlo v průběhu řízení před soudem. Prodlevy sice byly zaviněny objektivními důvody (velký počet a náročnost věcí v konkrétním senátu), nicméně pro stanovení odpovědnosti státu je podstatné, že k prodlevám mezi nařízenými hlavními líčeními došlo. Soud se ztotožnil i se způsobem výpočtu plnění. Dle uvedeného stanoviska NS je přiměřená náhrada za 1 rok 15.000 Kč s tím, že za první dva roky se přiznává náhrada v poloviční výši. Z předloženého trestního spisu je patrné, že řízení bylo složité. Dále soud přihlédl i k tomu, že částečně byla prodleva zaviněna i ze strany žalobce, kdy obhájkyň požádala o odročení hlavního líčení a tím došlo k prodlevě cca 2 měsíce. Je tedy namístě i snížení náhrady o 10 %. Pokud tedy žalovaná zaplatila na náhradu nemajetkové újmy částku 24.750 Kč, jedná se dle názoru soudu o dostatečné zadostiučinění, a proto byla žaloba i v části zbývajících nároku 22.500 Kč zamítnuta.

Nakonec se soud zabýval nárokem na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání. Při hodnocení soud postupoval i s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR

30 Cdo 2813/2011, kdy soud vycházel z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. S ohledem na níže uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro přiznání finančního zadostiučinění.

Žalobce uplatnil nárok na úhradu částky 3.000.000 Kč a dále částek 4 x 50.000 Kč jako odškodnění za složitost řízení, jednání poškozeného, postup orgánů veřejné moci a újmu za povinnou rodinnou terapii. Z tohoto titulu žalovaná vyplatila žalobci částku 30.000 Kč, kterou považuje za přiměřenou konkrétním okolnostem daného případu. Soud zhodnotil nárok žalobce komplexně s přihlédnutím k podmínkám uvedeným v § 31a zák. 82/1998 Sb. Především soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro odškodnění v důsledku nezákonného rozhodnutí, kterým je shora uvedené rozhodnutí Policie ČR o zahájení trestního stíhání. Nezákonost rozhodnutí je dána tím, že žalobce byl rozhodnutím soudu následně zproštěn obžaloby, protože nebylo prokázáno, že se skutek stal, tak jak byl v usnesení a následně v obžalobě popsán. Soud dále dospěl k závěru, že zásah do práv žalobce byl skutečně závažný, a proto mu náleží nárok na peněžité zadostiučinění. Závažnost zásahu je dána především tím, že žalobce byl v tehdejší věku [anonymizováno] let osobou netrestanou a tedy bezúhonnou, hrozilo mu uložení poměrně citelného trestu odnětí svobody v sazbě 2-8 let, jak vyplývá z § 198 odst. 1,2 trestního zákoníku. Žalobce v té době vykonával práci [anonymizováno] a obvinění z trestného činu spočívajícího v týrání jeho tehdy nezletilé dcery bylo i z tohoto důvodu vážným zásahem do jeho osobnostních práv. Soud se dále hodnotil výši peněžitého zadostiučinění. Zákon nestanoví žádné finanční limity, ale uvádí pouze obecné předpoklady, jak vyplývá ze shora uvedených zákonných ustanovení. Žalovaná soudu předložila dvě anonymizovaná soudní rozhodnutí, kterými dokládá, že vyplacené zadostiučinění ve výši 30.000 Kč je přiměřené a v tomto konkrétním případě dostačující. Soud po prostudování těchto rozsudků dospěl k závěru, že popsané situace jsou výrazně rozdílné, oproti souzené věci. V rozsudku Městského soudu v Praze je popsáno řízení, kde žalobce byl soudem zproštěn pro trestný čin týrání osoby žijící ve společném bydlení. Trestní stíhání trvalo pouze 8 měsíců, nebylo prokázáno, že by mu byla dána výpověď v příčinné souvislosti s trestním stíháním, nebylo prokázáno, že by byla narušena důvěra v jeho osobu ze strany sousedů. Bylo přihlédnuto i k tomu, že žalobce byl vykázán ze společného bytu a byly vedeny dva přestupky proti občanskému soužití. V tomto případě byla žaloba zamítnuta. Dále žalobce předložil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2, kdy žalobkyni bylo přiznáno odškodnění ve výši 30.000 Kč. V tomto případě byla žalobkyně zproštěna obžaloby pro trestný čin dle § 198 odst. 1 tedy pro přečin týrání svěřené osoby. Soud zde do odškodnění promítl obvyklé stavy bezmoci a úzkosti do psychické roviny, trestní stíhání trvalo pouze 8 měsíců, žalobkyni hrozil nepřilíš vysoký trest. Soud naopak přihlédl k závěrům rozsudku Nejvyššího soudu ČR č.j. 30 Cdo 2813/2011 ze dne 27.6.2012 a dospěl k závěru, že v tomto konkrétním případě jsou zásahy do osobnostních práv žalobce a jeho dobré pověsti daleko intenzivnější.

Soud v tomto konkrétním případě zohlednil, jak již bylo uvedeno závažnost zločinu týrání svěřené osoby, pro který byl žalobce stíhán, včetně trestní sazby. Žalobce byl [anonymizováno], dosud vedl bezúhonný život, nyní mu hrozilo uložení i trestu odnětí svobody v sazbě 2 – 8 let. Již tyto skutečnosti znamenají vážné ohrožení dobré pověsti žalobce v zaměstnání, rodinném prostředí. O trestním stíhání věděli minimálně jeho nadřízení. Trestní stíhání mělo závažný dopad do psychiky obviněného, kdy dokonce byl pro psychické onemocnění uznán práce neschopným. To znamená, že popsané nezákonné rozhodnutí jej natolik paralyzovalo, že nebyl schopen vykonávat svou práci. Pokud žalovaná namítá, že žalobce měl již psychické obtíže před vydáním nezákonného rozhodnutí, je třeba ovšem přihlédnout ke skutečnosti, že žalobce sice vyhledal lékařskou pomoc, ovšem byl schopen vést běžný život, tyto psychické potíže jej neomezovaly ve výkonu práce. Lékařskou pomoc vyhledal v okamžiku, kdy byl předvolán policií a jeho psychické

problémy gradovaly po doručení usnesení o zahájení trestního stíhání natolik, že nebyl schopen po [anonymizováno] nastoupit do zaměstnání a byla mu vystavena pracovní neschopnost. Žalobce byl tedy neschopen vykonávat svou práci [anonymizováno] po dobu od počátku července 2013 (kdy v důsledku výrazného zhoršení zdravotního stavu vyhledal lékaře) do počátku února 2014, tj. zhruba 7 měsíců. Za této situace soud považuje za odpovídající zadostiučinění výplatu peněžité částky ve výši 150.000 Kč. Žalovaná již dobrovolně plnila částku 30.000 Kč, a proto jí soud uložil povinnost k úhradě částky 120.000 Kč.

Pokud se žalobce domáhá celkového plnění ve výši 3.000.000 Kč a k tomu ještě 4 x 50.000 Kč, soud po odečtení částky 120.000 Kč, nepovažuje zbývající nároky za důvodné. Z provedených důkazů, zejména výslechu žalobce a svědkyně [jméno] [příjmení] bylo zjištěno, že trestní stíhání žalobce nebylo medializováno. V zaměstnání o něm věděli pouze nadřízení a možná někteří kolegové, ale v této souvislosti se žalobce nesetkal s nějakým projevem odsouzení jeho osoby. Pracovní poměr byl žalobci ukončen až po vydání osvobozující rozsudku, tedy nikoli v příčinné souvislosti s trestním stíháním. Konkrétní trestní stíhání nezpůsobilo rozkol v rodinných vztazích, manželka za těchto okolností mu stále věřila, stejně jako děti. Pouze dcera [jméno], která měla [jméno] ve své péči, v prvních okamžicích nedokázala posoudit, kde je pravda, ovšem s žalobcem nebyla v přímém konfliktu, výslovně jej neobvinila. Pokud byla vedena odborná rodinná terapie, jejím důvodem bylo především urovnání rodinných vztahů s ohledem na chování a psychické problémy dcery [jméno], což bylo prvotní příčinou všech následujících událostí. Pokud jde o psychické problémy žalobce, došlo k jejich vyřešení s koncem trestního řízení, po vydání zprošťujícího rozsudku, nebyly předloženy žádné důkazy o tom, že by se u žalobce projevovaly nějaké závažné trvalé následky. Odpovídající odškodnění psychických útrap bylo žalobci přiznáno. Peněžité plnění ve výši několik stovek tisíc korun, popř. několika milionů by bylo odpovídající v případě útrap spojených s úmrtím blízké osoby, popř. zdravotním postižením s vážnými trvalými následky (doživotní invalidita, nutno péče třetích osob, nadstandardní náklady na zdravotní péči, léčebné pomůcky apod.). Takové následky se u žalobce neprojevily. Z tohoto důvodu soud žalobce nárok na odškodnění v rozsahu zbývajících peněžních plnění zamítl, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

V tomto případě soud neshledal důvodným nároky účastníky na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o žalobce tak v převážné části svého nároku neměl procesní úspěch. Soud neshledal ani důvod pro přiznání náhrady nákladů řízení dle § 142 odst. 3. V tomto případě sice do určité míry záviselo rozhodnutí na úvaze soudu. Nicméně nelze přehlédnout, že nárok žalobce zejména na náhradu nemajetkové újmy byl výrazně nadhodnocený, což vyplývá i z dostupné judikatury, zejména s ohledem na to, že ani se neprokázaly ani nebyly tvrzeny trvalé následky spočívající trvalém poškození zdraví žalobce i osob jemu blízkých. Soud ani neshledal důvodným nárok žalované na náhradu nákladů řízení s ohledem na ustanovení § 150 o.s.ř. Důvody zvláštního

zřetele hodné soud spatřuje v tom, že žalovaná na výzvu žalobce k plnění reagovala až po zahájení soudního řízení, kdy teprve žalobci poskytla shora uvedené částečné plnění. Soud tedy nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, prostřednictvím zdejšího soudu, a to ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou vykonatelným rozsudkem, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí.

Česká Lípa 5. října 2017

JUDr. Alena Divíšková
samosoudkyně